

အမှတ် (၁၅၂)၊ ဇေယျသုခလမ်း၊ က - ရပ်ကွက်၊ သုဝဏ္ဏ၊
သင်္ဃန်းကျွန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ဝဇ္ဇ နှစ်၆၂၃၃၃၊ ဝဇ္ဇ နှစ်၆၂၃၃၄

sarpaymahar@gmail.com
www.facebook.com/Ma.Har201507

ထုတ်ဝေခြင်း	ယဉ္ဇမအကြိမ်
	ဇွန်လ၊ ၂၀၂၃ ခုနှစ်
စောင်ရေ	၁၀၀၀
မျက်နှာပိုးဒီဇိုင်း	မိုးသိမ်းခိုယ် (၀၉၇၆၇၉၂၇၇၄၂)
ထုတ်ဝေသူ	ဒေါ်သိမ်းသူစိုး (၀၁၂၈၅)
ပုံနှိပ်သူ	ဦးဝင်းဝင်းဝင်း (နန်းသင်ပုံနှိပ်တိုက်-၀၀၄၄၁) ၀၉၂၅၀၅၁၃၆၃၆ အမှတ်-၁၉၄-၁၉၆၊ ၃၉-လမ်း၊ ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့
စာစစ်	တင်မီခိုင်
စာအုပ်ချုပ်	ကိုမဲ (ငွေအိမ်စည်စာအုပ်ချုပ်လုပ်ငန်း) ၀၉၂၆၄၅၆၅၆၅၇
ဖြန့်ချိရေး	မဟာစာပေ အမှတ်-၁၅၂၊ ဇေယျသုခလမ်း၊ က-ရပ်ကွက်၊ သုဝဏ္ဏ၊ သာယာဝတီမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့
တန်ဖိုး	ဗန်း - ၀၉၄၅၀၆၂၃၃၈၃ ၊ ၀၉၄၅၀၆၂၃၃၈၄ ၉၀၀၀ ကျပ်

ကျော်အောင်

နည်းလမ်းဆရာဝန် ၊ ကျော်အောင်

ရန်ကုန်၊ မဟာစာပေ ၊ ၂၀၂၃

စာ ၃၃၉ ၊ ၂၀.၅ × ၁၂.၅ စင်တီ

(၅) နည်းလမ်းဆရာဝန်

နှလုံးလှဆရာဝန်

ကျော်အောင်

(မြန်မာပြန်သည်)

The Scalpel, The Sword

Ted Allan & Sydney Gordon

(ပဉ္စမအကြိမ်)

မ ဟာ စာ ပေ (စာ စဉ် - ၉၉)

အပိုင်း (၁)

ဘဝနိဂုံး ဇာတိ

လူသွားလမ်းကျဉ်းကလေးများ ပေါ်လှသည့် နဂါးလိမ်တောင်ကုန်းဒေသ ဖြစ်သည်။ ထိုအရပ်တွင် ရန်သူများ ခြေမချရဲ။ ဦးမလှည့်ရဲ။ စခန်းချဖို့ကား ဝေလာဝေး။ ထိုတောင်ကုန်းဒေသသို့ရောက်လျှင် ဝန်တင်မြင်းများသည် ခေါင်း မော့လည်မော့ မတက်တော့ဘဲ ခေါင်းငိုက်စိုက်ချကာ တစ်လှမ်းချင်းတက်ကြ သည်။ ရှေ့ကမသွားတော့ဘဲ နောက်ကသာ လိုက်ကြသည်။ သူတို့က သူ့ကို ထိုတောင်ကုန်းဒေသမှ သယ်ယူခဲ့လေသည်။

သူ့ကို လူနာတင်သည့် ထမ်းစင်တွင် တင်၍ သယ်ခဲ့သည်။ ခရီးအစ တွင် သူက အထမ်းသမားကို ဖယ်ရှားကာ စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးဖြင့် သူ့မြင်းညှိမက လေးပေါ်သို့ တက်၍စီးသည်။ ကုန်းနှီးတွင်ထိုင်၍ လိုက်ပါခဲ့ငြားလည်း သူ၏ ဘယ်လက်သည် မလှုပ်ရှားတော့ဘဲ တန်းလန်းကျနေသည်။ သို့ရာတွင် ‘မိုးနမ်းတောင်’ ကျော်စကပင် သူ သတိလစ်နေပြီ။ သတိပြန်လည်၍ ထမ်းစင်ပေါ် သို့ ပြန်ရောက်နေကြောင်းသိလျှင် ဘာမျှ မပြောတော့။ သို့နှင့် ထမ်းစင်တွင် ဘယ်ညာယိမ်းထိုးလိုက်ပါလာသည်။

သူတို့ တစ်သိုက်သည် အနောက်ဟိုပေနယ် လူသူမရောက်သည့်ဒေသ တွင် တစ်နေ့နှင့်တစ်ညလုံးလုံး တစ်တောင်ကျော်တစ်တောင်တက် ခရီးနှင့်ခဲ့ကြ

သည်။ လူများ၊ မြင်းများ၊ မြည်းများ၊ မြွေကြီးလင်းမြွေ တသီတတန်းကြီးခရီး ဆက်ခဲ့ကြသည်။ အချိန်မှာ ချမ်းအေးသည့်နှိုင်းဘာလဖြစ်သည်။ နေ့အခါတွင် နေမင်းသည် တိမ်တိုက်များအကြားမှ ပြူရုံသာ ပြူ၍ ထွက်သည်။ နေမင်းသည် မျက်ရည်စလွှမ်းနေသော အထီးတည်းမျက်လုံးနှင့် တူလှသည်။ ညအခါဆိုလျှင် သူတို့ခြေရာချ တောင်ကုန်းထက်တွင် ကြယ်ကလေးများသည် လက်တစ်ကမ်း သာသာတွင် တွဲလဲခိုနေကြသည်ဟု ထင်ရသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ထိုကြယ်ကလေး များက ထွေးနွေးသည့်အနွေးဓာတ်ကိုပေးလျက် ရှေ့သို့ချီရာလမ်းကို ညွှန်ပြနေ သလားဟူ၍ပင် အောက်မေ့ရသည်။ နေ့အခါတွင်ဖြစ်စေ၊ ညအခါတွင် ဖြစ်စေ သူတို့သည် မိုးနှင့်ထိလူနီးပါး လက်တစ်ကမ်းအရပ်တွင် ရောက်နေသည်ဟုထင်ရ သည်။ သူတို့နောက်တွင်ကား အမြောက်သံများသည် အဝေးတွင် မြည်ဟည်း သည့် မိုးချုန်းသံကဲ့သို့ ခပ်သဲ့သဲ့ မြည်ဟည်းကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ ထိုအမြောက်သံကို နားထောင်ရင်း သူတို့သည် ဖုန်လုံးကြီးများကို ထွင်းဖောက်ကာ ရှေ့သို့ချီကြရ သည်။ နှင်းမြူတို့ အကြားတွင်လည်း ဖြတ်သန်းကြရသည်။ နှင်းမြူတို့ကို ဖြတ်သန်းသည့်အခါ ငွေခဲတိမ်စင်ကြီးများကို ဖြတ်ရသည်နှင့်တူသည်။ ဟင်းလင်း ပြင်ကြီးကို ဖြတ်ရသကဲ့သို့လည်း ဟာတာတာခံစားရသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ မတ်စောက်သည့် တောင်ကမ်းပါးယံကြီးများအကြားရှိ တောင်ကြားလမ်းများကို ဖြတ်ရသည့်အခါ ခြေတစ်လှမ်း လှမ်းတိုင်း အသက်ပင်မရှူရဲအောင် ဖြစ်လာ သည်။ ရင်ထဲ၊ ဝမ်းထဲတွင်လည်း တဒိန်းဒိန်းခုန်ကြရသည်။ သို့နှင့် သူတို့သည် တိမ်ညွန့်စားမြင်းအလားမိုးနမ်းတောင်ကြီးများကို ခွာဖြင့်ပေါက်ကာကျော်ခဲ့သည်။ တစ်နေရာတွင် ကိုယ်ထည်တောင့်တောင့် တန်ယူချိန်သည် မြင်းညိုမလေးပေါ်မှ လက်ကိုမြှောက်၍ ရပ်ရန်အချက်ပေးလိုက်သည်။ သူ့မြင်းသည် ရှေ့ဆုံးက ဖြစ်သည်။ သူတို့အားလုံး ရပ်တန့်ကာ သူတို့အောက်ဘက်တွင်ရှိသော မြေပြင် ကျယ်ကြီးကို ကြည့်လိုက်သည်။ ထိုအခါ သူတို့အထဲမှ ဖောင်က -

‘ရှေ့မှာ မြင်ရတာ ကျောက်ဝါရွာ ဖြစ်မှာပဲဟေ့’ဟု ဆိုသည်။နောက် သူတို့သည် တောင်ပေါ်မှ ဆင်းလာခဲ့ကြလေသည်။

မိုးနမ်းတောင်ကြီးပေါ်မှ တံတောင်ဆစ်ချိုး အကြိမ်ကြိမ် ကွေ့ကာ ကောက်ကာ ဆင်းခဲ့ကြသည်မှာ တစ်နာရီခန့် ကြာသည်။ ထိုအခါတွင်မှ ကျောက် ဝါရွာကို သဲသဲကွဲကွဲ မြင်ရတော့သည်။ ရွာဆီသို့ လယ်ကွင်းထဲမှ လူများပြေးလွှား သွားကြသည်ကိုလည်း ခပ်ဝါးဝါးမြင်ရသည်။ မြေပြန့်သို့ရောက်လျှင်မြောက်ဘက် တောင်ကြားလမ်းအဝဋ် ရွာသားတစ်အုပ် စုဝေးစောင့်ကြိုနေသည်ကို တွေ့ရ

သည်။ သို့နှင့် တဖြည်းဖြည်း ရွာဆီသို့ ချဉ်းကပ်လာသည်။ တစ်လမ်းလုံး အော်ဟစ်သံများ၊ ဩဘာသံများ ဆူညံနေသည်။ ရွာသားများ၏ ပါးစပ်ဖျားတွင် ‘ပိုင်ချူအင်’ ‘ပိုင်ချူအင်’ ဟူသော အသံသည်ဝဲယုံနေသည်။

ရွာအဝင်ဝတွင်လည်း ရွာသားတို့သည် ထိုနာမည်ကို အော်ဟစ်ကြသည်။ သူတို့မျက်နှာများသည် ပြုံးရွှင်နေသည်။ သူတို့လက်များသည် လေထဲတွင် ဝှေ့ယမ်းနေသည်။ သို့ရာတွင် မြင်းညိုမလေးနှင့် သူ့နောက်မှ ရဲဘော်များ ရွာထိပ်သို့ ရောက်လာသည့်အခါတွင်ကား ကြိုဆိုသံများရပ်သွားလေသည်။ စိုးရိမ်သည့် မျက်နှာများဖြင့် သူတို့သည် ဖောင်ကို စူးစိုက်ကြည့်နေကြသည်။ ဖောင်သည် မြင်းထက်တွင် ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျရင်း လိုက်ပါလာသည်ကို သူတို့ သတိမူမိကြသည်။ ဖောင်၏ မျက်လုံးအစုံတွင် နာကျင်ဆိုးနွံသည့်အရိပ် ထင်နေသည်ကို သူတို့ သတိမူမိကြသည်။ ဖောင်၏မြင်း သူတို့အပါးသို့ ရောက်လာသည့်အခါ လူအုပ်ကြီးသည် နေရာဖယ်ပေးလိုက်သည်။ ပြီးလျှင် ဖောင်ကိုကြည့်ကာ တီးတိုး ညည်းညူကြသည်။

‘ပိုင်ချူအင် ဘယ်မှာလဲ၊ ဘာလို့ ဒီရဲဘော်တစ်သိုက်ဟာ ရွာထဲကို ငြိမ်ငြိမ်သက်သက် ဝင်လာကြတာလဲ။ အထမ်းသမားတွေရဲ့ မျက်လုံးတွေကရော ဘာလို့ အောက်စိုက် ကြည့်လာကြတာလဲ’

သူတို့နောက်တွင် ရွာတံခါးမှ ထမ်းစင်တစ်ခု ဖြည်းဖြည်း သက်သာ ဝင်လာသည်ကို တွေ့ရသည်။ ထိုအခါ သူတို့သည် ကြောင့်ကြပူပန်စိတ်ဖြင့် လည်းကောင်း၊ မယုံကြည်နိုင်သည့် စိတ်ဖြင့်လည်းကောင်း လက်ခံကြိုဆိုကြလေသည်။

တန်သည် မြင်းဇက်ကို သတ်လိုက်သည်။ အထမ်းသမားများသည် ဒူးကွေးကာ ထမ်းစင်ကို မြေပေါ်သို့ အသာအယာချသည်။ သူတို့၏ ခေါင်းများသည် ငိုက်စိုက်ကျနေသည်။ သူတို့ သယ်ဆောင်ခဲ့သည့် ဝန်သည် အင်မတန် ကြီးလေးသည့် ဝန်ဖြစ်ကြောင်းကို သူတို့လည်းရိပ်မိကြသည်။

ရွာသားများသည် ထမ်းစင်အပါးသို့ တရွေ့ရွေ့တိုးလာကြသည်။ ဟုတ်ပါသည်။ ပိုင်ချူအင်ပါပဲ။ နိုင်ငံခြားသားကျက်သရေဆောင် မျက်နှာဖြူပါပဲ။ လွန်ခဲ့သည့် နှစ်ပတ်ခန့်ကပင် သူသည် ကျောက်ဝါရွာကို လေပွေကဲ့သို့ ဝှေ့ကာ ဖြတ်သွားခဲ့သည်။ ဆွတ်ဆွတ်ဖြူနေသော သူ၏ ဦးခေါင်းသည် မြင်းထက်တွင် မော့မော့ထောင်ထောင်ပင် ရှိခဲ့သည်။ သူတို့ရွာကိုဖြတ်ကာ နဂါးလိမ်တောင်တန်းကြီးဆီသို့ တက်သွားခဲ့သည်။ လွန်ခဲ့သည့်နှစ်ပတ်က ရှေ့တန်းစစ်မြေပြင်သို့

တက်သွားသူသည် ယခု သူတို့မျက်မှောက်သို့ ခေါင်းကျိုး၊ လည်ကျိုး၊ မျက်တောင်
မခတ်၊ မျက်စိမဖွင့်ဘဲ ရောက်နေပြီ။ ယခုမူ သူ့မှတ်ဆိတ်ကျင်စွယ်သည် မိုးသို့
ထောင်တက်နေပေပြီ။ သူတို့သည် ပိုင်ချူအင်အဖြစ်ကိုကြည့်ကာ စကားတစ်ခွန်းမှ
မဟနိုင်ဘဲ မိန်းမောတွေဝေနေကြသည်။ ဟုတ်ပါတယ်၊ ပိုင်ချူအင်ပါပဲ။ ယုံနိုင်စ
ရာ မရှိဘူး။ ဘယ်လို အဖြစ်မျိုး ကြုံခဲ့ရတာလဲ။ ကြည့်စမ်းပါဦး။ တို့ရှေ့မှာ
လူသေအတိုင်းပဲ။

လွတ်လပ်ပြီး နယ်မြေတစ်ဝန်းလုံးတွင် ပိုင်ချူအင်သည် အံ့ဖွယ်သရဲ
အလုပ်လုပ်ပြခဲ့သည်။ ရှန်ဆီနယ်တွင် သူ၏ ကြိုးပမ်းချက်ကြောင့် ကျေးရွာပေါင်း
များစွာ အသိဉာဏ် ပွင့်လာခဲ့ရသည်။ အလယ်ပိုင်းဒေသတစ်လျှောက် ဟိုပေနယ်၊
ရှင်စီနယ်တစ်ဝန်းလုံး သူ့ခြေရာမချခဲ့ဖူးသည့် နေရာဟူ၍မရှိခဲ့။ ရန်သူသိမ်း
ပိုက်ထားသည့် နယ်မြေများမှာပင် သူသည် ကျူးကျော်သူများကို လှည့်စားကာ
ဝင်၍ မွေ့ခဲ့ဖူးသည်။ သူ့နာမည်ကိုကြားလျှင် ရန်သူသည် ဖိမ့်ဖိမ့်တုန်အောင်
ကြောက်လန့်ကုန်သည်။ သူ့နာမည်သည် ရန်သူ၏နှလုံးသင်းပွတ်ကို ထိုးဖောက်
သည့် လှံစွပ်ကဲ့သို့ ထက်မြက်လှသည်။ ယခု သူ့အဖြစ်ကား နားရှိ၍သာကြားရ
သည့် အဖြစ်၊ မျက်စိရှိ၍သာ မြင်ရသည့်အဖြစ်နှင့်တူနေပြီ။

သူတို့သည် တန်၏မျက်နှာကို လှမ်းကြည့်ကြပြန်သည်။ တန်၏ မျက်နှာ
တွင် စိုးရိမ်စရာ မရှိပါဘူးဟူသော အဖြေကိုရှာ၍ကြည့်သည်။ ထို့နောက်
ပိုင်ချူအင်ဘက်သို့ ပြန်၍ လှည့်ကြည့်ကြသည်။ ပိုင်ချူအင်သည် အံ့ဖွယ်သရဲ
အစွမ်းအစပြခဲ့ဖူးသည်။ ယခုလည်း သူ့အတွက် အစွမ်းအစတစ်ခုခုတော့ ကျန်ရှိ
နေလိမ့်ဦးမည်ဟု သူတို့ယုံကြည်သည်။ မကြာမီပင် ပိုင်ချူအင်သည် ငေါက်ခနဲ
ခေါင်းထောင်ထလာလိမ့်မည်ဟု သူတို့ ယုံကြည်သည်။ ထိုအခါ ပိုင်ချူအင်သည်
မီးရှူးတိုင်ကဲ့သို့ မားမားထိုးနေလိမ့်မည်။ သူ၏ဆံပင်ဖြူတို့သည် မီးရှူးတိုင်ထိပ်
တွင် လွင့်ပါးနေလိမ့်မည်။ သူသည် လက်နှစ်ဖက်ကိုဆန့်တန်းကာ သူတို့အား
ယခင်ကလို နှစ်သိမ့်မှုပေးလိမ့်မည်။ သူ၏ စိမ်းလဲ့သောမျက်လုံးအစုံသည်လည်း
နဂိုနေအတိုင်းပင် စိမ်းလဲ့တောက်ပနေလိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်ကြလေသည်။ သို့ရာ
တွင် သူတို့ကြည့်နေဆဲမှာပင် ပိုင်ချူအင်သည် နာကျင်သဖြင့် တွန့်လိမ်ရုန်းကန်
ရင်း ကိုယ်ကိုလွှမ်းခြုံထားသည့်စောင်ကို ဆုတ်ဖြီခွာချလိုက်သည်။ ထိုအခါ
စောင်အောက်တွင် ဖုံးကွယ်နေသည့် သူ့အနာကို မြင်ကြရသည်။ ပခုံးအထိ
အိုင်းရောင်နေသော အနာရှိန်ကို မြင်ကြရသည်။

သူတို့သည် ကိုယ်ရှိန်သတ်ကာ နောက်သို့ ဆုတ်သွားကြသည်။ စုတ်

နှလုံးလှဆရာဝန်

သပ်မြည်တမ်းအော်ဟစ်ကြသည်။ ကလေးငယ်များသည် လူကြီးများ၏ ခြေထောက်များကို ယောင်ယမ်းကာ လှမ်း၍ ဖက်ကြသည်။ အထမ်းသမားများ သည်လည်း ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွားကြကုန်သည်။

ပိုင်ချူအင်သည် အိပ်မောကျနေရာမှ နိုးလာသူကဲ့သို့ မျက်လုံးအစုံကို ဖွင့်ကာ ဟိုသည်ကြည့်သည်။ အိပ်ရာထက်တွင် တံတောင်ဖြင့် ထောက်၍အား ယူကာ ခေါင်းထောင်ပြီးနောက် တစ်စုံတစ်ယောက်ကို ရှာသည်။ တန်ကို တွေ့ သည့်အခါ သူတို့နားမလည်သောစကားဖြင့် တစ်စုံတစ်ရာပြောပြီးလျှင် အိပ်ရာ ထက်သို့ ပင်ပန်းကြီးစွာ တစ်ဖန်ပြန်၍ လဲလျောင်းသည်။

တန်သည် မြင်းပေါ်မှ ဆင်းကာ ရွာသားများဆီသို့ လာသည်။ ‘ကျွန် တော်တို့ ဒီရွာမှာ စခန်းချမယ်။ ရှေ့တန်းစစ်မျက်နှာက မရပ်မနားလာခဲ့တာ တစ်နေ့နဲ့ တစ်ညရှိပြီ။ သူ ဆက်ပြီးမသွားနိုင်တော့ဘူး။ အနာသက်သာဖို့အနား ယူရလိမ့်မယ်’

ရွာလူကြီးတစ်ယောက် ရှေ့သို့ ထွက်လာပြီးလျှင် ထမ်းစင်ရှေ့တွင် ဟိုပေနယ်သားတို့ အမူအရာဖြင့် အလေးပြုသည်။ ပြီးမှ... ‘အစကတော့ တောင်ကုန်းပေါ်က ဆင်းလာတာ ရန်သူပဲလို့ ထင်တယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော် တို့ စိုးရိမ်မိကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ နောက်တော့ မြင်းညိုမလေးနဲ့ အထမ်းသမား တွေကို ကျွန်တော်တို့ မှတ်မိလာတယ်။ ဒီတော့မှ ဝမ်းသာလာကြရတယ်။ အခုတစ်ခါ ကျွန်တော်တို့ စိတ်မကောင်း ဖြစ်ကြရပြန်ပြီ။ ဒီလိုအဖြစ်မျိုးနဲ့တွေ့ရ မယ့်အစား၊ ပိုင်ချူအင် ဒီလိုအနာတရဖြစ်လာမယ့်အစား ရန်သူပဲဖြစ်လိုက်ရင် ကောင်းပါသေးတယ်။ ရန်သူရဲ့ မြေလှန်ခံလိုက်ရတာ ကောင်းပါသေးတယ်။ ကျွန်တော် တို့ အိုးအိမ်တွေပြာကျသွားတာ ကောင်းပါသေးတယ်။ ကျွန်တော်တို့ တစ်တွေ တောင်ပေါ်ထွက်ပြေးသွားကြရတာ ကောင်းပါသေးတယ်’ ဟုဆိုလေ သည်။

ပိုင်ချူအင်သည် သူ့ဘက်သို့ လှည့်ရင်း ဇေဝေဇဝါဖြစ်ကာ ကြောင်၍ ကြည့်နေသည်။ ထိုနောက် သူ့လက်တစ်ဖက်ကို ဆန့်တန်းပေးလိုက်သည်။ ကျွန်တော် တို့ နေရာကောင်းကောင်း ရှာကြရမယ်။ ဒါမှ သူ့ကို ရွှေ့လို့ဖြစ်မယ်’ တန်က ဆိုသည်။

ထိုအခါ ရွာလူကြီး အဘိုးအိုက ‘မြေပိုင်ရှင်ယုရဲ့ အိမ်ရှိပါတယ်ဗျာ။ ရွာမှာဖြင့် သူ့အိမ်ဟာ အကောင်းဆုံးပေါ့’ ဟု ညွှန်ပြလေသည်။

သူတို့သည် ထမ်းစင်သွားရာ ယု၏ အိမ်ဆီသို့ နောက်မှလိုက်ကြသည်။

အိမ်ရှေ့ရောက်လျှင် ဝိုင်းထဲသို့ မဝင်ဘဲ အပြင်မှ စောင့်နေကြသည်။ ကလေးများ ကား လူကြီးများ၏ မျက်နှာရိပ်ကိုသာ အကဲခတ်နေကြသည်။ သူတို့ အကဲခတ် နေသည့်လူကြီးများ၏မျက်နှာများသည် ညိုမည်းပုပ်သိုးနေကြသည်။ ထိုမျက်နှာ များသည် ဟိုပေလွင်ပြင်တစ်ခုလုံး၊ ထို့ပြင် ဟိုပေတောင်တစ်ခုလုံး၊ ထို့နောက် တရုတ်တစ်ပြည်လုံးကို ခြိမ်းခြောက်နေသည့် ဘေးဆိုးရန်ဆိုးကြောင့် ညှိုးနွမ်း ရသည့် မျက်နှာများဖြစ်သည်။ သူတို့ရွာကလေးကို ရန်သူက ခြိမ်းခြောက်သည့် ဘေးရန်ထက်ပို၍များ အန္တရာယ်ကြီးလေးသလားဟု သူတို့ အံ့သြမိကြလေသည်။

ညနေပိုင်းတွင် ဒုတိယအကြိမ် အထိတ်တလန့် ဖြစ်ကြရသေးသည်။ ယင်းမှာ စစ်ဌာနချုပ်မှ ဆက်သားတစ်ယောက် ရောက်လာသည့်အချိန် ဖြစ်လေ သည်။ ရှေ့တန်း စစ်မျက်နှာမှနေ၍ ဌာနချုပ်သို့ ပိုင်ချူအင်အကြောင်း ကြိုးမဲ့ကြေး နန်း ပို့လိုက်သည်။ ချက်ချင်းပင် ဌာနချုပ်ရှိ ဗိုလ်ချုပ်ခိုင်းက ညွှန်ကြားချက် ပေးလိုက်သဖြင့် ရောက်လာရသည့် ဆက်သားဖြစ်သည်။ ပိုင်ချူအင်၏ သတင်း ဌာနချုပ်တွင် တုန်လှုပ်သွားသည်။ ထိုသတင်းကို ယင်အန်ရှိ မော်စီတုန်းထံသို့ ချက်ချင်း ပို့လိုက်သည်။ ထိုအခါ ယင်အန်မှဗိုလ်ချုပ်ခိုင်းထံသို့ ညွှန်ကြားချက် တစ်ခုပေးသည်။ ယင်းမှာ ပိုင်ချူအင်၏ နောက်ဆုံးအခြေအနေကို ထူးခြားမှုရှိ တိုင်း ချူတေးနှင့်မော်စီတုန်းထံ အမြဲသတင်းပို့ရမည်။ ထို့ပြင် ပိုင်ချူအင်ကို ဌာနချုပ်သို့ ဖြစ်သည့်နည်းဖြင့် ခေါ်ဆောင်ရမည်ဟူ၍ပင် ဖြစ်လေသည်။ ဆက်သားသည် တောင်တန်းအသွယ်သွယ်ကို ဖြတ်ကျော်ခဲ့ရသဖြင့် ပင်ပန်းနေပြီ။ ဆာလည်းဆာနေပြီ။ ထို့ကြောင့် သူ့ကို ကျွေးမွေးပြုစုကြသည်။ သို့ရာတွင် ဆက်သားက ထိုအကျွေးအမွေး အပြုအစုကို ငြင်းပယ်လိုက်သည်။ ‘ပိုင်ချူအင် နေမကောင်းနေတယ်။ ဂူတိုင်ရှန်နှင့်ယင်အန်မှာ သူ့သတင်းကို နားစွင့်နေကြ တယ်။ ဒီအထဲ တစ်ခုခုဖြစ်သွားရင် ကျွန်တော်ရဲ့ကောင်တွေက ဘယ်လိုပြောမ လဲ။ ဒီအထဲ ခင်ဗျားတို့က ကျွေးမွေးပြုစုနေသေးသလား။ ကျွန်တော် သူ့ကို ခုချက်ချင်း တွေ့ရမှဖြစ်မယ်’

ဗိုလ်ချုပ်ခိုင်း၏ကိုယ်စားလှယ်ဆက်သားရဲဘော်ကို ဖောင်က အိမ်ထဲသို့ ခေါ်သွားသည်။ ပိုင်ချူအင်အတွက် စိုးရိမ်ပူပန်မှုသည် ဤအိမ်အတွင်းရှိ အိမ်ရာ ဝန်းကျင်တွင်သာမဟုတ်၊ မိုးနမ်းတောင်တစ်ဝိုက်တွင်သာမဟုတ်၊ ထိုပူပန်မှုသည် ချင်ချာချီ ဒေသအားလုံးတွင် စိုးမိုးနေသည်။ ဤအဖြစ်၊ ဤသဘောကို ပိုင်ချူအင် သိစေချင်သည်။ ထို့ကြောင့်ပင် ဖောင်သည် ဆက်သား ရဲဘော်ကို အိမ်တွင်းသို့ ခေါ်သွားလေသည်။

အပြင်ဘက်တွင်ကား ရွာသားများသည် ဆက်သားလာခြင်း၏ အကြောင်းရင်းကို သိလိုကြသည်။ သို့ရာတွင် အိမ်ထဲသို့ နှစ်ယောက်သား ဝင်သွားကြသည်မှာ ကြာလှပြီဖြစ်သဖြင့် စောင့်မနေတော့ဘဲ ထွက်သွားကြပြန် သည်။ ယောက်ျားများသည် ရွာပြင်ဘက် လယ်ကွင်းများဆီသို့ ပြန်သွားကြ သည်။ လယ်ကွင်းထဲတွင် ဖြောင့်ဖြောင့်မနေနိုင်။ ရွာထဲသို့ ဝင်လာကြပြန် သည်။ မိန်းမများကမူ ခြစ်ခြစ်ကုတ်ကုတ် စုဆောင်းထားသည့် အစာအာဟာရ ကောင်းမွန်းရာရာတို့ကို ယူလာကြပြီးလျှင် မြေပိုင်ရှင်ယု၏ အိမ်ပေါက်ဝ၌ ထားခဲ့ ကြသည်။ ရွာ၏ တစ်ခုတည်းသော လမ်းတွင် ကစားနေကြသည့် ကလေးများ သည် အကစား ရပ်နေကြသည်။ ဆယ့်ခြောက်နှစ်မပြည့်သေးဘဲ တပ်နီတော် သို့ ဝင်သဖြင့် လူဆိုးကလေးဟု ကင်ပွန်းတပ်ခံရသည့် ရှောင်သည် ပိုင်ချူအင် ရှိသည့် အခန်းတံခါးဝတွင် မခွာဘဲကပ်နေသည်။ နှင်ထုတ်သူများအား ‘နက်ဖြန် ခရီးဆက်နိုင်ပါ့မလား၊ သူ နေကောင်းရဲ့လား။ သူစားဖို့ တစ်ခုခုယူခဲ့ရမလား။ ဘာများ စားချင်သလဲလို့ သူ့ကို ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် မေးကြည့်ချင်တယ်ဗျာ...’ ဟုသာ ပြောနေသည်။

ထို့နေ့တစ်ညလုံး ဖောင်သည် ပိုင်ချူအင်၏ အခန်းထဲတွင်ရှိနေသည်။ မနက်လင်းလျှင် သူသည် မျက်နှာမသာမယာဖြင့် ရွာပြင်သို့ ထွက်သွားသည်။ တန်က လိုက်ရှာသည့်အခါ သူ့ကို ရွာတံခါးအပြင်ဘက်နားရှိ ကျောက်တုံးတစ်တုံး တွင် ထိုင်ကာ အဝေးသို့ ငေးကြည့်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ သူ့နံဘေးတွင် တန် ဝင်၍ ထိုင်ပြီးနောက် တုတ်တစ်ချောင်းဖြင့် မြေကြီးတွင် အဓိပ္ပာယ်မရှိခြစ်နေ သည်။ နေသည် အရှေ့ဘက်တောင်တန်းကိုမကျော်လာသေး။ သို့နှင့် အိပ်မောကျ နေသည့် ရွာကလေးသည် ပြန်လည်အသက်ဝင်လာလေသည်။

‘ဘယ့်နှယ်နေသလဲ’ တန်က ခေါင်းငုံ့ရင်းမေးသည်။

ဖောင်သည် မျက်နှာကို လက်ဝါးနှစ်ဖက်ဖြင့်အုပ်ထားသည်။ ‘ကျွန်တော် ဆရာသမားကို ပြုစုရဖို့ အခွင့်ကြုံလာလို့ အစတုန်းကတော့ဝမ်းသာမိတယ်။ အခုတော့ အလကား ဖြစ်ပါပြီဗျာ။ သူ့အခြေအနေ သိပ်ဆိုးတယ်။ ကျွန်တော် လည်း ဘာမှမလုပ်တတ်ဘူး...’ ထိုနောက် ဖောင်သည် ခေါင်းထောင်ပြီးလျှင် ဗိုလ်ချုပ်နိုင်နဲ၊ မော်စီတုန်းကို ကျွန်တော်တို့ ဘယ်လိုပြောရမလဲ’ဟုဆိုလေသည်။

ထိုအခါ တန်က ‘ကျွန်တော့်ကို သူက ‘သူ့ကိုယ်ခွဲ’ လို့ခေါ်တယ်။ ခုတော့ ကျွန်တော်ပါ လူသေဖြစ်နေပြီ။ လာဗျာ...သူ့ဆီ သွားကြမယ်။ သူ့ကို အသေမခံနိုင်ဘူး’ ဟု ပြန်၍ ပြောသည်။

အိမ်ပိုင်းထဲတွင် ခုံတန်းလျားတစ်ခု တွေ့သဖြင့် တန်သည် ထိုခုံကို ပိုင်ချူအင်၏ အခန်းပြတင်းပေါက်နားသို့ ရွှေ့ယူသည်။ ထိုနောက် ထိုခုံတန်း လျားတွင် တစ်နေ့ကုန်ထိုင်ကာ လူနာ၏အခြေအနေကို စောင့်ကြည့်နေလေသည်။

ညသို့ တိုင်ခဲ့ပြီ။ ယု၏ အိမ်ပိုင်းထဲသို့ အရိပ်တစ်ခု ထိုးဝင်လာသည်။

‘ပိုင်ချူအင်ရောက်နေတာ ဒီအိမ်လားခင်ဗျား.’ ဟု တီးတိုးသံ တစ်ခုကြားရသည်။

‘ ဟုတ်ပါတယ်...’ ပြောက်ကျားတပ်သား ဝတ်စုံဝတ်ထားသည့် လူငယ်တစ်ယောက်ကို တန် တွေ့ရသည်။

‘ကျွန်တော်တို့ဟာ ပြည်သူ့စစ် အဖွဲ့တစ်ဖွဲ့ကပါပဲ။ ကျွန်တော်တို့ မိုးနန်းတောင်ထိပ်ဆီ သွားကြမလို့ လမ်းကြိုရင်းဝင်လာတာပါ။ ရွာထဲရောက် တော့ စိတ်မကောင်းစရာ သတင်းဆိုး ကြားရပါတယ်။ အဲဒီအခါမှာ ကျွန်တော် တို့တပ်ဖွဲ့ဟာ ပိုင်ချူအင်အတွက် ကိုယ်ကျိုးစွန့်ဖို့ တစ်ခုဆုံးဖြတ်လိုက်ကြပါတယ်။ စစ်မျက်နှာရောက်ရင် နမူနာပြတဲ့အနေနဲ့ ဘာတာဝန်ကိုပဲ ပေးပေးယူကြပါမယ်။ လိုအပ်ခဲ့ရင် သေသည်အထိတိုက်ရင်း ကိုယ်ကျိုးစွန့်ပါမယ်။ အဲဒီလို ကျွန်တော်တို့ အဓိဋ္ဌာန်ပြုကြပါတယ်။ အဲဒီအကြောင်း ပိုင်ချူအင်ကို ပြောပြပါခင်ဗျာ’

‘ဟုတ်ကဲ့၊ သူ့ကို ပြောပြပါမယ်’ တန် ကတိထားလိုက်သည်။

စစ်သားရဲဘော်သည် အလေးပြုကာ အမှောင်ထုတွင်းသို့ ပျောက် ကွယ်သွားလေသည်။ ထိုနောက် ဖောင် ရောက်လာသည်။ ‘သူ ခေါ်သေးသလား’ ဟု တန်ဘေးတွင် ထိုင်ရင်း မေးသည်။

‘မခေါ်ဘူး၊ ငြိမ်ငြိမ်ပဲ အိပ်နေတယ်။ တစ်ခါတော့ အိပ်ရာကထပြီး စားပွဲမှာထိုင်ပြီး စာရေးနေတယ်’

‘သူ အိပ်ရာက ထနိုင်သေးတယ်၊ ပြီးတော့ စားပွဲမှာထိုင်ပြီး စာရေး နိုင်သေးတယ် ဟုတ်လား၊ အံ့ဩစရာပဲ။ သူ ဘာတွေများ ရေးပါလိမ့်။ သူ့စိတ်ထဲ ဘာတွေများ ရှိနေသလဲ။ ကျွန်တော် သိချင်လိုက်တာဗျာ’

‘သူ မကျေမနပ် ဖြစ်ခဲ့တာတွေ အမှတ်ရသမျှ ရေးမှာပေါ့ဗျာ။ ကြည့် စမ်းပါဗျာ။ ကောင်းကင်ကြီးမှာ ဒီည ကြယ်တွေ သိပ်လက်တာပဲ။ အဲဒီလိုကြယ် လက်တဲ့ညမျိုးကို သူ သိပ်သဘောကျတာဗျ။ မိုးပေါ်မှာ ကြယ်တွေများသလို သူ့မှာလည်း အတိတ်ကာလမှာ ဖြစ်ရပ်တွေအများကြီးဗျ။ မမေ့နိုင်စရာတွေအများ ကြီးဗျ။ ကျွန်တော့်ကို ပြောပြဖူးတယ်။ တောင်ပေါ်မှာတုန်းက အဲဒီလိုပဲ ကြယ်တွေ များတဲ့ညမိုးပြင်ဟာ အပြောက်အမွမ်းခြယ်ထားတဲ့ ဘုရားကျောင်း မျက်နှာကြက် နဲ့တူတဲ့အခါ သူက ကျွန်တော့်ကိုပြောဖူးတယ်။ ‘ငါ့ကိုယ်ခွဲ ကောင်ကလေး

နှလုံးလှဆရာဝန်

ရေ...ဟောဒီ ဟိုပေ ညတွေဟာဖြင့် ငါ ငယ်ငယ်တုန်းက တို့ဆီမှာ ကြုံခဲ့ရတဲ့ ညမျိုးတွေလိုပဲကွဲ့' တဲ့။ အင်း ကျွန်တော့်ကိုဆိုရင် သူ့ကိုယ်ခွဲလို့ခေါ်တာပဲ။ အခုလည်းလေ စောစာကပဲ စစ်သားလေးတစ်ယောက် လာသွားသေးတယ်။ စစ်မျက်နှာထွက်လာကြတဲ့ ပြည်သူ့စစ်အဖွဲ့တစ်ခုကဗျ။ သူတို့အဖွဲ့ဟာ စစ်မျက်နှာမှာ ပိုင်ချူအင်အတွက် ကိုယ်ကျိုးစွန့်ဖို့ သန္နိဋ္ဌာန်ချသွားကြလေရဲ့။ အင်း... သူတို့လည်း ပိုင်ချူအင်ရဲ့ ကိုယ်ခွဲတွေပဲ မဟုတ်လား'

‘ကျွန်တော်ရယ်၊ ခင်ဗျားရယ်၊ သူတို့ရယ်။ ကဲ ဒါတွေအသာထား။ အထဲဝင်ကြရအောင်ဗျာ။ သူ့ချည်း ပစ်ထားလို့ မဖြစ်သေးဘူး’

ထိုအခါ တန်သည် မရှက်နိုင်ဘဲ တအီအီ ငိုလေသည်။ ‘ခဏနေရင် ကျွန်တော် ဝင်ခဲ့ပါမယ်ဗျာ။ ကျွန်တော် လူပျော့ပဲ။ ကျွန်တော် မျက်ရည်ကျတာ ခွင့်လွှတ်ပါဗျာ။ ခဏနေရင် ဒီမျက်ရည်တွေ ခြောက်သွားမှာပါ။ သူများတွေအဖြစ် ထက် သူ့အဖြစ်ကဆိုးတယ်ဗျ။ သူ့အဖြစ်ကို ကျွန်တော်မကြည့်ရက်ဘူး။ အခု သူသေမယ်ဆိုရင် ဒီတစ်ခါသေတာ သူ့အဖို့ ဒုတိယအကြိမ်သေခြင်းပဲဗျ။ အခုမှ သူ့အသက် ၄၉ နှစ် ရှိသေးတယ်။ ကျွန်တော်ပြောတာ ခင်ဗျားနားလည်ရဲ့လား။ လူတိုင်းတစ်နေ့တော့ သေရမှာချည်းပေါ့ဗျာ။ လူဆိုတာ သေမျိုးတွေပဲ။ ကျွန်တော်တို့ ခင်ဗျားတို့ချစ်တဲ့ ခင်တဲ့သူတွေလည်း သေခဲ့ဖူးကြလှပြီ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်တို့ ခင်ဗျားတို့ဆိုတာက တစ်ဘဝပဲရှိတာဗျ။ တစ်ဘဝရှိတော့ တစ်ခါပဲ သေရတာပေါ့။ သူ့မှာက ဘဝပေါင်းများစွာ ရှိခဲ့တာဗျ။ ပြီးတော့ ဒါဟာ သူ့အဖို့ ဒုတိယအကြိမ် သေခြင်းပဲ။ နားလည်ရဲ့လား ကျွန်တော်ပြောတာ။ အခု သူ ဒုတိယအကြိမ်သေတဲ့ အခါမှာ ငိုကြွေးဖို့ တရုတ်ပြည်ကြီး တစ်ပြည်လုံးမှာရှိတဲ့ မျက်ရည်တွေနဲ့ မလောက်ဘူးဗျ’

ဖောင်သည် ထိုင်နေရာမှ လေးကန်စွာ ထလိုက်သည်။ ‘တရုတ်ပြည်ကြီး တစ်ပြည်လုံးမှာသာ မဟုတ်ဘူး၊ ရဲဘော်တန်ရေ ဟောဒီကမ္ဘာကြီး တစ်ခုလုံးမှာရှိတဲ့ မျက်ရည်တွေနဲ့တောင် ငိုကြွေးလို့ မလောက်နိုင်ဘူးဗျ’

* * *

ပထမအကြိမ် သေခြင်း

သူ့အသက်သည် သုံးဆယ့်ခြောက်နှစ် ရှိနေပြီ။ ဆေးပညာ ဆရာဝန်၏ အလိုအရဆိုလျှင် သူ သေတော့မည်။

အိပ်ရာထက်တွင်လဲလျောင်းရင်း ရောဂါစ၍ရခဲ့ပုံကို ပြန်လည် စဉ်းစား သည်။ တစ်ဖန် ယခု ဘယ်ပုံအဆုံးသတ်မည်ကိုဆင်ခြင်သည်။

ယခုမူ သမိုင်းစာအုပ်တွင် သူ့အကြောင်း အောက်ခြေမှတ်ချက်ပင် ပါတော့မည်မဟုတ်ဟု သူထင်သည်။ ၁၉၃၆ ခုနှစ်၏ သမိုင်းမှတ်တိုင်များအဖြစ် နယ်သစ်များ သိမ်းပိုက်ခြင်း၊ စစ်ပွဲအတွက် စစ်သားစုဆောင်းခြင်း၊ ပုန်ကန်မှုများ၊ တော်လှန်ရေးများ ဖြစ်ပွားခြင်း၊ အစုအလိုက်အပြုလိုက် သတ်ဖြတ်ခြင်း တို့ကိုသာ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ ယင်းအကြောင်းချင်းတို့ကိုလည်း သူ မသိ။ တစ်ဖန် ဒုတိယအကြိမ် သေငယ်ဇောတွင်မြောရမည့် သူ့အဖြစ်ကိုလည်း သူမမှန်း ဆနိုင်။ ထို့ပြင် နောင်တစ်နေ့တွင် ကမ္ဘာလူဦးရေလေးပုံတစ်ပုံက သူ့ နာမည်ကို အမြတ်တနိုး ပိုင်ချူအင်ဟု မှည့်ခေါ်ကာ သီကျူးကြလိမ့်မည်ဟူ၍လည်း သူမမှန်း ဆနိုင်ခဲ့။ တစ်ဖန် သူ့အသိတွင် တစ်ခါမျှ မပေါ်ဖူးသည့် တောင်ကုန်းထူထပ်ရာ ဒေသတစ်နေရာတွင် ‘တန်’ ဟုခေါ်သည့် ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်က သူ၏ ပထမ အကြိမ်သေခြင်းကို ပြန်လည်ပြောပြနေလိမ့်မည်ဆိုသည့် အဖြစ်ကိုလည်း သူ မမျှော်မှန်းနိုင်ခဲ့။

‘သေမင်းနဲ့ ရင်ဆိုင်ရတဲ့အခါ လူတစ်ယောက် ဘယ်လိုခံစားရတယ် ဆိုတာ သိဖို့မလွယ်လှဘူး။ ပြီးတော့ သေမင်းနဲ့နဖူးတွေ့ဖူးတွေ့ ရင်ဆိုင်ရတဲ့ အခွင့်အရေးရဖို့လည်း မလွယ်လှဘူး။ အခက်ဆုံးကတော့ သေမင်းနဲ့ရင်ဆိုင်ပြီးမှ ပြန်လည်အသက်ရှင်ရတဲ့ အဖြစ်ပဲ’ သူ့အဖို့ ဤကဲ့သို့သောမှတ်တမ်းမျိုး ရေးနိုင် ခွင့်ရခဲ့လေသည်။ သို့သော် ယခုအခိုက်အတန့်တွင် သူသိသည်မှာ သူသေတော့ မည်ဆိုသည့် အဆုံးအဖြတ်ပင်ဖြစ်သည်။ သူ အသက်ရှင်ခဲ့ရသည့်ကာလသည် အချည်းနှီးဖြစ်ခဲ့၏။ ဤအဖြစ်ကို မည်သို့မည်ပုံရခဲ့သနည်း။

ဘဝနှင့် နပန်းလုံးခဲ့ရသည့် ဒက်ထရိုက်မြို့၏ညများကား သူ့အဖို့ အဆိုးရွားဆုံးဖြစ်လေသည်။ သူ့အာရုံတွင် မျက်နှာပေါင်းများစွာကို ပြန်လည် ဆန်းသစ်၍ ရလေသည်။ ယင်းတို့နှင့်အတူ ဒုက္ခသုခအမျိုးစုံကိုလည်း ပြန်လည် ထင်မြင်မိသည်။ သူ၏ဇာတိကို ပြန်၍အမှတ်ရသည်။ စစ်ကိုလည်း အမှတ်ရသည်။ ဗိုဟီးမီးယားသို့ ပြေးခဲ့သည်ကိုလည်းအမှတ်ရသည်။ လူသတ်ပွဲများ၊ အနိဋ္ဌာရုံ

များကိုလည်း ပြန်လည်ထင်မြင်မိသည်။ လူ့ဘဝဆိုသည့် ဤဒုက္ခဘောင်ကြီး
ထဲတွင် သူ ဘယ်သို့ဘယ်ပုံ လမ်းစပျောက်ခဲ့ရသနည်း။ ဘာကြောင့် လမ်းစ
ပျောက်ခဲ့ရသနည်း။

* * *

ဘဝ၏အစ

အွန်တေရီယိုမြို့၊ ဂရေဗင်ဟတ်ဒေသတွင် သူ လူဖြစ်လာခဲ့သည်။
ထိုဒေသတွင် ကလေးဘဝ၌ ကျင်လည်ကျက်စားခဲ့သည်။

ထိုစဉ်က ဘဝကို သူ အားလုံးအမှတ်ရသည်။ သူတို့ မိသားစုသည်
ဗက်သွန်းအနွယ်ဖြစ်သည်။ ၁၆ ရာစုအလယ်လောက်တွင် ပြင်သစ်ပြည်
အနောက်ပိုင်းမှ စကော့တလန်သို့ ပြောင်းရွှေ့ခဲ့ကြသည်။ စကော့တလန်တွင်
နှစ်ပေါင်းနှစ်ရာခန့်နေထိုင်ခဲ့ရင်း ဆရာဝန်များ၊ ကျောင်းဆရာများ၊ ဘုန်းကြီးများ
အဖြစ် အသက်မွေးခဲ့ကြသည်။ ဆယ့်ရှစ်ရာစုနှစ်တွင် သူတို့သည် ကနေဒါပြည်သို့
ရွှေ့ပြောင်းခဲ့ပြန်သည်။ ထိုဘိုးဘေးဘီဘင်တို့အနက် သူ၏ အဘိုးတစ်ယောက်
သည် တိုရွန်တိုမြို့တွင် ထင်ရှားသော ဆရာဝန်တစ်ယောက်ဖြစ်လာခဲ့သည်။

သူ့ဘိုးအေသည် သိပ္ပံပညာကို စတင်လိုက်စားခဲ့သည်။ အယူသီးသည့်
ခေတ်တွင် ခေတ်သစ်ကို မျှော်မှန်းခဲ့သူတစ်ဦးဖြစ်ခဲ့သည်။ ဘိုးအေကို သူအများ
ကြီး အားကျခဲ့သည်။

သူ့အဖေသည် မယ်လကွန်နစ်ကိုဆန်ဗက်သွန်း ဖြစ်သည်။ အသက်
နှစ်ဆယ့်တစ်နှစ်တွင် ဟာဝေယံကျွန်းသို့ စွန့်စားကာ ခရီးထွက်ခဲ့သည်။ ထိုအရပ်
တွင် လိမ္မော်ခြံစိုက်ကာ အခြေတည်ရန် စိတ်ကူးလေသည်။ ထိုအချိန်ကား
၁၈၈၀ ပြည့်နှစ် ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် ဟော်နိုလူလူမြို့၌ မစ်ရှင်တစ်ခုမှ
သီလရှင် အယ်လီဗက်အင်ဂျီဒဝင်နှင့် တွေ့သဖြင့် သူ၏ ဘဝသည် တစ်မျိုး
တစ်ဖုံ ပြောင်းလဲသွားခဲ့ရသည်။

အယ်လီဗက်သည်လည်း နှစ်ဆယ့်တစ်နှစ် အရွယ်တွင် လန်ဒန်မြို့မှ
ဟာဝေယံကျွန်းသို့ စွန့်စားထွက်ခဲ့သူဖြစ်သည်။ သူတို့နှစ်ယောက်သည် လိမ္မော်
ခြံကိုရေမစ်ရှင်အလုပ်ကိုပါမေ့လျော့စွန့်ပစ်ကာ တိုရွန်တိုမြို့သို့လာခဲ့ကြသည်။

၁၈၈၈ ခုနှစ်တွင် သူတို့ လက်ထပ်ကြသည်။ သားဦး ဂျက်နက်ကို

မွေးပြီးနောက် မယ်လကွန်သည် ဘုန်းကြီးပြန်၍ဝတ်သည်။ ထို့နောက် ဂရေဗင် ဟတ်သို့ ပြောင်းရွှေ့ နေထိုင်ခဲ့လေသည်။ ထိုအရပ်မှာပင် ၁၈၉၀ ပြည့်နှစ်၌ ဒုတိယသား ဟင်နရီနော်မန်ဗက်သွန်းကို မွေးဖွားလေသည်။

သူ့အဖေ မယ်လကွန်သည် ဘုန်းကြီးဘဝနှင့် အသက်မွေးသည်။ ဘုန်းကြီးလုပ်စဉ် လူချမ်းသာများနှင့် မပေါင်းသင်း။ ဆင်းရဲသားများနှင့်သာ ဆက်ဆံသည်။ ဘုန်းကြီးဘဝနှင့် ကနေဒါပြည် ဒေသအမျိုးမျိုးသို့ ပြောင်းရွှေ့ နေထိုင်ရသည်။ နောက်ဆုံး တိုရွန်တို၌ အပြောင်းအရွှေ့ရပ်လေသည်။ နော်မန် ဗက်သွန်းသည် ဂရေဗင်ဟတ်ဒေသကို မြတ်နိုးသည်။ ထိုဒေသ၏ တောတောင် ရေမြေသည် သူ၏ မိတ်ဆွေရင်းချာဖြစ်သည်။

နော်မန်သည် ငယ်စဉ်ကတည်းက ဉာဏ်ထက်မြက်သူဖြစ်သည်။ ညစဉ် သူ့အဖေကစကားထာဝက်သည့်အခါ သူသာလျှင် အဦးဆုံးအဖြေ ပေးနိုင်ခဲ့သည်။

အသက်ရှစ်နှစ်အရွယ်တွင် လိပ်ပြာများ၊ ကြက်ရိုးများကို ခွဲစိတ်ရန် ဝါသနာပါခဲ့သည်။ သူ့အမေက သား၏ဝါသနာကို ဖြည့်တင်းပေးခဲ့သည်။ ထိုအချိန်မှာပင် သူ့ကို နော်မန်ဟုသာ ခေါ်ကြရန်မှာထားသည်။ ထိုပြင် သူ့ဘိုးအေ ၏ ဆရာဝန်ဆိုင်ဘုတ်ကြီးလည်း သူ့အခန်းဝတွင် ချိတ်ဆွဲထားလေတော့သည်။

တိုရွန်တိုမြို့သို့ ရောက်စက သူသည် သူ့အမေနှင့်အတူ မြို့ထဲသို့ ဈေးဝယ်ထွက်ခဲ့သည်။ ထိုစဉ် သူ့အမေထံမှ လစ်ထွက်ကာ လျှောက်လည် သည်။ ပုလိပ်က သူ့ကို အမေ့ထံ ပြန်၍ပို့သည်။ ‘အမေနဲ့ ကွဲတယ်ဆိုတာဘယ်လို နေသလဲလို့ သိချင်တာနဲ့ ထွက်သွားတာ။ ပုလိပ်တွေတော့ ကျွန်တော် အမေနဲ့ ကွဲနေတယ်လို့ ပြောတာပေါ့။ ပျော်စရာချည်းပဲ အမေရယ်’ ဟုဆို လေသည်။

နော်မန်သည် ကလေးဘဝကတည်းကပင် စွန့်စွန့်စားစား လုပ်ကိုင်ချင် သော ဝါသနာရှိခဲ့သည်။ ကျောက်တောင်ကျောက်ဖျားထိပ်သို့ တက်ကာ လိပ်ပြာ ဖမ်းသည့်အခါဖမ်းသည်။ လိပ်ပြာဖမ်းသဖြင့် နှစ်ခါခြေကျိုးဖူးသည်။ ဆယ်နှစ် သားအရွယ်တွင် သူ့အဖေနှင့်အတူ ဂျော်ဂျီယန်ပင်လယ်ကွေ့ကိုဖြတ်၍ ရေကူးဖူး သည်။ ပထမအကြိမ် ရေနစ်သည်။ ဒုတိယအကြိမ်တွင်ကား အောင်မြင်ခဲ့သည်။ သူ့အဖေက နော်မန်၏ စွန့်စားမှုစိတ်ဓာတ်ကို စိုးရိမ်ပူပန်ခဲ့သည်။ သူ့အမေကမူ ‘စွန့်စားတယ်ဆိုကတည်းက ဘေးအန္တရာယ်တော့ ရင်ဆိုင်ရမှာပဲ။ သူ့ဘာသာသူ ဘေးအန္တရာယ်ကိုရှောင်ဖို့ သိလာလိမ့်မယ်။ သူ့ကြိုက်တာလုပ်ပါစေ။ မတားမြစ် ပါနဲ့။ ဒီလိုနဲ့ အောင်မြင်ရမှာပဲ’ ဟု ဆိုသည်။

ကလေးဘဝတွင် ပညာသင်ကြားရေးမှာ အတည်တကျမရှိခဲ့။ ကျောင်း

အမျိုးမျိုး ပြောင်းရွှေ့ခဲ့ရသည်။ နောက်ဆုံးတွင် ကက်ချမ်အထက်တန်းကျောင်းမှ အထက်တန်းအောင်ခဲ့ရလေသည်။ တက္ကသိုလ် ပညာသင်ကြားရေးစခန်းသို့ ရောက်လျှင် တိုရွန်တိုသို့ မိသားစုရွှေ့ပြောင်းခဲ့ပြီဖြစ်သဖြင့် တိုရွန်တိုတက္ကသိုလ် တွင် ပညာသင်ကြားရန် အခွင့်ကြုံခဲ့လေသည်။

ထိုခေတ်သည် အတွေးသစ် အမြင်သစ်များ တွေးခေါ်စပြုသည့် ခေတ် ဖြစ်သည်။ ဥရောပတိုက်၏ အတွေးသစ်အမြင်သစ်တို့သည် အတ္တလန္တိတ် သမုဒ္ဒရာကို ဖြတ်ကာ ကနေဒါ ဒိုမီနီယံနိုင်ငံသို့ ရိုက်ခတ်စပြုနေသည့် အချိန် ဖြစ်သည်။

နော်မန်ကို မွေးသည့်နှစ်မှာပင် ကနေဒါပြည်တွင် အရှေ့မှ အနောက် ကမ်းခြေအထိ မီးရထားလမ်းသစ်များ ဖောက်ပြီးလေပြီ။ နော်မန် ကလေးဘဝ တွင် ကနေဒါပြည်သည် တိုင်းသစ် ပြည်သစ်အဖြစ် မားမားမတ်မတ်ရပ်တည် နိုင်ရန် အားထုတ်စ ပြုနေပြီဖြစ်သည်။ ကနေဒါပြည် အနှံ့အပြားတွင် သံရည်ကျို စက်များ၊ သံမဏိစက်များ တည်ထောင်ကြသည်။ အင်္ဂလိပ်အရင်းအနှီး၊ အမေရိ ကန်ဒေါ်လာ အရင်းအနှီးတို့သည် လှိုမ့်၍ ဝင်လာကြသည်။ ဥရောပတိုက်မှ ရေကြည်မြက်နုရှာသူတို့သည် ကနေဒါအနောက်ဘက် လွင်ပြင်ဒေသတွင် လယ်သစ်ယာသစ်များ တည်ကြသည်။ အရှေ့ဘက်ပိုင်းရှိစက်ရုံများ သို့ကား ဥရောပတိုက်က အလုပ်သမားများဝင်လာကြသည်။ ပရေရီ မြက်ခင်း ပြင်က ဂျုံများသည် ရေအိုင်ကြီးများကိုဖြတ်ကာ စိန့်လောရင့်မြစ်မှတစ်ဆင့် ကမ္ဘာ အရပ်ရပ် ရောက်လာကြသည်။ စက်မှုလုပ်ငန်းကလည်း ဖွံ့ဖြိုးလာသည်။ အခြေ စိုက်လာသူများကြောင့် လူဦးရေကလည်း တိုးပွားလာသည်။ ထိုအခါ နည်းသစ် နာသစ်တို့ တီထွင်လာကြသည်။ စက်မှုအတတ်ပညာသည် တိုးတက် လာသည်။ ခေတ်သစ်အတွေးအခေါ်လည်း ကြွယ်ဝလာသည်။ ဤသို့ဖြင့် ကနေဒါပြည်သည် ကမ္ဘာ့အလယ်တွင် မျက်နှာပွင့်လာခဲ့လေသည်။ ဤပတ်ဝန်းကျင်သည် ဗက်သွန်း မိသားစုကို အရောင်ရှိက်လေတော့သည်။ အထူးသဖြင့် နော်မန်၏ စိတ်ဓာတ်ကို လှုပ်ရှားတက်ကြွစေသည်။

အတွေးသစ် အမြင်သစ်တို့အနက် နော်မန်သည် ချားဒါဝင်၏ အဆင့် ဆင့် ဖြစ်ပေါ်ပြောင်းလဲရေး သဘောတရားဖြစ်သည့် ဆင့်ကဲဖြစ်စဉ် (အီဗော် လူရှင်း) သဘောတရားကို နှစ်သက်သဘောကျခဲ့သည်။ သို့ရာတွင် သူ့မိဘတို့ အဖို့ကား ဒါဝင်၏ သဘောတရားသည် ဘုရားသခင်၏အလိုနှင့် ဆန့်ကျင်သော သဘောတရား ဖြစ်လေသည်။ သူ့မိဘများသည် ဒါဝင်၏ သဘောတရားကို

အပြင်းအထန် တိုက်ဖျက်နေကြသူများဖြစ်သည်။ နော်မန်၏ကျောင်းစာအုပ်များတွင် ဒါဝင်၏သဘောတရားစာအုပ်ကို သူ့အမေ တွေ့သွားသည့်အခါ စိတ်မချမ်းမသာဖြစ်ရသည်။ သူ့အမေသည် သူ့သား၏ စာအုပ်များအကြားတွင် ဘုရားတရားစာများ ညှပ်ထားခဲ့သည်။

နော်မန်သည် ထိုဘုရားစာအုပ်များကို ရယ်ရယ်ပြုံးပြုံးပင် ဖတ်သည်။ တစ်ညတွင်မူ သူ့မိဘများ၏ အိပ်ခန်းထဲသို့ ခိုးဝင်ကာ **ဒါဝင်၏ မျိုးနွယ်တို့၏ မူလအစ** ဟူသော စာအုပ်ကို သူ့အမေ၏ ခေါင်းအုံးအောက် ဂုတ်ထားခဲ့သည်။ သူ့အမေ၏စိတ်ကို စမ်းခြင်းဖြစ်သည်။ သို့သော် အလွဲစမ်းမိလေသည်။ သူ့အမေသည် ထိုစာအုပ်ကိုမီးရှို့ပစ်လိုက်သည်။ ထိုအဖြစ်ကြောင့် သူ့အမေကို တောင်းပန်ခဲ့ရသည်။

သူတို့မိသားစုသည် အေးချမ်းသာယာစွာ နေထိုင်ခဲ့သည်။ သို့သော်လည်း သားနှစ်ယောက်ကို တက္ကသိုလ်ပို့ရန် ပညာသင်ကြားစရိတ်ကား မတတ်နိုင်ရှိခဲ့သည်။ နော်မန်သည် ကလေးဘဝကပင် ကျောင်းစရိတ်ကို သတင်းစာပို့သမားအဖြစ် အပိုဝင်ငွေရှာခဲ့သူ ဖြစ်သည်။ ယခုလည်း ကိုယ့်စရိတ် ကိုယ်ရှာရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ တက္ကသိုလ်တွင် ပထမနှစ်၌ တက္ကသိုလ်စားသောက်ဆိုင်တွင် စားပွဲထိုးလုပ်ရင်းကျောင်းတက်ခဲ့သည်။ ထိုနောက် နွေရာသီကျောင်းပိတ်ရက်တွင် ရေအိုင်ကြီးဒေသ၌ သင်္ဘောမီးထိုးသမားလုပ်ခဲ့သည်။ ထိုနောက် ဝင်ဆာသတင်းစာတွင် သတင်းထောက်လုပ်ခဲ့သည်။ တစ်နှစ်လုံးလုံး တက္ကသိုလ်သို့ မတက်ဘဲ ဝင်ငွေရှာခဲ့သည်။ အွန်တေရီယိုမြို့တွင် အက်ချလေကျောင်း၌ စာပြရာ ဒေါ်လာ ၃၀၀ စုဆောင်းမိသည်။ တစ်ချိန်တွင် အွန်တေရီယို မြောက်ပိုင်းဒေသ၌ သစ်ဖောင်သမားဝင်၍ လုပ်သေးသည်။ ထိုအလုပ်ကြောင့် ကျန်းမာရေးပို၍ တောင့်တင်းလာခဲ့သည်ဟု နောင်တွင် ဝင့်ကြွားခဲ့လေသည်။

လူ့ဘဝတွင် လူတစ်လုံးသူတစ်လုံးနေရေးကို သူ စိတ်အားထက်သန်လာလေပြီ။ ကျောင်းစာအုပ်များ၊ စာသင်ခန်းများမှကျော်၍ ကြည့်လိုက်လျှင် အဝေးတွင် ကျယ်သောပြန့်သောမိုးကုပ်စက်ဝိုင်းကြီးသည် ပို၍ပို၍ ကျယ်ပြန့်လာလေသည်ဟု ထင်မိသည်။ လူ့ဘဝဆိုသည်မှာ အပြောကျယ်လှပါတကားဟု သူ ဆင်ခြင်လာမိသည်။ ယခုအခါတွင် သူ့အဖို့ မြင်မြင်သမျှ ကြားကြားသမျှသည် ဣဌာရုံချည်းသာတည်း။ သူ့ဘဝသည် အဆင်ပြေသည်။ ငယ်ရွယ်သူဖြစ်၍ အားသစ်ဓာန်သစ် တက်ချိန်မို့ ပို၍ အဆင်ပြေလေသည်။

သူ့စီမံကိန်းများ၊ သူ့အိပ်မက်များကို ပထမကမ္ဘာစစ်ကြီးက ဖျက်ဆီး

လိုက်လေသည်။ ထိုအချိန်တွင် သူ နှစ်ဆယ့်လေးနှစ်ရှိနေပြီ။ သူ့လို စိတ်ကူးယဉ် အိပ်မက်တည်ဆောက်နေသူ လူငယ်အများအပြားလည်း စစ်ကြောင့် ဒုက္ခ ရောက်ကြရသည်။

နော်မန်သည် ထိုအချိန်တွင် ဆေးပညာဘွဲ့ယူရန် တစ်နှစ်သာလိုတော့ သည်။ သို့သော်လည်း ကနေဒါပြည်က စစ်ကြေညာသည့်နေ့မှာပင် စစ်ထဲသို့ ဝင်ခဲ့သည်။ တိုရွန်တိုမြို့တွင် ဆယ်ယောက်မြောက် စာရင်းသွင်းသူ ဖြစ်သည်။ ထိုနောက် ကနေဒါစစ်မြေပြင် သူနာပြုရင်း(၁)တွင် ထမ်းစင်သယ်သူအဖြစ် ဝင်ရောက်အမှုထမ်းကာ ပြင်သစ်ပြည် စစ်မြေပြင်သို့ ထွက်ခဲ့သည်။ ပြင်သစ်ပိုင် ကနေဒါတွင် ပထမကမ္ဘာစစ်အကြောင်း တီးတိုးဝေဖန်သံများ မိုးမွှန်နေသည်။ ကွီဗက်မြို့တော်လမ်းမများတွင် အရင်းရှင်စနစ်ကို ရှုတ်ချနေသူများ၊ ထိုစစ်ပွဲ အတွင်း စစ်သားစုဆောင်းခြင်းကို ရှုတ်ချနေသူများ လမ်းလုံးပြည့်၍နေသည်။ သို့ရာတွင် နော်မန်ဗက်သွန်း အဖို့ကား အရင်းရှင်စနစ်ကိုလည်းကောင်း၊ အရင်းရှင်တို့က ဖန်တီးသော စစ်ပွဲကိုလည်းကောင်း သံသယဖြစ်မနေနိုင်တော့ ဘဲ ငယ်ရွယ်သူပီပီ စိတ်ဓာတ်တက်ကြွလျက်ရှိနေလေသည်။ ပြင်သစ်ပြည် ရောက်လျှင် တိုင်းပြည်သစ်၊ နေရာသစ် ရှုခင်းသစ်၊ လူသစ်၊ အတွေ့အကြုံ သစ်များ တွေ့ရသဖြင့် စိတ်အားထက်သန်ခဲ့ရလေသည်။

သူသည် သေသူ ဒဏ်ရာရသူများကို ထမ်းစင်တွင်တင်၍ သယ်ဆောင် ခဲ့သည်။ သူ့လက်တွင် သွေးအလိမ်းလမ်းပေကျံ့ကုန်သည်။ သူ့ခြေချသည့်မြေတွင် သွေးအလိမ်းလိမ်း စီးဆင်းကုန်သည်။ ယခုအခါ နော်မန်ကား သေလူအဖို့ တွင်းတူးသမားတစ်ယောက်ဖြစ်နေပြီးလျှင်၊ အသက်ဆက်လက်ရှင်လိုသူအဖို့ ရဲဘော်တစ်ယောက် ဖြစ်နေသည်။ သူ၏ဌာနေတွင် နိုင်ငံရေးသမားများသည် အမျိုးသားရေး စိတ်ဓာတ်တက်ကြွဖွယ် နိုင်ငံရေးတရားများ ဟောနေကြသည်။ ထိုအသံတို့ကိုလည်း သူမကြားရ။ သူ မြင်တွေ့နေသည်မှာ အပျက်အစီး အသေ အကျေနှင့် အနိဌာရုံတို့သာလျှင် ဖြစ်သည်။ ထိုအနိဌာရုံတို့ကြောင့် သူသည် အရက်ကို များများသောက်သည်။ ဌာနေမှ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ထံသို့ ရေးသောစာတွင် ‘သတ်ကြ ဖြတ်ကြတာတွေကြောင့် စိတ်ပျက်စိတ်ညစ်ညူးလာ တယ်။ ငါလိုက်လာမိတာ မှားနေပြီလားလို့ သံသယဖြစ်မိတယ်။ တို့လိုဆေးဘက် က လူတစ်ယောက်ရဲ့အမြင်ကတော့ စစ်ဟာမကောင်းဘူး။ စစ်ကြောင့် လူသူ တိုက်တာအိမ်ခြေပျက်စီးရတာသာ အဖတ်တင်တာပဲလို့မြင်တယ်’ ဟု ရေးသားခဲ့ သည်။ ကောင်းကျိုးမပေးသောစစ်သည် သူ့ကိုပါ သွေးထွက်စေခဲ့သည်။

တစ်နေရာတွင် ပေါင်ကို အမြောက်ဆန်မှန်ကာ ထမ်းစင်ပေါ်တွင် ပက်လက်ကလေး အသယ်ယူခံခဲ့ရသည်။ ဒဏ်ရာရသူတို့၏ ညည်းတွားသံကို သူ အမြဲကြားနေရသည်။ သူ့အိပ်မက်တို့ကား ထွက်ပြေးကြလေပြီ။

သို့နှင့် သူသည် ပြင်သစ်ဆေးရုံ၊ အင်္ဂလိပ်ဆေးရုံတို့တွင် ခြောက်လကြာမျှ ကုသခဲ့ရသည်။ ထိုနောက် ကနေဒါပြည်သို့ ပြန်ခဲ့ရသည်။ သူ့အဖို့ ထိုအချိန်တွင် ပထမကမ္ဘာစစ်ကြီး ပြီးဆုံးသွားပြီ။

ဇာတိသို့ ရောက်ပြီးနောက် နှစ်ပတ်သုံးပတ်ခန့်ကြာလျှင်...တက္ကသိုလ်သို့ပြန်၍ဝင်ကာ ဆေးပညာဘွဲ့ယူခဲ့သည်။ ဘွဲ့ရပြီးလျှင် တိုရွန်တို စစ်ဆေးရုံတစ်ခု၌အမှုထမ်းရန် တာဝန်ပေးသည်ကို သူ ခါးခါးသီးသီးငြင်းပယ်လိုက်သည်။ ဌာနေသို့ စစ်မြေပြင်မှ ပြန်လာခဲ့သူအဖို့ စစ်၏ အပျက်အစီး၊ စစ်၏အနိဋ္ဌာရုံတို့မှ ရသည့် အမြတ်ကိုရှာသည်။ မည်မည်ရရမတွေ့ရ။ သူနှင့်အတူ အမှုထမ်းကြသူများသည် စစ်မြေပြင်တွင်ပင် ရှိနေသေးသည်။ သို့ငြားလည်း သူသည် ဌာနေတွင် အမှုထမ်းလိုတော့။

သို့ရာတွင် သူသည် ဗြိတိသျှရေတပ်သို့ ဒုဗိုလ်ဆရာဝန်အဖြစ် ဝင်လိုက်သွားသည်။ ၁၉၁၈ အထိ ဗြိတိသျှ ရေတပ်သင်္ဘော ဝိဇ္ဇာဆတ်တွင် အမှုထမ်းရသည်။ စစ်မပြေငြိမ်းမီ ခြောက်လခန့်တွင် ပြင်သစ်ပြည်ရှိ ကနေဒါတပ်သို့ ပြောင်းရွှေ့အမှုထမ်းရပြန်သည်။

ဈာမနီစစ်ရှုံးသည့်အခါ သူသည် ပြင်သစ်ပြည်တွင် ရှိနေသည်။ သူ့အသက် ၂၈ နှစ် ရှိနေပြီ။ နားထင်တွင် ဆံပင်အချို့ပင်ညိုလာပြီ။ သူ၏အညွန့်တလူလူတက်ချိန်ကို စစ်ကဝါးမျိုးလိုက်သည်။ စစ်က ကျောင်းသားဗက်သွန်းနှင့် လူကြီးမားမားဗက်သွန်းကို ကဏ္ဍခြားလိုက်သည်။ ယခုမူ အသက်အရွယ်ကြီးရင့်လာပြီဟု ထင်မိလေသည်။

လူငယ်ဘဝတွင် ကနေဒါပြည်ကိုသာ သူသိသည်။ လူကြီးဖြစ်လာသည့်အခါ ဥရောပတိုက်ကို သူသိလာပြီ။ ရှေ့တွင် သူဘာလုပ်ရမည်လဲ။ သွားစရာနေရာမရှိ၊ လမ်းစပျောက်နေသည်။ လုပ်စရာအလုပ်မရှိ၊ ရည်ရွယ်ချက် ပျောက်နေသည်။ သူ့လိုလူငယ်မျိုးကို နောင်ခါတွင် အနောက်တိုင်းဝတ္ထုရေးဆရာတို့က ဇာတ်ကောင်အဖြစ်ထားကာ ဝတ္ထုရေးကြသည်။ သူ့တွင် နှုတ်ခမ်းမွေး ရေးရေးပင် ပေါက်လာပြီ။ သို့နှင့် သူသည် အင်္ဂလန်တွင် သောင်တင်ခဲ့လေသည်။

* * *

ရယ်စရာဘဝ

လန်ဒန်ရောက် တစ်နယ်သား

နောက်အခါ ဗက်သွန်းက လန်ဒန်နေခဲ့ရစဉ်ဘဝကို ဤအတိုင်း ခေါင်းတပ်၍ ပြောလေ့ရှိသည်။

လန်ဒန်ရောက်စတွင် စစ်တပ်ကရခဲ့သော လခသာ ကျန်သည်။ သို့ရာတွင် အသုံးအပြုန်းကြီးသည်။ ထိုအခိုက်တွင် သူသည် ပန်းချီအနုပညာကို လိုက်စားစ ပြုလေသည်။ ‘ပိုက်ဆံချမ်းသာတဲ့ လူတွေဟာ ပန်းချီအနုပညာ အကြောင်း ဘာမှနားလည်ကြတာမဟုတ်ဘူး’ဟု သူကဆိုသည်။ ‘ကျွန်တော့်မှာ ပိုက်ဆံမရှိပေမယ့် အနုပညာကိုတော့ ကျွန်တော်ချစ်တယ်။ ဒီတော့ အလုပ် ဖြစ်အောင် လုပ်တော့တာပဲ’

ပြင်သစ်ပြည်နှင့် စပိန်ပြည်တို့မှ ရနိုင်သမျှ ပန်းချီကားတို့ကိုဝယ်ကာ လန်ဒန်တွင်ရောင်းသည်။ အမြတ်အတော်အသင့်ရသည်။ ထိုလုပ်ငန်းကို သူငယ်ချင်းများထံမှ ချေးငှားသည့် ပေါင်တစ်ရာနှင့်စသည်။ ပထမအသုတ်တွင် ပေါင်နှစ်ရာခန့် မြတ်လိုက်သည်။ မြက်မြက်စားရမှန်းသိသည့်အခါတွင် ငွေအသုံးလိုတိုင်း ဒိုဗာရေလက်ကြားကိုဖြတ်ကာ ပြင်သစ်သို့ ကူး၍ ပန်းချီကားရှာသည်။ ဤသို့ဖြင့် နော်မန်သည် လန်ဒန်တွင် နှစ်နှစ်တိုင်တိုင် ကောင်းကောင်းသုံးဖြုန်းနိုင်ခဲ့သည်။ သူသည် အကောင်းဆုံးအဝတ်ကိုဝတ်သည်။ အကောင်းဆုံးအစားကို စားသည်။ အကောင်းဆုံးအရက်ကို သောက်သည်။ စာအုပ်များများ ဝယ်သည်။ ပိုက်ဆံလိုသူကို ချေးသည်။ သူ့အတွက်လည်း ပန်းချီဆေး စသည်တို့ဝယ်သည်။

သူနှင့်အတူ ကလေးဆေးရုံတွင် အလုပ်လုပ်ကြသည့် လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်များက သူ့ကို ကနေဒါမီလျံနာသူဌေးတစ်ယောက်၏သားဟု အထင်ကြီးနေကြသည်။ သူတို့ အထင်ကြီးနေသည်ကို ရှင်းမနေတော့။ နော်မန်သည် လန်ဒန်တွင် ငွေကို ရေလိုဖြုန်းကာ အကျအနည်းစိမ့်ရှိနေထိုင်လေသည်။ ကောလိပ်တွင် နေခဲ့ရစဉ်က တစ်ပြားနှစ်ပြားစုကာ ကျောင်းစရိတ် ရှာခဲ့ရသည့်ဘဝကို ယခုအခါ အတိုးချ၍ ပြန်ဆပ်နေပြီ ဖြစ်လေသည်။

နော်မန်သည် လန်ဒန်လမ်းများပေါ်တွင် ကြိမ်တုတ်ကလေးကို လွှဲကာ လွှဲကာ လျှောက်နေသည်။ ထိုအချိန်တွင် သူသည် ဆိုဟိုရပ်ကွက်က အိမ်ခန်းတစ်ခုတွင် ဩစတြေးလျမ် ဆရာဝန်တစ်ယောက်နှင့် အတူတွဲ၍နေသည်။ သူတို့ နှစ်ယောက်သည် လန်ဒန်မြို့ကြီးကို ခါးစောင်းတင်ကြလေသည်။

သူ၏ အိမ်ခန်းတွင် ပလတ်စတာအသည်း၊ ပလတ်စတာကျောက်ကပ်၊ ပလတ်စတာ ဦးနှောက်၊ အူ၊ အရိုး၊ ခြေလက် စသည့် ရုပ်တုများ ချိတ်ဆွဲထားသည်။ ‘ကျွန်တော့်အိမ်ဟာ အမဲသားဆိုင်နဲ့တူတယ်’ ဟု ဆိုသည်။

ထို ‘အမဲသားဆိုင်’ တွင် နော်မန်သည် အပေါင်းအသင်းများနှင့်ပိုင်းဖွဲ့ကာ စကားစမြည်ပြောသည်။ သောက်စားပျော်ပါးကြသည်။ သူ့ဝန်းကျင်တွင် သူ့ကိုအထင်ကြီးအားကျသော စာရေးဆရာပေါက်စများ၊ ပန်းချီဆရာလေးများ၊ ဂီတသမားများ ညစဉ်လိုပင် ရုံးစုနေတတ်သည်။ သူကလည်း မူးယစ်စေတတ်သော အဖျော်ယမကာကိုတိုက်ကျွေးသည်။ ရေအသွင် စီးဆင်းစေသည်။ ပထမကမ္ဘာစစ်ပြီးစ နောက်ထပ်စစ်တစ်ခုဖြစ်လေဦးမည်လား၊ ငြိမ်းချမ်းရေးရပါမလား စသည်ဖြင့် ကမ္ဘာ့အရေးအခင်း မအေးချမ်းသည့် ကာလတွင် နော်မန်သည် သူ၏ အပေါင်းအသင်းတို့အား သူ၏လောကအမြင်ကို တင်ပြလေသည်။

အချို့က အမေရိကန်သမ္မတဝီလဆင်၏ ဆယ့်လေးချက်သည် ကမ္ဘာသစ်၏ မျှော်လင့်ချက် ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်ကြသည်။ အချို့ကား ဖေဗီယန်ဆိုရှယ်လစ်ဝါဒကို အားကိုးကြသည်။ အချို့ကမူ ဆစ်ဂမန်ဖရိုက်၏ တရားကို သဘောကျ လက်ခံကြသည်။ အချို့ကား ကားလမတ်၏ဝါဒကို နှစ်သက်ကြလေသည်။

ထိုအခါတွင် ဗားနတ်ရှောသည် ထင်ရှားကျော်ကြားနေလေပြီ။ သို့ရာတွင် ဗက်သွန်းသည် ရှော့ကို သတိမမူမိ။ နောင်တစ်ချိန်တွင်မူကား သူသည် ရှော့၏ နောက်လိုက် ဖြစ်ခဲ့ဖူးလေသည်။

ဗက်သွန်းတွင်လည်း ဆရာတစ်ဆူ ရှိခဲ့သည်။ ထိုဆရာမှာ အော်စကာပိုင်း၏ ဆရာဖြစ်သူ ဝေါလတာပေတာဖြစ်သည်။ ပေတာသည် ထိုစဉ်က နာမည်မကြီးလှသေး။ သို့သော်လည်း အင်္ဂလန်စာပေနယ်တွင် အရှိန်အဝါမသေးလှသူဖြစ်သည်။ သူသည် ပါမောက္ခလည်းဖြစ်သည်။ စာရေးဆရာလည်းဖြစ်သည်။ ဝေဖန်ရေးဆရာလည်း ဖြစ်သည်။ အနုပညာ၏ရသာကို ကောင်းစွာခံစားတတ်သူဖြစ်သည်။ ဝိတိုရိယခေတ် အင်္ဂလန်ပြည်တွင် ကျောင်းသားလူငယ်ပိုင်းက ပညာရှင်သူရဲကောင်းတစ်ယောက်ဟု အထင်ကြီးကြသည်။ ပေတာက သူ့ကိုအောက်ပါအတိုင်းပြောခဲ့သည်။ ‘အတွေ့အကြုံဟာ အရေးအကြီးဆုံးပဲ။ အတွေ့အကြုံမှာ ကြည့်နူးနေရတဲ့အဖြစ်ကို မဆုံးရှုံးစေနဲ့။ အဲဒီမီးလျှံကို ဆက်လက်တောက်လောင်နေပေစေ။ ဒါဟာ ဘဝအတွက် အောင်မြင်ရေးပဲ’

နော်မန် ဗက်သွန်းသည် လန်ဒန်မြို့တွင် ဘဝ အောင်မြင်ရေးအတွက်

ရုန်းကန်လှုပ်ရှားခဲ့ရသည်။

နော်မန်သည် အချိန်ကို ပိုင်းခြား၍ အသုံးပြုသည်။ ဆေးရုံသွားသည့် အချိန်သွားသည်။ စာကြည့်သည့်အချိန် ကြည့်သည်။ လန်ဒန်မြို့၏ လူသူအရောက် အပေါက်နည်းသည့် နေရာများသို့လည်း သွားလည်မိအောင်လည်သေးသည်။ သူ့ဆရာ မှာသည့်အတိုင်း အတွေ့အကြုံရချင်သည်မဟုတ်လား။ စစ်က သူ့ကို သင်ခန်းစာတစ်ခုပေးလိုက်သည်။ လူ၏ အသက်တစ်ချောင်းဆိုသည်မှာ အဖိုး မတန်လှ။ သေခြင်းတရားဆိုသည်မှာ လက်တစ်ကမ်းသာသာတွင် ကပ်နေ၏။ သို့ဖြစ်ရာ လူတစ်ယောက်အဖို့ မသေခင်ဘဝအတွေ့အကြုံအောင် ရှာချိန်ဖွေချိန် အင်မတန်နည်းလှသည်။ ဤကား သူရဲခွဲသော အသိဖြစ်လေသည်။

ထိုကာလတွင် သူ့အမေက သူ့သားထံ စာမှန်မှန်ရေးသည်။ စာတွင် သမ္မာကျမ်းစာကို မှန်မှန်ဖတ်ရန် တိုက်တွန်းသည်။ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းသို့ မှန်မှန် သွားရန်လည်း တိုက်တွန်းသည်။ ထို့ပြင် မကောင်းမှုကို ရှောင်ကြဉ်ရန်လည်း တားမြစ်သည်။ သူ့အမေထံသို့ ကျေနပ်ဖွယ်ရာ စာပြန်သည်။

နော်မန်ဗက်သွန်းသည် သုံးနှစ်ကာလပတ်လုံး ခွဲစိတ်ပညာ၊ ပန်းချီ ပညာ၊ ပန်းပုပညာတို့တွင် ကျွမ်းကျင်အောင်လေ့လာသည်။ မိတ်သစ်ဆွေသစ် များနှင့်လည်းတွေ့သည်။ ထိုကာလသည် သည်းခံ၍ အလုပ်လုပ်ရင်း အခါအခွင့် ကို စောင့်နေရသည့် အချိန် ဖြစ်သည်။ သုံးနှစ်ကျော်လျှင် သင်တန်းကုန်ဆုံး၍ လန်ဒန်အရှေ့ဖျားတွင် ဆေးခန်းတစ်ခု ဖွင့်လေတော့သည်။

‘ကံတရားဆိုတာ တစ်မျိုးပဲ။ လူ့ကံဟာ အင်မတန်ဆန်းကြယ်တယ်။ ကျွန်တော့်အဖို့တော့ မိန်းမနှစ်ယောက်ဟာ ကျွန်တော့်ဘဝတစ်ပိုင်းတစ်စကို ဖန်တီးလိုက်ကြတယ်လို့ ဆိုရလိမ့်မယ်’

ပထမတစ်ဦးမှာ ဒေါက်တာအယ်လီနာ ဖြစ်သည်။ အင်္ဂလိပ်စက်မှု ကုန်သည်တစ်ဦး၏ ဇနီးဖြစ်သည်။ ဗက်သွန်းအလုပ်လုပ်သော ဆေးခန်းတွင် အကြီးအကဲ ဖြစ်လေသည်။ ဒေါက်တာ အယ်လီနာသည် သူ၏ မိတ်ဆွေဖြစ်လာ သည်။ သူ့ကို ကူညီသည်။ အားပေးသည်။ သူ့အကူအညီဖြင့် အက်အာစီအက် စာမေးပွဲကို ဖြေခဲ့ရသည်။ ဘွဲ့လွန်သင်တန်းတက်ရန် ဆရာဝန်တစ်ယောက်အဖို့ ငွေလိုသည်။ ဒေါက်တာအယ်လီနာက ငွေကြေးအကူအညီပေးသည်။ နော်မန်ဗက် သွန်းက ထိုအကူအညီကိုယူသော်လည်း နောင်တွင်ပြန်၍ပေးဆပ်နိုင်ရန် စာရင်း လုပ်ထားသည်။ ဥရောပတိုက်တွင် နှစ်နှစ်ပညာဆက်လက် ဆည်းပူးပြီးလျှင် လန်ဒန်၌ အယ်လီနာနှင့် အတူ ဆေးခန်းဖွင့်မည်ဟုပြောခဲ့သည်။

၁၉၂၃ တွင် အီဒင်ဗာရာသို့ အက်အာစီအက် စာမေးပွဲဖြေရန်သွားသည်။ ထိုအရပ်တွင် ဒုတိယ မိန်းမသားတစ်ယောက်ကို ဗက်သွန်းတွေ့ရလေသည်။ သူ့နာမည်မှာ ဖရန်စီပင်နေး ဖြစ်သည်။ ‘အသံကြားလျှင်ကြားချင်း ချစ်တယ်ဆိုတာ အဲဒါပဲဗျ’ ဖရန်စီသည် လေသံညှင်းညှင်းဖြင့် စကားပြောသည်။ သူ့အသံ၊ သူ့အလှ၊ ထို့ပြင် ‘ထူးထူးခြားခြား ရိုးသားမှု၊ ထူးထူး ခြားခြား ဟန်ပန်ကင်းမှု၊ ထူးထူးခြားခြား ဉာဏ်ပညာ ထက်မြက်မှု’ တို့ ပေါင်းရုံးလိုက်သည့်အခါ ဗက်သွန်းသည် ဖရန်စီကို အသေအလဲ ချစ်ကြိုက်မိလေသည်။ ထို့ကြောင့် မရမနေပိုးပန်းလေသည်။ သူ၏စာမေးပွဲအပြီးတွင် သူတို့နှစ်ယောက် လန်ဒန်တွင် လက်ထပ်လိုက်ကြလေသည်။

ထိုအချိန်တွင် ဖရန်စီသည် အသက် ၂၂ နှစ်သာ ရှိသေးသည့် အီဒင်ဗာရာလူကုံထံအထက်တန်းလွှာ၏ သမီးပျိုဖြစ်လေသည်။ ဥရောပတိုက်နှင့် အင်္ဂလန်ပြည်အထက်တန်းကျောင်းများတွင် အထက်တန်းလွှာတို့ တတ်အပ်သည့် အတတ်ပညာတို့ဖြင့် ပြီးပြည့်စုံသည့် သမီးပျိုဖြစ်လေသည်။

လက်ထပ်ပြီး နောက်တစ်နေ့တွင် ဗက်သွန်းက သူ့ဥပိုက်ဆံတစ်ပြားမျှမရှိကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် ဆေးခန်းဖွင့်မည်ဖြစ်ကြောင်း ကြေညာလိုက်သည်။ အီဒင်ဗာရာတွင် ရှိစဉ်က ဥရောပသို့ ဆေးပညာများဆက်လက် ဆည်းပူးရန်သွားမည်ကြံစည်ကြောင်းပြောခဲ့သည်။ ထိုအကြံအစည်ကို ဘာကြောင့် ဖျက်ရသနည်းဟု ဖရန်စီကမေးသည်။ အဖြေကားရှင်းသည်။ သူသည် ယခုအခါ အိမ်ထောင်ရှင် ဖြစ်နေပြီ။ ထို့ကြောင့် အိမ်ထောင်ရှင်ပီသစွာ အိမ်ထောင်တာဝန်ကို ထမ်းရွက်ရတော့မည် ဖြစ်သည်။ ဖရန်စီက မကျေနပ်။ သူ့တွင် အမွေအနည်းငယ်ရှိသည်။ ဘာကြောင့် ပညာသင်ကြားရေးဖျက်ရမည်နည်း။ ကောင်းသတင်းပင်တည်း။ လန်ဒန်တွင် ဆေးခန်းဖွင့်ရာ၌ ထိုငွေကို သုံးမည် စိတ်ကူးသေးသည်။ သို့သော် ဖရန်စီကဖျက်သည်။ လက်ထပ်ခြင်းကြောင့် ဆေးပညာဆည်းပူးရေး မပျက်စေလို။ ထို့ကြောင့် သူတို့စုံတွဲသည် အပျော်ခရီးနှင့်ပညာရှာခရီးကို တစ်ပါတည်း ဆင်နွှဲရန် ဥရောပသို့ ၁၉၂၄ တွင် ထွက်ခဲ့ကြလေသည်။

ဖရန်စီသည် ၂၂ နှစ်သာ ရှိသေးသည်။ အရွယ်အားဖြင့်ငယ်သည်။ အရှက်အကြောက်ကြီးသည်။ ဗက်သွန်းသည် ထိုအခါ ၃၄ နှစ် ရှိပြီ။ ပွင့်လင်းသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်သည် များစွာချစ်ကြသည်။ သို့သော် သူတို့၏ အခြေခံချင်းကား ဆန့်ကျင်သည်။ ထိုခေတ်က များစွာသော အထက်တန်းလွှာ မိန်းမပျိုများနည်းတူ ဖရန်စီသည် လင်မယားအဖြစ် ရင်းရင်းနှီးနှီးဆက်ဆံရန်

နှလုံးလှဆရာဝန်

ကြောက်ရွံ့နေသည်။ မကြာမီပင် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် အထင်လွဲကြသည်။ အချစ်ပြယ်မတတ်ပင် ဖြစ်ကြသည်။ ဗက်သွန်း၏ အိမ်ထောင်ရှင်ဘဝသည် မအောင်မြင်။

သူက စိတ်တိုသည်။ စိတ်ဆတ်သည်။ ဒေါသကြီးသည်။ ထိုအခါဖရန်စီအဖို့ ပို၍ ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်လာသည်။ မကြာခဏ အချင်းများကြသည်။ တစ်ဖန် ပြန်၍ကျေအေးကြပြန်သည်။ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ခွဲ၍နေကြသည့် အကြိမ်ပေါင်း မရေတွက်နိုင်ခဲ့ပြီ။ သို့သော် ခွဲမနေနိုင်ဘူးဟူသော အကြောင်းပြချက်ဖြင့် ပြန်၍ တွဲကြပြန်သည်။ တစ်ခါတွင် ဒိုဗာရေလက်ကြား၌ ဗက်သွန်းသည် သင်္ဘောပေါ်မှ ခုန်ချသည်။ ရေနစ်ခါနီး ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ ရေလက်ကြားတွင် ရေကူးချင်တာကြာပြီဟု ဖရန်စီကို ဆင်ခြေပေးသည်။ သူ့ကိုယ်သူ ဖျက်ဆီးနေတာပဲဟု ဖရန်စီကထင်သည်။

တစ်ခါတွင်လည်း ဖရန်စီသည် သင်္ဘောတစ်စီးမှ ခုန်ချကာ ကမ်းသို့ ကူး၍ ဟိုတယ်သို့ ပြန်သွားသည်။ ထိုနောက် မှီရာသင်္ဘောဖြင့် အင်္ဂလန်သို့ ပြန်ပြေးသည်။ ဗက်သွန်းက စာအစောင်စောင်ရေး၍ တောင်းပန်သည်။ ပြန်ခေါ်သည်။ ဖရန်စီ ပြန်လာလျှင် တစ်ပတ်ခန့် ကြည်နူးကာ ချစ်တုံ့လှယ်ကြသည်။ ပြီးလျှင် ယခင်ကလိုပင် စိတ်ဆိုးစိတ်ကောက် ဖြစ်ကြပြန်သည်။

အီတလီတွင်ကား ဗက်သွန်းသည် ဘုန်းကြီးဝတ်ရန်ပင် စိတ်ကူးလိုက်သေးသည်။ သို့သော် ဗီယာနာသို့ရောက်၍ ဆရာဝန် အကျော်အမော်များနှင့် တွေ့လျှင် ထိုစိတ်ကုန်ခန်းသွားသည်။ ထိုအခါမှစ၍ သူသည် ခွဲစိတ်သည့် ဆရာဝန်မှတစ်ပါး အခြားဘာမျှမဖြစ်နိုင်ဟု တထစ်ချ ယူဆလိုက်သည်။

နောက်တစ်ပတ်တွင်ကား လှုပ်လှုပ်ရှားရှား လုပ်ချင်သည်ဆိုကာ ဆွစ်ဇာလန်သို့ ရေခဲလျှောစီးရန် သွားကြလေသည်။ သို့သော် ပင်ပန်းသဖြင့် သုံးပတ်ခန့် အနားယူရသည်။ ရင်ထဲက လှိုက်ကာ မောလာသည်။ နှလုံးတုန်ရင်ခုန် ဖြစ်လာသည်။ ထို့ကြောင့် သုံးပတ်အနားယူရခြင်း ဖြစ်သည်။ ထိုသုံးပတ်သည် ဥရောပခရီးတွင် အငြိမ်သက်ဆုံး ရက်များဖြစ်လေသည်။

ဗက်သွန်းသည် အရက်ကို အလွန်အမင်းသောက်သည်။ စာကိုလည်း အလွန်အမင်းကြိုးစားသည်။ နေထိုင်ပြောဆိုသည်မှာလည်း အားတက်သရောပင် ဖြစ်သည်။ တစ်နှစ်ခန့်ကြာလျှင် ဖရန်စီ၏အမွေရသည့် ပိုက်ဆံကုန်ခါနီး ဖြစ်သွားလေသည်။

ထိုတစ်နှစ်ကား အလဟဿမဖြစ်ခဲ့။ ပါရီ၊ ဗီယာနာ၊ ဘာလင်စသော

မြို့ကြီးများတွင် ဆရာဝန်အကျော်အမော်တို့ထံ၌ နည်းယူခဲ့ရသည်။ ‘ငါဟာ လိပ်ပြာလိုပဲ၊ မီးနားမှ အတော်တခတ်ခတ်နဲ့ ဝဲလည်ဝဲလည် လှည့်ပြီး ပျံနေတာပဲ။ ဒီလိပ်ပြာဟာ အသက်ရှင်နေစဉ်လည်း ရည်ရွယ်ချက်မရှိဘူး။ သေရတော့လည်း ရည်ရွယ်ချက်မဲ့ သေရတယ်...’ ဤသို့ ဖရန်စီထံ စာရေးခဲ့ဖူး သည်။

သူတို့ထွက်ကြသည့် ပျားရည်ဆမ်းအပျော်ခရီးသည် ရယ်စရာ ကောင်း သည်။ အမှန်စင်စင် သူ့လက်ထပ်ရေးသည်လည်း ရယ်စရာကောင်းသည်။ သူ့ဘဝသည် ပို၍ပင် ရယ်စရာကောင်းသည်။ ဤသို့ သူ ထင်မိလေသည်။

* * *

တစ်နှစ်ခန့်ကြာလျှင် ဖရန်စီ၏အမွေအနှစ်အနက် ပေါင်နှစ်ရာသာ ကျန်တော့သည်။ ထိုငွေနှစ်ရာဖြင့် လန်ဒန်သို့ ပြန်သည်။ လန်ဒန်မှ ကနေဒါ၊ ကနေဒါမှ ဒက်ထရွိုက်၊ မစ်ချီကန်သို့ ခရီးဆန်ခဲ့သည်။

ဒက်ထရွိုက်ကို ဘုကြောင့် ဗက်သွန်း တမ်းတမ်းစွဲ ပြန်ရသနည်း။ အကြောင်းကားရှိသည်။

ဒက်ထရွိုက်မြို့သည် ကနေဒါနယ်ခြား၏တစ်ဖက်မှ အမေရိကန်မြို့ ဖြစ်သည်။ လှုပ်ရှားတက်ကြွနေသည့် မြို့ဖြစ်သည်။ အမေရိကန်ပြည်၏ မော်တော် ကားလုပ်ငန်း မြို့တော်ဖြစ်သည်။ ဟင်နရီဖို့ စခန်းထသည့် မြို့ဖြစ်သည်။ အခွင့်အလမ်း ကြုံနေသူတို့အဖို့ မှီခိုလဲလျောင်းရာဒေသဖြစ်သည်။

အမေရိကန်ပြည်ကြီးသည် ချမ်းသာကြွယ်ဝသည်။ ထိုအမေရိကန် ပြည်ကြီး၏ စီးပွားချမ်းသာသည် ဒက်ထရွိုက်မြို့မှ မြစ်ဖျားခံသည်။ အမေရိကန် ပြည်သည် တစ်ခါဖူးမျှ အိပ်မက်မမက်ခဲ့သည့်အခြေအထိ တိုးပွားချမ်းသာမည့် လမ်းမကြီးပေါ်ရောက်နေပြီ။ ဒက်ထရွိုက်တွင် ငွေ၊ အလုပ်၊ အလှူဓာတ် အားလုံး ရှိသည်။ ထိုဒေသတွင် သူ့အဖို့ ဘယ်မိန်းမ၏ ထဘီနားကိုမျှ ခိုနားရန်မလိုဟုသူ ထင်သည်။ ‘ဒက်ထရွိုက်မှာ တို့ပထမတန်းဆေးခန်းဖွင့်မယ်...’ ဟု ကြိုးဝါး သည်။

သို့နှင့် ၁၉၂၄ ဆောင်းကုန်ခါနီးတွင် ဒေါက်တာနော်မန်ဗက်သွန်းနှင့် သူ၏ ဇနီးတို့သည် ဆယ်လဒန် လမ်းထောင့်တွင် အိမ်ခန်းတစ်ခု ငှားလေသည်။ သူတို့တွင် နှစ်ဆယ့်လေးဒေါ်လာ ချမ်းသာသည်။ ပစ္စည်းပစ္စယကား များများမရှိ။

ဥရောပတိုက်မှ စုခဲ့သော ပန်းချီကားအချို့နှင့် ကုလားထိုင် အချို့သာရှိသည်။
ဒက်ထရွိုက်ကို ဖရန်စီမကြိုက်။ ညစ်ပတ်သည်။ ဆူသည်။ ဗက်သွန်းအဖို့ကား
ဒက်ထရွိုက်သည် အခွင့်အလမ်းများစွာ ပွင့်လင်းနေသော နှစ်ဆယ်ရာစု စက်မှု
ခေတ် ရဲတိုက်ကြီးတစ်ခုဟု ယူဆလေသည်။

သူတို့အခန်းရှေ့တွင် ဗက်သွန်းသည် သူ၏ဘိုးအေ၏ ဆိုင်းဘုတ်
ဟောင်းကြီးကို ချိတ်လိုက်သည်။ တစ်နှစ်ခန့် ဇွဲရှိရှိဖြင့် စောင့်ပါသည်။ သို့သော်
ငွေဝင်လမ်းအနည်းငယ်သာ ရှိလေသည်။

ဆယ်လဒန်လမ်းသည် ဒက်ထရွိုက်၏ လူစည်ကားသော ရပ်ကွက်
လမ်းဆုံဖြစ်သဖြင့် ထိုနေရာကို ဗက်သွန်းရွေးခြင်း ဖြစ်သည်။ ထိုနေရာသည်
ဗက်သွန်းမျှော်လင့်သည်ထက်ပင် ပို၍ စည်ကားသည်။

ဆယ်လဒန်လမ်းခွဲသည် မီးနီဒေသဖြစ်သည်။ ပြည့်တန်ဆာလုပ်ငန်း
သည် တဖြည်းဖြည်း စည်ကားလာသည်။ သူ့ဆေးခန်းကိုဝင်လာသမျှ လူနာတို့
အနက် ပြည့်တန်ဆာကသာ ဆေးဖိုးဝါးခပေးနိုင်သည်ကို တွေ့ရသည်။

သူ၏ အပြုအစု အကုသသခံလိုသူများသည် ငွေကြေးမတတ်နိုင်ဆုံး
လူများသာ ဖြစ်သည်ကို ဗက်သွန်းသင်ခန်းစာရခဲ့သည်။ ထိုသဘောကို တုံ့ရှုန်တို့၊
လန်ဒန်၊ ဗီယာနာ၊ ဘာလင် ဆေးသင်တန်းတို့၌ သူမသင်ကြားခဲ့ရ။

တစ်နေ့တွင် ကံဇာတာ ထလာသည်နှင့် ကြုံရသည်။ လမ်းထောင့်မှ
ကုန်စုံဆိုင်ရှင်တစ်ယောက်သူ့ထံပြေးလာကာသူ့မိန်းမကို ဆေးကုရန်ပင့်လာသည်။
သူ့မိန်းမ၏ ခြေထောက်တစ်ဖက်သည် ဖူးရောင်နေသည်။ ဆရာဝန်တစ်ယောက်
က ဖြတ်ပစ်ရမည်ဆိုသည်။ ဗက်သွန်းက ထိုမိန်းမ၏ ခြေထောက်ကို ခွဲစိတ်ကာ
ပြည်များထုတ်ပေးခြင်းဖြင့် သက်သာစေသည်။ ကုန်စုံဆိုင်ရှင်သည် နှလုံးကောင်း
ရှိပါသည်။ သို့သော် ငွေကြေးမတတ်နိုင်ရှာ။ ‘ဆရာ့ကို ကူညီနိုင်တာ တစ်ခုတော့
ရှိတယ်ခင်ဗျာ။ ဆေးဖိုးဝါးခအဖြစ် ကျွန်တော့်ဆိုင်က အလိုရှိတာကို အလိုရှိသ
လောက် ယူပါခင်ဗျာ...’ ထိုခြေကြွခသည် သူတို့အိမ်ထောင်၏ မီးဖိုချောင်စရိတ်
ကို ထေခဲ့သည်။ ကျန်စရိတ်ကို အမဲသားသည် တစ်ယောက် ဖြေရှင်းပေးသည်။

‘ကျွန်တော့်မှာ ကလေးတွေတစ်ပြုံကြီးခင်ဗျာ။ ကလေးတွေကို ဆရာ
ကြည့်ပေးပါ။ အမဲသားလိုသလောက် ယူတာပေါ့’ ဟု ဆိုသည်။

‘ကဲ ရှင်မရေ၊ တို့တော့ ခုမှ မျှတတဲ့ အာဟာရ ဖီဝဲရတော့မှာပဲကွ’ဟု
ဗက်သွန်းက ဖရန်စီအား ရယ်စရာ ပြောလေသည်။

ထိုနောက် အိမ်ထောင်ပရိဘောဂဆိုင်ရှင်တစ်ယောက် ရောက်လာသည်

အခါတွင်မူ ဗက်သွန်းတို့မှာ ပို၍ပြည့်စုံသွားသည်။ အိပ်ရာတွင် မွေ့ရာ ခင်းနိုင်လာပြီး မီးဖိုအတွက်လည်း အိုးခွက်ပြည့်စုံလာသည်။ ဧည့်ခန်းတွင် ကုလားထိုင်သစ်များလည်း ထားနိုင်ပြီ။

ဗက်သွန်းသည် အချိန်အခါ အခွင့်အလမ်းကို သည်းခံ၍ စောင့်သည်။ သို့ရာတွင် သူ၏ ဝင်ငွေမှာ သူ့လူနာများ၏ အဆင့်အတန်းထက် မပိုတော့ပေ။ တဖြည်းဖြည်း သူ၏ဆေးခန်းတွင် လူနာ ပို၍ များလာသည်။ အချို့လူနာများ တွေ့ရလျှင် စိတ်မချမ်းမြေ့ဖြစ်ရသည်။ ရောဂါကျွမ်းမှ ရောက်လာကြသည့် အဖြစ်ကို တွေ့ရသည်။ အပ်နှံထွင်းရမည်ကို ပုဆိန်နှင့် ပေါက်ရမည့် အခါရောက်မှ တွေ့ရသည်။ ဝမ်းဗိုက်နာရာမှ အူအတက်ပေါက်၍ ခွဲရမည့်အဖြစ်မျိုး၊ ရောဂါရင့်နေသော ကာလသားရောဂါသည်မျိုးစသည်တို့ကို ကြုံရသည်။

‘ဘာလို့ ဆရာဝန်ကို စောစောက မပြသလဲ’ ဟု မေးကာ ဒေါသဖြစ်ရသည်။ ထိုအခါ မော်တော်ကားစက်ရုံအလုပ်သမားကြီးက ပိုက်ဆံမရှိ၍ ဆရာဝန်မခေါ်ရကြောင်း ပြောပြလေသည်။

အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု၏ အချမ်းသာဆုံး မြို့ကြီးတစ်မြို့တွင် ဗက်သွန်းမှာ ကြွေးတင် ဆင်းရဲနေရသည်။ စိတ်ဓာတ်လည်းပျက်လာသည်။ ‘ဒါဆေးပညာမဟုတ်ဘူးကွ’ ဟု ဖရန်စီကို ပြောမိသည်။ ‘သစ်သားခြေထောက်ကို မုန်ညှင်းဆီနဲ့ ပလတ်စတာကိုင်တာလိုဖြစ်နေပြီ။ ဆေးဝါးအကုသသံဖို့လည်း မသိဘူး။ ဆရာဝန်ခေါ်ဖို့ လိုမလိုလည်း မသိဘူး။ သိပြန်တော့ ပိုက်ဆံမရှိလို့ မခေါ်ရဲဘူး။ ရောက်လာပြန်တော့ ရောဂါကကျွမ်းနေပြီ။ သူတို့ရဲ့ ကျန်းမာရေးကလည်း စက်ဟောင်းကြီးလိုပဲ၊ ပွန်းပဲ့ချည်နဲ့နေပြီ။ ပြည့်တန်ဆာမ တစ်ယောက်အဖို့ သူ့ရောဂါထက် သူ့ပြည့်တန်ဆာအဖြစ်က ပြဿနာတစ်ခု ဖြစ်နေတော့ငါ ဘာလုပ်ရမလဲ’

ထိုအခါမျိုးတွင် သူသည် အပြစ်ဟူသမျှကို လောကကြီးအပေါ်သို့ပုံ၍ ချလေသည်။ ဒါ သူ့အလုပ်မဟုတ်။ သူသည် ဆရာဝန်သာဖြစ်သည်။ လောကကြီးသည်လည်း လောကကြီးသာဖြစ်သည်။ သူ့အလုပ်သည် ခြေကျိုးသည်ကို ကုရမည်၊ အူကျလျှင် ကုရမည်၊ ဝမ်းဗိုက်နာလျှင် ခွဲမည်။ ပြီးတော့ ‘အတန်းက’က ‘မေရီ’ ကိုမူ ဆေးရုံသို့ပို့မည်။

သို့နှင့် အတန်ကြာသည့်အခါ သူ့တွင် ပင်ပန်းနွမ်းနယ်သည့် ဝေဒနာ ရလာသည်။ အိပ်ရေးပျက်ပေါင်းလည်း များလှပြီ။ စိတ်ဓာတ်ပျက်တာလား၊ အားအင်ကုန်ခန်းတာလားဟု ဝေခွဲမရနိုင် ဖြစ်လာသည်။ တစ်ခါမျှ ဤအဖြစ်မျိုး

နှလုံးလှဆရာဝန်

မကြုံခဲ့ဖူး။

တစ်နေ့တွင်မူ အခွင့်အလမ်းတစ်ခု ပေါ်လာသည်။ သေခါနီးလူနာ တစ်ယောက် သူ့ထံရောက်လာသည်။ ထိုအခါ အစွမ်းကုန်ကြိုးစားပမ်းစား ကုသဖြင့် လူနာအသက်ချမ်းသာရာရသည်။ ထိုအခါတွင်မှ သူ့စိတ်ဓာတ်သည် ပြန်၍ တက်လာလေသည်။ ဆရာဝန်ကောင်း တစ်ယောက် ဖြစ်လာပြီ ဟုလည်း သူ့ကိုယ်သူ ယူဆမိသည်။

ဤသို့ဖြင့် နေ့ချင်းညချင်း မယုံကြည်နိုင်လောက်အောင်ပင် သူ့ကံ ဇာတာ ထလာသည်။ မအောင်မြင်သည့် ဆရာအဖြစ်မှ အောင်မြင်သည့် ဆရာဝန် အဖြစ်သို့ ရောက်လာသည်။ ထိုအခါ ငွေသည်လည်း အဆီးအတားမရှိ ဝင်လာလေသည်။

ဗက်သွန်းသည် ဆေးရုံတစ်ခုတွင် ခွဲစိတ်သည့် ဆရာဝန်လေး ဖြစ် အောင် ကြိုးစားကာ တွဲဖက်လုပ်ကိုင်နေရသည်။ တစ်နေ့တွင် ခွဲစိတ်ခန်းမှထွက် အလာ ဒေါက်တာဂရန်မာတင် ဆိုသော ဆရာဝန်တစ်ယောက် သူ့ကို မိတ်ဖွဲ့ သည်။ ဒေါက်တာမာတင်သည် ဒက်ထရိုက်တွင် အောင်မြင်သော ဆရာဝန်တစ် ယောက် ဖြစ်သည်။

‘ခင်ဗျားအလုပ်ကို ချီးကျူးမိတယ်။ ခင်ဗျားဆီကို ခွဲစိတ်ရမယ့် လူနာ တွေ ပိုပေးပါမယ်။ ခင်ဗျားနဲ့ ခင်ဗျားဇနီး တစ်နေ့ကျွန်တော့်အိမ် လာခဲ့ကြတာ ပေါ့။ အဲဒီကိစ္စ တိုင်ပင်ဆွေးနွေးကြတာပေါ့’

မာတင်၏အိမ်တွင် အခြားနာမည်ကျော် ဆရာဝန်များ၊ လူကုထံများကို တွေ့ရသည်။ ထိုအခါမှစ၍ ဆယ်လဒန် လမ်းထောင့်မှဆေးဆိုင်သို့ လူချမ်းသာ လူနာမိန်းမယောက်ျားများ တဖွဲဖွဲရောက်လာကြသည်။ အခြား ဆရာဝန်များ ကလည်း မာတင်လမ်းစဉ်အတိုင်း ခွဲစိတ်ရန်လူနာများကို ဗက်သွန်းထံသို့ ပို့ကြ သည်။ ဤနည်းဖြင့် ဗက်သွန်းသည် နာမည်ကြီးဆရာဝန်တစ်ယောက် ဖြစ်လာ လေသည်။

ထိုအခါ ငွေသည် အတားအဆီးမရှိ ဝင်လာသည်။ ယခင်က သူ့အိမ် နီးချင်းတို့မှာ ဆင်းရဲသဖြင့် ငွေကြေးမတတ်နိုင်ကြောင်း တောင်းပန်ကာဆေးကု ခံကြသည်။ ယခုမူ မဖြစ်စလောက် ကြည့်ရှုရသည့် လူနာက ခြေကြွကောင်း ကောင်းပေးသည်။ ဆေးရုံတွင်လည်း သူ၏ ခွဲစိတ်သည့် နည်းသစ်များ တိုးတက် အောင်မြင်လာသည်။ ဥရောပတိုက်မှ ဆရာသမားများ၏ပညာကို လက်တွေ့ အသုံးချခွင့်ရလာသည်။ များမကြာမီပင် ဗက်သွန်းဇနီးမောင်နှံသည် လူနေရပ်

ကွက် ကောင်းကောင်းတွင် အိမ်ကောင်းကောင်းတစ်ခု ငှားရမ်းရွှေ့ ပြောင်းလေသည်။ ဆေးခန်းကိုမူ ဆယ်လဒန် လမ်းထောင့်မှာပင်ထားလေသည်။

‘အောင်မြင်တာကတော့ ဟုတ်ပါရဲ့၊ ဒါပေမဲ့ ဘာများ ထူးထူးခြားခြား ပြောင်းလဲလာလို့လဲ’ ဟု စဉ်းစားကာ သူ့လက်များကို သူကြည့်၍ မေးမိသည်။ အရင်က လက်တွေ့မဟုတ်လား။ မနေ့က မစွမ်းတဲ့လက်တွေဟာဒီနေ့ ပဉ္စလက် နည်းနဲ့ စွမ်းလာတာများလား။ အဖြေကို သူသိသည်။ မနေ့က သူ ကုသပေးသည်မှာ ဆင်းရဲသားများဖြစ်သည်။ ယနေ့ သူကုသပေးသည်မှာ လူချမ်းသာများ ဖြစ်လေသည်။

သူ လိုချင်သည်မှာ ငွေဖြစ်သည်။ အလိုရှိအပ် တောင့်တအပ်သောငွေ ကို သူရအောင် ရှာသည်။ ငွေရအောင် ရှာသည့်အခါ သူ၏ ငွေရှာနည်းကို ရွံ့မုန်းလာသည်။ အောင်မြင်လာပြီဖြစ်ရာ ယခုအခါ သူသည် အရင်က ဒေါက်တာ ဗက်သွန်းမဟုတ်တော့ပြီ။ ယခု သူသည် တင်းကျပ်သောထောင်ထဲတွင် မွန်းပိတ် နေသည်။ အကျဉ်းသမား ဖြစ်နေသည်။ သူ့အဖြစ်သည် ‘ဘန်ဖူး သိုက်တူးသည်’ အဖြစ်နှင့် တူနေပြီ။ သူသည် ယခုအခါ အထူးဆရာဝန်ဖြစ်နေပြီ။ အထူးကျွမ်းကျင်သူ ဆရာဝန်ကြီးသည် လူနာထံမှရနိုင်သလောက် ငွေတောင်းသည်။ လူနာသည်အမြတ်တော်ကြေး အကောက်ခံရသူဖြစ်လာသည်။

ငွေ၏ သံသရာသည် အစမရှိ။ ထို့အတူ အဆုံးလည်း မရှိ။ ရနိုင်သလောက် သူတောင်းသည်။ ထိုနောက် ပထမဆုံးတွေ့ခဲ့သည့် သူဆင်းရဲ လူနာများ ကို သူကုသသည်။ ဆင်းရဲသူကို ကုသမည်ဟူသောဆရာဝန်၏ ထုံးကို နှလုံးမူရတော့သည်။

ငွေသည် အရာရာကို ပြီးမြောက်စေနိုင်သည်။ သူသည် အောင်မြင်မှု ယာဉ်ကြီးကို စီးနင်းကာ မျောလိုက်နေသည်။ သို့ရာတွင် တကယ့် လူ့ဘဝ၌ကား သူ့ထံလာ၍ ဆေးကုခဲ့သော်လည်း ပိုက်ဆံမပေးနိုင်သည့် ဝေဒနာရှင် ယောက်ျား မိန်းမများစွာ ရှိလေသည်။

တစ်ညတွင် တံခါးခေါက်သံ ကြား၍ အိပ်ရာမှ လန့်နိုးသည်။ အပြင်ဘက် အမှောင်ထုတွင် လူတစ်ယောက်ရပ်နေသည်။ ပါးစပ်ကလည်း တတွတ်တွတ် ပြောနေသည်။ ထိုလူ၏ မိန်းမသည် မီးမဖွားနိုင်ဘဲ ဝေဒနာခံစားနေရကြောင်း၊ မီးဖွားပေးမည့် ဆရာဝန် ရှာ၍မရကြောင်း သိရသည်။ ဘာကြောင့် ဆရာဝန် ရှာမရသနည်း။ ထိုအကြောင်းကိုလည်း သူသိသည်။ ထိုလင်မယားသည် မြို့စွန်က မော်တော်ကားပျက်ကြီး တစ်ခုတွင်အိမ်လုပ်၍ နေရသူများ ဖြစ်လေ

သည်။

ယောက်ျားလုပ်သူက ရေနံဆီ မီးခွက်ကလေး ကိုင်ကာအလင်းရောင်ပြသည်။ ကလေးငယ် နှစ်ယောက်ကား မော်တော်ကားပျက်၏ တစ်ထောင့်တွင် ခွေခွေကလေး အိပ်နေကြသည်။ ထိုနေရာမှာပင် မီးနေသည်မ၏ ကြုံလှီဖျော့တော့လှသည့်ကလေးငယ်ကို ဖွားပေးလိုက်ရသည်။ ကလေးငယ်ကို ရေချိုးသုတ်သင်ကာ စောင်စုတ်တစ်ခုဖြင့် ရစ်ပတ်၍ မအေးဘေးတွင် ချထားလိုက်ရသည်။

မီးဖွားကိစ္စ ပြီး၍ အပြင်ဘက်တွင် လက်ဆေးနေသည့်အခါ ကလေးအဖေသည် ငွေတစ်ဒေါ်လာကိုဆုပ်ကိုင်ကာ သူ့ထံ တုန်တုန်ယင်ယင်ရောက်လာသည်။ ဗက်သွန်းက ပိုက်ဆံကိုယူ၍ ခေါက်ကာ ကလေးအဖေ၏ အိတ်ထဲသို့ ပြန်ထည့်ပေးလိုက်သည်။

နောက်တစ်နေ့ မနက်တွင် ဗက်သွန်းသည် ထိုမီးနေသည်ထံသို့ စားစရာဆွဲခြင်း အပြည့်ဆွဲလျက် ကလေးအတွက် အနီး၊ အမေအတွက် ညဝတ်အင်္ကျီ တစ်ထည်ယူကာ ရောက်လာသည်။ အာဟာရ ချို့တဲ့နေသော မီးနေသည်အတွက် စားဖွယ်သောက်ဖွယ် ပြင်ဆင်ကျွေးမွေးကာ ကလေးကိုစမ်းသပ်သည်။ ပြန်ခါနီးတွင် အဖေက တုန်တုန်ယင်ယင် ကျေးဇူးစကားဆိုနေ သဖြင့် အမြန်လစ်ခဲ့ရသည်။ အမေကား မကြာလင့်မီ အားအင်ပြည့်ဖြိုး လာပေလိမ့်မည်။ ကလေးငယ်ကားမကြာလင့်မီ သေရွာသွားလိမ့်မည်ဟုယုံကြည်သည်။ ဆေးပညာဆိုတာ အဲဒါပဲ။ အနက်ကျယ်အောင်လုပ်ရတဲ့ အနှစ်မဲ့တဲ့ ပညာတစ်ခုပါပဲ။ ဒါကိုသူတို့က ဆေးပညာလို့ ခေါ်ကြသတဲ့။

‘ကလေးအဖေကို တစ်ပတ် ဒေါ်လာနှစ်ဆယ်ရတဲ့ အလုပ်ပေးနိုင်မယ်ဆိုရင်အများကြီးတောင်းမယ်။ ကဲ၊ ဘယ်မှာလဲ ဆေးပညာ။ ဒါနဲ့တောင်ဆရာဝန်ဆိုတဲ့ လူတွေက အိပ်ရေးအပျက်ခံပြီး မော်တော်ကားပျက်ပေါ်က မီးနေသည်ကို မီးဖွားမပေးချင်ကြဘူး’ ဤသို့ ဖရန်စီကို ပြောခဲ့သည်။

သူ၏ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် အချို့အကြောင်းကို ပွင့်လင်းစွာပင် ဖရန်စီအား တိုင်တည်ခဲ့သည်။ ‘အချို့ကတော့ အလယ်ခေတ်က ဆံပင်ညှပ်သမားလို ကျင့်ကြတယ်။ သူတို့အထဲက တချို့ကို ဝက်ခြံနောက်မှာ အလုပ်လုပ်စေချင်တယ်။ ဒီတော့မှ ကျန်တဲ့လူတွေက တို့ဟာ ဆရာဝန်ပါလား၊ ကုန်သည်မဟုတ်ပါလား၊ ဆိုတာ နားလည်လာမယ်’ ဖရန်စီသည် စာဖတ်ရာမှ ငြိမ်သက်စွာ နားထောင်နေလေသည်။

တစ်ခါတွင် ဆရာဝန်တစ်ယောက် ခွဲစိတ်ကုသလိုက်သော အရိုး ၀၀၃

နာရှင် လူနာတစ်ယောက်ကို ပြန်လည် ခွဲစိတ်ရင်း သူ့မိတ်ဆွေ ဒေါက်တာရှော့ဆိုသူအား ဤသို့ ပြောဖူးသည်။ ‘ဒီဆရာဝန်ထက်တော့ ကျွန်တော်ပိုပြီးလုပ်တတ်ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ ဆေးဆရာဝန်အလုပ်မှာ နှစ်နှစ်လောက် ဆေးကုဖူးပြီးရင် အဲဒီအထဲက လူတော် လူကောင်းတွေ ရွေးထုတ်ပြီး အဖွဲ့တစ်ဖွဲ့ ဖွဲ့ဖို့ကောင်းတယ်။ လူကျင့်တရားအရ ပြောရမယ်ဆိုရင် ဖီလာဒဲလဖီးယားက ရှေ့နေတစ်ယောက်ဟာ ကျွန်တော်တို့အထဲက ဆရာဝန်တချို့ထက် စံနမူနာကောင်းသေးတယ်’

သူ့အမြင်ကို ဆရာဝန်အချို့က မကျေနပ်ကြ။ ဝေဖန်ပြောဆိုကြသည်။ ‘တချို့ဆရာဝန်တွေဟာ သိပ်ဟန်ဆောင်ကောင်းတာပဲ။ သူတို့ဟာ အလုပ်ကို မြတ်နိုးတယ်။ ပြီးတော့ “မသေတဲ့ ဆေးသမား” တွေ ဖြစ်တယ်ဆိုပြီး အသံကောင်း ဟစ်တတ်တယ်။ သူတို့ပြောတဲ့ ဒဏ္ဍာရီကို လူတိုင်းက ယုံစေချင်တယ်။ ဝေဖန်တာကို လက်မခံဘူး၊ သူတို့ ဘယ်တော့မှ မမှားဘူးလို့ လူထုကို ယုံစေချင်တယ်။ သူတို့ ဟစ်ဖို့ကောင်းတာက “အပေါ်ယံလေး ကုလိုက်ရင် ပြီးတာပဲ” လို့ ဟစ်ဖို့ကောင်းတာ။ မြို့စွန်မှာ လူနာတွေဟာ ကျွန်တော်တို့ဆီ လာသင့်ပေမယ့် မလာကြဘူး။ သူတို့မှာ ဆေးဖိုး မရှိလို့ပဲ။ အခု ကျွန်တော် ပိုက်ဆံများများ တောင်းတယ်။ တချို့များ ကျွန်တော့်ထက် ပိုပြီး တောင်းတယ်။ ကျွန်တော်ဟာ လူနာတစ်ယောက်ရဲ့ အသက်တစ်ချောင်းကို အဖိုးအခ မယူဘဲ ကယ်တင်လိုက်တယ်ဆိုရင် ကျွန်တော် ရှုံးနေသလိုဖြစ်နေပြီ။ မိန်းမတစ်ယောက်ကို အားဆေးတစ်ခု ပေးလိုက်တယ်။ အားဆေးအစား ကိုယ်လက်လှုပ်ရှားတဲ့ လေ့ကျင့်ခန်းတစ်ခုခု ယူလိုက်လည်း ပြီးတာပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ ပိုက်ဆံတော့ နှင့်နေအောင် တောင်းလိုက်တယ်။ အဲဒီတော့မှ ကျွန်တော်ဟာ အောင်မြင်တဲ့ ဆရာဝန်ဗျ’

ဖရန်စီသည် သူနှင့် မျက်နှာချင်း မဆိုင်ရသည်သာ များသည်။ သူသည် အလုပ်တွင် နှစ်နေသည်။ ဆေးခန်းထိုင်သည်။ လူနာလိုက်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံ အပေါင်းအသင်းများနှင့် အရက်သောက်နေသည်ဟု ဖရန်စီထင်သည်။

အရက်ကလည်း သောက်သည်။ ဒေါသကလည်း ကြီးသည်။ စိတ်ခက်ထန်သည့် အခါများလည်း မရေတွက်နိုင် ဖြစ်နေသည်။ ဤသို့ဖြင့် သူ့ရုပ်သည် သိသိသာသာ ပြောင်းသွားသည်။ အပေါင်းအသင်းများက အလုပ်လျှော့ရန် သတိပေးသည်။ လက်မခံ။ ဒေါပင် ပွသေးသည်။ ယခုသူသည် အောင်မြင်

နှလုံးလှဆရာဝန်

သော ခွဲစိတ်ဆရာဝန်ကြီး ဖြစ်နေပြီ မဟုတ်လား။ အောင်မြင်ခြင်းကို ငွေကြေး နှင့် တိုင်းတာသည် မဟုတ်လား။ သည်လိုဆိုလျှင် ငွေအများကြီး ရှာရဦးမည်။ သူ့အဖို့ ငွေအများကြီး လိုသည်။ သူလုပ်ချင်တာတွေ လုပ်နိုင်ရန် ငွေလို သည်။ ပြီးလျှင် သည်ကမ္ဘာကြီးကို ကျောခိုင်းတော့မည်။ အသုံးမကျသည့် လောကကြီးတွင် ပိုနေသည့် လူချမ်းသာများ၏ ဝေဒနာရောဂါများကို ကြည့် ကာ ဟက်ဟက်ပက်ပက်ရယ်လိုက်ချင်သေးသည်။ ငယ်ရွယ်စဉ်က အိပ်မက် စိတ်ကူးယဉ်ခဲ့သလို ဆေးပညာကို အသုံးချနိုင်ဦးမည်လားဟု သူ စမ်းကြည့် ချင်သေးသည်။

သို့နှင့် သူ့အားအင်တို့ ကုန်ခန်းလာသည့် တစ်ချိန်သို့ ရောက်လာ သည်။ မနက်စောစောမှာပင် မောပန်းလာသည်။ လူနာလိုက်သည့်အခါ ပို၍ မောသည်။ သို့သော် တာဝန်ဝတ္တရားကို မဖျက်။ နေ့ညမရွေး သူလိုက်သည်။ အထူးသဖြင့် လူနာက ဆင်းရဲလျှင် မငြင်းဆန်တော့ပေ။

ဖရန်စီက အနားယူရန် ပြောသည်။ ‘ရှင်ဟာက ကိုယ့်သေတွင်း ကိုယ်တူးနေတာပဲ။ ဒီအတိုင်း ဆက်သွားလို့ မဖြစ်ဘူး’

‘အို... ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး၊ နေကောင်းသားပဲ’

ထိုနောက် ချောင်းဆိုးစ ပြုလာသည်။ အစတွင် ပေတေနေသည်။ မရသည့်အခါ ချောင်းဆိုးပျောက်ဆေး သောက်သည်။ တဖြည်းဖြည်း ပို၍သာ ဆိုးလာသည်။ ညဘက်တွင် ဖရန်စီပင် အိပ်ရာမှ နိုးလာသည်။

သူ၏ ပါးနှစ်ဖက်သည် အဖျားသွေး သန်းလာကြသည်။ တဖြည်းဖြည်း ကြုံ၍လာသည်။ ကိုယ်အလေးချိန် ချိန်ကြည့်သည့်အခါ ၁၁၅ ပေါင်သာရှိ တော့သည်။ ပေါင် ၅၀ လုံးလုံး လျော့လာသည်။ ဆေးတစ်မျိုးစပ်ရင်း မှန် ကြည့်သည့်အခါ နဖူးထိပ်က ဆံပင်အချို့ ညိုလာသည်ကို တွေ့ရသည်။ ဖရန်စီနှင့် ပက်ပင်းပါ တိုးနေသဖြင့် ‘ဒီလို ညိုတာပါပဲ၊ ကိုယ့်အဖေလည်း ဆံပင်စောစောညို တယ်’ ဟု ပေါ့ပေါ့ ပြောလိုက်သည်။

အလုပ်မသွားချင်တော့ဘဲ အိပ်ရာထဲတွင် လဲလျောင်းနေချင်စိတ် ဖြစ်ပေါ်လာသည်။

ထိုနောက် ညလယ်တွင် ချောင်းဆိုးကာ အိပ်ရာမှ နိုးလာတတ်သည်။ သူ့နှလုံးသည် တဒိန်းဒိန်းခုန်လာသည်။ သူ့အင်္ကျီသည် ချွေးရွဲစိုနေသည်။ လမ်းထလျှောက်ရင်း အတော်ကြာ ချောင်းဆိုးနေရသည်။

တစ်ညတွင် လက်ကိုင်ပဝါအုပ်ကာ ချောင်းဆိုးနေသည်ကို ဖရန်စီ

တွေ့ရသည်။ လက်ကိုင်ပဝါတစ်ခုလုံး သွေးများရဲနေသည်။ လက်ကိုင်ပဝါကို ကြည့်ကာ ဗက်သွန်းသည် သူ့အခန်းထဲသို့ ဖြည်းဖြည်းဝင်သွားသည်။ ဖရန်စီသည် ရုတ်တရက် ကြောင်နေမိသည်။ နောက်မှ တယ်လီဖုန်းဖြင့်နီးရာ ဆရာဝန် တစ်ယောက်ကို ခေါ်လိုက်ရလေသည်။

ဆရာဝန် ရောက်လာသည့်အခါ ဗက်သွန်းသည် အိပ်ရာပေါ်တွင် လဲနေပြီ။ သူ့မျက်လုံးသည် ပိတ်လျက်။ သူ့မျက်နှာကား သွေးမရှိ၊ ဖြူဖပ်ဖြူ ရော် ဖြစ်နေသည်။ မေးအောက်တွင် မျက်နှာသုတ်ပဝါတစ်ခု သိုင်းထားသည်။ သွေးများ၊ တံတွေးများ ပေကျံနေလေသည်။ အသက်ကိုပင်မနည်းရှူရလေသည်။

ဆရာဝန်က ဖရန်စီကို အိပ်ရာဘေးမှ ဖယ်ရန် ပြောပြီးလျှင် ဗက်သွန်း ၏ ရင်ဘတ်ကို နားထောင်ကြည့်သည်။ ‘သိပ်မရှင်းလှဘူး၊ ဓာတ်မှန်ရိုက်ရမယ်’

* * *

သူသည် နှစ်ပတ်ခန့် အိပ်ရာပေါ်တွင် ပက်လက်နေရသည်။ သူ့စိတ် သည် ထုံထိုင်းနေသည်။ ကောင်းကောင်း မတွေးနိုင်၊ မစဉ်းစားနိုင်။ တစ်ခါတစ်ရံ သူနှုတ်ခမ်းပါး နှစ်လွှာသည် ယဲ့ယဲ့ကလေး ပြုံးလာသည်။ သူ၏ မြင်ကွင်းတွင် ဆရာဝန်များ၏ မျက်နှာများ ဝင်လာကြသည်။ နားထဲတွင်လည်း အသံများ ဆူညံနေသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ အတွေးကြည်လင်လာသဖြင့် ဖရန်စီကို မျက်လွှာ ဖွင့်၍ ကြည့်သည်။ သူ့မိန်းမကို သူတစ်ပါးသဖွယ် စူးစိုက်၍ကြည့်သည်။ စကား တစ်ခွန်းတလေမျှပင်မပြော။ ဆရာဝန်များက ‘သွေးသိပ်သွန်တယ်၊ မကောင်းဘူး’ ဟု ပြောပြကြသည်။ ထိုစကားကို သူကြားသည်။ သို့သော် မျက်နှာကြက်ဆီ သို့သာ အဓိပ္ပာယ်မဲ့ ကြည့်နေသည်။ ထိတ်လန့်သည်။ သွေးသွန်သည်။ သွေးအား နည်းသည်။ သည့်ထက်ပို၍ကော ဆိုးရွားနိုင်ဦးမည်လားဟု သူ စဉ်းစားသည်။ ထိုဆရာဝန်များသည် ရောဂါအမျိုးမျိုး နာမည်မှည့်ကြလိမ့်မည်။ ဓာတ်မှန်ကို ကြည့်ကာ အမျိုးမျိုး ထင်မြင်ချက်များပေးကြလိမ့်မည်။

အသံဗလံများကို ရက်ပေါင်းအတော်ကြာ ကြားနေရသည်။ ဖရန်စီ၏ အရိပ်သည် သူ့ကိုယ်ပေါ်သို့ မိုးနေ စီးနေသည်မှာလည်း အကြိမ်ပေါင်း မရေ တွက်နိုင်ပြီ။ လည်ချောင်းထဲတွင် ငန်ပျူသွေးပွက်လာသဖြင့် အိပ်ရာမှ မကြာ ခဏ လန့်၍နိုးသည်။ ထိုအခါ အလင်းရောင်ကို မြင်ရသည့်အခါ မြင်ရ၍အမှောင်

နှလုံးလှဆရာဝန်

ထုကို မြင်ရသည့်အခါ မြင်ရသည်။ သူ့ကို မျက်နှာပေါင်းများစွာလာ၍ ချောင်းကြသည်။ သူ့ခေါင်းထက်က မျက်နှာကြက်တွင် ထိုမျက်နှာပိုင်ရှင်များ၏ အရိပ်များသည် ပြေးတမ်းလိုက်တမ်း ကစားနေကြသည်။

‘ဒေါက်တာ ဗက်သွန်း...’

သူ့အိပ်ရာဘေးတွင် ရပ်နေသော ဆရာဝန်တစ်ယောက်၏ အသံဖြစ်သည်။ သူတို့ ဘာကြောင့် ငါ့ကို ခုထက်ထိ ဒုက္ခပေးနေကြသလဲ။

‘ဒေါက်တာ ဗက်သွန်း’ အသံရှင်၏ မျက်နှာသည် သေသပ်သည်။ မုတ်ဆိတ်မွေးကို ညီညီညာညာ ရိတ်ထားသည်။ အမူအရာကလည်း လူနာဘေးတွင် သိမ်မွေ့လှသည်။ ထိုမျက်နှာမျိုးသည် ခြေကြွဆေးဖိုးဝါးခ ကောင်းကောင်း တောင်းမည့် မျက်နှာမျိုးဖြစ်သည်။

‘ဒေါက်တာ ဗက်သွန်း’ ဘယ့်နှယ်နေသလဲတဲ့။ သူတို့မှာ ဝေါဟာရသည် လောက်ပဲ ရှားရသလား။ ဘယ့်နှယ်နေသေးသလဲတဲ့။ ငါသေတော့မယ့် အတိုင်းပဲ။ ခင်ဗျား ဘယ်လိုထင်သလဲ’

ထိုမျက်နှာပိုင်ရှင်သည် နောက်ဆုတ်သွားသည်။ မုတ်ဆိတ်မွေးကိုပါ မမြင်ရတော့။

နွားအိုကြီး။ ခင်ဗျားကို ညဉ့်နက်သန်းခေါင် အချိန်မှာကားပျက်ကြီးပေါ် အိမ်လုပ်နေရတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက် မီးဖွားဖို့လာခေါ်ရင် လိုက်မလား။ သူ့က လေး နှစ်ယောက်ကလည်းငတ်လို့။ ဒီအကြောင်း စဉ်းစားရတာတောင် ရင်မောလှတယ်ဗျာ။ ထိုနောက် သူသည် မျက်လုံးစုံမှိတ်ကာ နိုးတစ်ဝက်အိပ် ပျော်သွားလေသည်။ သူသည် အလွန်အမင်း အိပ်ချင်နေပြီ။

တစ်နေ့တွင် မနက်စောစော အိပ်ရာမှ နိုးလာသည်။ ပြတင်းပေါက်မှ နေခြည်တန်း ဝင်လာသည်ကို ကြည့်နေမိသည်။ ယနေ့ အနည်းငယ်သက်သာသလို ရှိသည်။ အသက်ရှူ အနည်းငယ်ချောင်သည်။ သွေးရပ်သွားပြီ။ ချောင်းဆိုးရာတွင် သွေးမပါလာတော့။ ဘယ်နေ့ဘယ်ရက် ရှိပြီလဲဟု စဉ်းစားသည်။ လမ်းပေါ်က အသံများကို နားစွင့်မိသည်။ ထိုအခါ ခါတိုင်းနေ့မျိုးပါလား၊ ကြားနေကျ အသံမျိုးတွေပါလားဟု သတိရလာသည်။ သူ့အခန်း၏ အပြင်ဘက်က လောကသည် ခါတိုင်းလိုပင် သွားလာလှုပ်ရှားနေသည်ကို သူ မေ့လျော့နေခြင်းသာ ဖြစ်သည်။

ဒက်ထရိုက်၏ နံနက်ခင်း ဖြစ်သည်။ စက်ရုံ ဥဩသံများ၊ ငှက်အော်သံများဖြင့် သာယာလှသည်။ လန်ဒန်တွင်ဆိုလျှင် နေမွန်းတည့်နေပြီ။

မြေထဲပင်လယ်ဒေသတွင်ကား အိပ်ရာထက်၌ မှေးစက်ကြတုန်း အချိန်ပင်ဖြစ်သည်။ သည်လိုနေ့မျိုးတွင် လန်ဒန်၌ သူနေခဲ့စဉ်က သိမ်းမြစ်၌လှေစီးခဲ့ဖူးသည်။ ဗီယန်နာ၌ ရေခဲလျှောစီးခဲ့ဖူးသည်။ ယခုကား ထိုအရပ်၊ ထိုဒေသတို့နှင့် ကွာလှမ်းလှသည်။ သူ့အတွေးသည် အမျှင်မပြတ်သေး။ ဂရေဗင်ဟတ်၊ လန်ဒန်၊ ဥရောပတိုက်၊ စစ်အတွင်းကအဖြစ်အပျက်များ၊ ထိုနောက် ဖရန်စီနှင့် လက်ထပ်ခဲ့ပုံ၊ ဒက်ထရိုက်တွင် အစဉ်အနေအထိုင် ဆင်းရဲခဲ့ပုံ၊ နောက်ပိုင်းတွင် ကံဇာတာထ လာပုံတို့ တစ်ခုစီပေါ်လာသည်။ သို့သော် ယင်းတို့မှာ အတိတ်ကာလတွင်သာ မှိတ်တုတ် မှိတ်တုတ်လက်နေကြသည်။ ထိုဖြစ်ရပ်တို့သည် ယခုအခါ အရောင်မှိန်သွားကြပြီ။ အရေးမကြီးတော့။ အံ့ဩစရာ မကောင်းပေဘူးလား။ ထိုအဖြစ်အပျက်တို့သည် ဖြစ်ခဲ့ဖူးသည်။ သည့်အပြင် ဘာမျှထူးခြားမှုမရှိ။ ပြည်ဖုံးကားတစ်ခု သူ့အပေါ်ကျလာသည်။ ပြည်ဖုံးကားက ထိုအဖြစ်အပျက်တို့ကို ဖုံးကွယ်လိုက်သည်။ ပြဇာတ်ညွှတ်တစ်ခု ပြီးဆုံးသွားလေပြီ။

ဖရန်စီ။ ဤနာမည်ကို ကြားရသည့်အခါ သူ တုန်လှုပ်သေးသလား။ အနည်းငယ် နားခါးသလိုလို ရှိသည်။ သို့သော် များစွာ သနားသလိုလိုလည်း ရှိသည်။ ဖရန်စီအပေါ် သူ တာဝန်မကျေ။ သို့မဟုတ်လျှင် ဖရန်စီက သူ့ကို မသိနားမလည်ခြင်းသာ ဖြစ်ရမည်။ သို့တည်းမဟုတ်လျှင် တစ်ခုခု မှားယွင်းနေလိမ့်မည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ယခုကား ဘာမျှ မကျန်တော့။ သူတို့ နှစ်ယောက်တွင် ကလေး၊ သားသမီးလည်း မကျန်ရစ်ခဲ့။ သားသမီး ကျန်ခဲ့လျှင် ကား သူ သေသွားသော်လည်း သူ၏ အနွယ်တစ်ခုတော့ အသက်ရှင် ကျန်နေလိမ့်မည်ဖြစ်သည့် မဟုတ်လား။

ဖရန်စီကို ကတ္တားခြားပေးမည့် ပြည်ဖုံးကားပင် ကျလာပြီဆိုလျှင် အခြား ဘာကျန်သေးသနည်း။ သူ့ကို စောင့်နေသည့် ပန်းတိုင်တစ်ခုတော့ ရှိသေးသည်။ ကလေးဘဝကတည်းက လှမ်းမျှော်၍ ကြည့်ခဲ့ရသည့် ပန်းတိုင် ဖြစ်သည်။ ထိုပန်းတိုင်ကား ခွဲစိတ်ဆရာဝန်ကြီးဟူသော ပန်းတိုင်ပင်ဖြစ်သည်။ အင်မတန်ကြီးမားသည့် ပန်းတိုင်ပင်ဖြစ်သည် မဟုတ်လား။ အရိုးဖြတ်သူ၊ ငွေတွင်းတူးသူ၊ လူ့ကပ်ပါး။ သည်လို ဆရာဝန်မျိုးလား။

သူ့မျက်လုံး အစုံသည် အခန်းတွင်း နေရာအနှံ့ ရောက်သွားသည်။ ထိုနောက် သူ့အိပ်ရာဘေးက စားပွဲပေါ်ရှိ မှန်ဆီသို့ ကြည့်မိပြန်သည်။

သူ့ရုပ် သည်မျှလောက် ပြောင်းလဲလိမ့်မည်ဟု သူ မမျှော်လင့်ခဲ့။ တိုတောင်းလှသည့် အချိန်အတွင်းမှ ပါးရိုးငေါငေါ၊ ပါးတွင်းချိုင့်ချိုင့်ဖြစ်နေပြီ။

နှလုံးလှဆရာဝန်

ဆံပင်တို့လည်း ညိုကုန်ပြီ။ မျက်လုံး အစုံသည်လည်း အဖျားသွေးကြောင့် မွေးမှိန်နေသည်။

“အတွေ့အကြုံ မီးလျှံကြီး ဟူးဟူးပြောင်ပြောင် တောက်လောင်ဖို့ပဲ” ပေတာ၏ လက်သုံးစကားသည်ပင် မှားသယောင် ဖြစ်လာသည်။

သူ့အတွေးကို ခြေသံတစ်ခုက ရပ်တန့်စေသည်။ ဖရန်စီ ရောက်လာခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ ဖရန်စီသည် နွားနို့တစ်ဖန်ခွက်ကို စားပွဲပေါ်တင်သည်။ ထိုအမူအရာကို သူ ကြည့်နေသည်။ တစ်ဖန် ရတက်မအေးဖြစ်နေသော ဖရန်စီ၏ မျက်နှာကို စူးစိုက် လေ့လာသည်။ ဖရန်စီသည် ခေါင်းအုံးကို ပုတ်ကာ နေသားတကျ ထားသည်။ ထိုနောက်ကား သူသည် အောက်ပါအတိုင်း တည်ငြိမ်စွာ ပြောလိုက်လေသည်။

‘တို့ ပြောစရာတွေရှိတယ်။ သူတို့က မင်းကို ဘာပြောသလဲတော့ ငါမသိဘူး။ ဒါပေမဲ့ ငါ သေတော့မှာအမှန်ပဲ။ ငါ့ဘဝဆုံးပြီ။ မင်းဘဝကတော့ ရှေ့ကိုသွားရဖို့ အများကြီး ကျန်သေးတယ်။ ဒီတော့ ငါ့ကို ကွာပြီး မင်းဘာသာ စခန်းသွားပေတော့

* * *

ရက်သတ္တပတ် အတန်ကြာခန့် သူသည် ထိုဆေးရုံကလေးတွင် ကုသသည်။ ထိုနောက် ခရီးသွားနိုင်လောက်အောင် အားပြည့်လာသည့်အခါ ဂရေဗင်ဟတ်ရှိ ထရူဒေါ ဆေးရုံသို့ တက်ရောက် ကုသည်။ သူ အိမ်ပြန်တော့မည်။ အလျှောက်အပြောင် ခံရသော သူ့ဘဝကား ဆုံးခန်းရောက်တော့မည်။

ဘူတာရုံတွင် ဖရန်စီသည် သူ့အပါး၌ ရပ်နေသည်။ သူ့လက်မောင်းကို တင်းတင်းကြပ်ကြပ် ဆုပ်ထားသည်။ သူနှင့်အတူ လိုက်မည်အကြောင်း တောင်းပန်သည်။ သို့သော် သူက “ငါ သေတော့မည်။ ကွဲကြမှ ကောင်းမည်” ဟူသော အဖြေကိုသာ တင်းတင်းကြပ်ကြပ် ပေးသည်။ ဖရန်စီသည် ဒေါသမီး တောက်လောင်လေသည်။ သူ သစ္စာရှိပါသည်။ ချစ်ပါသည်ဟု ဆိုကာ ငိုယို မြည်တမ်းသည်။ ရှေးက မည်သို့ပင် သဘောထား ကွဲခဲ့ကြစေ၊ ယခုမူ သူနှင့်သာ အတူရှိနေလိုသည်။ တတ်နိုင်သမျှ အကူအညီပေးလိုသည်။ အနာဂတ်သည် သူ့ဘာသာသူ ရောက်လာပေစေဟု ဖရန်စီက ဆိုသည်။ သို့သော် သူက တည်ငြိမ်စွာပင် ပယ်ခွာလိုက်သည်။ ‘အဓိပ္ပာယ်မရှိဘူး ဖရန်စီ။ မင်းမှာ အနာဂတ်ရှိသေးတယ်။ ငါဟာ မင်းဘဝ ခရီးဖော်မဖြစ်နိုင်တော့ဘူး။ ကဲ မင်းက ကွဲဖို့ ကတိမပေးရင်တော့ ငါ ဆေးရုံမတက်တော့ဘူး။ ဒါပဲ’ နောက်ဆုံးစကား

ကို ဖရန်စီ အရှုံးပေးလိုက်သည်။

ဖရန်စီ မည်သို့ ပြန်ပြောရမှန်း မသိတော့။

ဗက်သွန်းက ဖရန်စီကို ငုံ့၍ နှိပ်သည်။ ‘သွားတော့မယ်ဟေ့။ ဒါ နှုတ်ဆက်တာပဲ စကော့မလေးရေ။ အိဒင်ဗာရာကိုသာ ပြန်ပါကွယ်။ ဟိုမှာ မင်းပျော်မှာပါ။ ရှိတာတွေ ရောင်းချပြီး ပြန်ပေါ့’ ထိုနောက် ချာခနဲ လှည့်ကာ ထွက်ခဲ့သည်။

နောက်တစ်နေ့ နံနက်တွင် တိုရွန်တိုသို့ ရောက်ရှိသည်။ ဘူတာ၌ သူ့မိဘများ စောင့်ကြိုနေကြသည်။ ဂရေဗင်ဟတ်ကို ပို့ရဦးမည်။

သူ့အမေသည် အိုမင်းပြီ ဖြစ်၍ ခါးပင် ကိုင်းနေပြီ။ လက်များလည်း တုန်ချည်နေပြီ။ သူ့အမေ၏ ခက်ထန်လှသည့် မျက်နှာတွင် ပူပန်မှု အရိပ်နိမိတ် ကို တွေ့ရသည်။ သူတို့ မိသားဖသား သုံးယောက်သည် အွန်တေရီမြို့သို့ ခရီးဆက်ခဲ့ကြသည်။ ရထားပေါ်တွင် သူ့အမေက ‘နော်မန် ဘယ်လိုနေသလဲ၊ နာသေးသလား’ ဟု မေးသည်။ သူက ခေါင်းခါ၍ပြလိုက်သည်။ သူ့အမေ မေးသည့် နာကျင်ခြင်းမျိုးကား မရှိ။ သို့နှင့် ဂရေဗင်ဟတ်သို့ ရောက်ခဲ့ကြ သည်။ သူတို့သည် ရေအိုင်ကြီးရှိရာသို့ လာခဲ့ကြသည်။ ထိုနောက် ထင်းရှူး ပင်များ အစီအရီ စိုက်ထားသည့် ဆေးရုံတစ်ခုသို့ ရောက်လေသည်။

ခုတ်ပေါ်တွင် ဆေးရုံအဝတ်အစား လဲနေစဉ် သူ့အမေက အိပ်ရာ ဘေး၌ ခေါင်းညွတ်ကာ ဆုတောင်းနေလေသည်။ အမေ့ မျက်လုံးများသည် မျက်ရည်တို့ဖြင့် ပြည့်လျှမ်းနေသည်။ ‘မဟုတ်သေးဘူး အမေ၊ ဆုတောင်းစရာ လည်း မလိုဘူး။ မျက်ရည်ထွက်ဖို့လည်း မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်တော့်အဖို့တော့ နောင်တ သံဝေဂ မရတော့ပါဘူး။ ကျွန်တော်မောပန်းလှပြီ အမေရယ်။ သည်က နောက်တော့ ဇာတ်သိမ်းခန်းပဲ ကျန်ပါတော့တယ်’

* * *

သူ့ဘဝ ဆုံးနေပြီ။ သို့သော် ထရူဒေါဆေးရုံက စာတစ်စောင်ကြောင့် သူ၏ ဆေးဝါးကုသရေးသည် အစီအစဉ်တစ်မျိုး ပြောင်းသွားသည်။

ဒက်ထရိုက်တွင် ရှိစဉ်ကပင် နယူးယောက်မြို့ရှိ ဆာရာနက် ရေအိုင် ဘေး ထရူဒေါဆေးရုံတွင် ကုသခွင့်ရရန် စိတ်အားသန်မိသည်။ သို့ရာတွင် ထိုဆေးရုံ၌ နေရာမရှိ။ ယခုကား ဂရေဗင်ဟတ်သို့ ရောက်ပြီး တစ်လအကြာ

နှလုံးလှဆရာဝန်

တွင် ထရူဒေါဆေးရုံတွင် နေရာရှိပြီ ဖြစ်ကြောင်း အကြောင်းကြားစာရလေသည်။

ဆာရာနက်ရေအိုင် အပန်းဖြေရိပ်သာကို အက်ဒဝပ်လစ်ဗင်စတန် ထရူဒေါက တည်ထောင်သည်။ အပန်းဖြေဆေးရုံတို့တွင် အဦးဆုံး ဆေးရုံ ဖြစ်သည်။ ဆေးရုံလောက၌ လေးစားခြင်းခံရသည့် နာမည်ကျော် ဆေးရုံ တစ်ခုဖြစ်သည်။ အရုံးပေးစိတ်ဓာတ် လွှမ်းမိုးနေပြီးသည့် ဗက်သွန်းသည် အပြောင်းအလဲ ပြုလုပ်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

ဒီဇင်ဘာ ၁၆ တွင် ထရူဒေါသို့ ရောက်သည်။ သွေး၊ ဆီး၊ ဝမ်း အားလုံး စစ်ပြီးနောက် ဓာတ်မှန်ရှိကံခံရသည်။ စာဖတ်သည်။ စာရေးသည်။ နာရီပေါင်းများစွာ အိပ်ရာတွင် ပက်လက် စဉ်းစားသည်။ ယခုကား စိုးရိမ်ပူ ပန်မှုလည်း မရှိ။ မျှော်လင့်ချက်လည်း မထား။ ကြောက်လည်းမကြောက်။ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် နေနိုင်ရန်သာ ကြိုးစားသည်။ သို့ရာတွင် သူသည် ဆရာ မများက မည်သို့ပင် ဆိုစေ ပြောစေကာမူ သူ့စိတ်တိုင်းကျ နေရအောင် ဖန်တီးသည်။ အိပ်ရာပေါ် ပက်လက်နေရသောအခါ မြက်ဦးထုပ်ကလေးကို မျက်နှာပေါ်တွင် အုပ်ထားလိုက်သည်။ ထခွင့်ပြုသည့်အခါ ညဝတ်အင်္ကျီဖြင့် စင်္ကြံများကို လျှောက်လေသည်။ သူ့ကို ဆေးရုံဝင်းအတွင်းရှိ ပစ်စဂါး တောင် ကုန်းထိပ်က “လီ” အိမ်ကလေးသို့ ပြောင်းရွှေ့လိုက်သည့်အခါတွင်မှ ဆေးရုံ ဆရာမများ သက်ပြင်းချနိုင်တော့သည်။

သူတို့ဆေးရုံသည် မြို့ငယ်ကလေးတစ်ခု ဖြစ်သည်။ ၁၉၂၇ ဇန်နဝါရီလ ကား ဆေးရုံမှတ်တမ်းတွင် နာမည်သစ်တစ်ခု တိုးသည့်လဖြစ်သည်။ မနက်တိုင်း ဆရာဝန်များသည် လူနာများကို စစ်ဆေးသည်။ ဆရာဝန်များ၏ မျက်နှာတွင် မျှော်လင့်ချက်ပေးခြင်း အရိပ်အယောင်မျှ မရှိ။ ဆေးရုံဝက ထရူဒေါ ကျောက် ရုပ်ကြီးသည်ပင် ဝင်လာသူနှင့် ထွက်သွားသူကို ဣန္ဒြေကြီးနှင့် ကြည့်နေသည်။ “လီ” တဲအိမ်ကလေးတွင်ကား စောင့်စရာ မျှော်လင့်ချက် ဘာမျှမရှိသူ လူလေး ယောက်ရှိသည်။ သူတို့သည် အချင်းချင်း ရင်ချင်း အပ်ကြသည်။ ဘဝချင်း နှောကြသည်။ တစ်ယောက် ရင်ထဲ၊ ဝမ်းထဲတွင် ဘာရှိနေသည်ကိုပင် ကျန်သုံး ယောက်က သိနေကြသည်။ သူတို့တွင် လျှို့ဝှက်စရာ ဟူ၍ ဘာတစ်ခုမျှ မရှိ။

လေးယောက်အနက် သုံးယောက်မှာ ဆရာဝန်များ ဖြစ်ကြသည်။ အားလုံးကို အဆုတ်နာက သေဒဏ် ပေးထားသည်။ အားလုံးသည် အဆုတ် နာအကြောင်းကို သိနားလည်ကြသည်။ နာရီနှင့်အမျှ ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ရောဂါ

၏ လက္ခဏာတို့ကို အားလုံး နားလည်ကြသည်။ သူတို့ တဲအိမ်သည် စတုရန်းပေ နှစ်ရာနှစ်ဆယ့်ငါးပေ ရှိသည်။ ခုတင်လေးလုံး ရှိသည်။ သုံးဖက်တွင် တံခါးပြတင်း အစုံရှိ၍ တစ်ဖက်တွင် ရေချိုးခန်း ရှိသည်။ အပြင်ဘက်တွင် နှင်းက ထန်သည်။ လေကလည်း တဝီဝီ အော်မြည်တိုက်ခတ်သည်။ ထိုအခါ လေးယောက်သားအခန်းထဲတွင် ကုပ်နေကြသည်။ လေးယောက်စလုံး တစ်ယောက် ချောင်းဆိုးသံကို တစ်ယောက် သိသည်။ အမူအကျင့်ကိုလည်း သိသည်။ ညတွင် အိပ်ရာမှ လန့်နိုးသည်ကိုလည်း သိသည်။

ပထမ တစ်ယောက်မှာ ဒေါက်တာဘီ ဖြစ်သည်။ ဆံပင် ကောင်းသည်။ မျက်လုံး ပြာသည်။ မျက်နှာထား ပြုံးချိုသည်။ ဒုတိယလူမှာ ဒေါက်တာ လင်ကွန်းဖစ်ရှာ ဖြစ်သည်။ နယူးအင်္ဂလန်နယ်သား ဖြစ်သည်။ အသားညိုသည်။ အသက်ငယ်သည်။ စိတ်မြန်လက်မြန် ရှိသည်။ တတိယပုဂ္ဂိုလ်မှာ အရပ်ပုပု တရုတ်လူမျိုး နမ်လီ ဖြစ်သည်။ ဖော်ရွေသည် တိကျမှန်ကန်သည်။ ထိုနောက် နော်မန်ဗက်သွန်းကား နောက်ဆုံး ရောက်လာသူဖြစ်လေသည်။ ဗက်သွန်း သည် အားလုံးကို သဘောတွေ့သည်။ ချက်ချင်းပင် သူတို့တစ်တွေနှင့် ဘဝချင်း ပေါင်းစပ်မိကာ မခြွင်းမချန် ဆက်ဆံလေတော့သည်။

သူတို့လေးယောက်စလုံးကို အိပ်ရာထက်တွင် လဲလျောင်းကာ အနားယူ၍ ငြိမ်သက်စွာ နေရမည်ဟု ထရူဒေါ ဆေးရုံအဖွဲ့က အမိန့်ချထားသည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ သူတို့တွင်လည်း သူတို့နည်းနှင့်သူတို့ အချိန်ကို ကုန်လွန်စေရန် အစီအစဉ်များ ရှိသည်။ သူတို့သည် ဆေးရုံ အလုပ်သမား အချို့နှင့် ပေါင်းကာ “မြေအောက် ကလပ်စည်း” တစ်ခု ဖွဲ့လိုက်သည်။ ထိုမြေအောက် ကလပ်စည်းသည် အပြင်ဘက်လောကနှင့် ဆက်သွယ်ကာ အရက်၊ အစားအစာတို့အပြင် သူတို့ ကြိုက်နှစ်သက်ရာ အရာမှန်သမျှကို ခိုးသွင်းကြသည်။ သူတို့တွင် နေ့ညဟူ၍ ခွဲခြား သတ်မှတ်ချက် မရှိတော့။ အခြား တဲကလေးများတွင် မီးငြိမ်းပြီဆိုလျှင် သူတို့သည် ရေချိုးခန်းသို့ ဝင်ကာ တစ်ညလုံး ဖဲကစားကြသည်။ ရေချိုးခန်း ပြတင်းပေါက်ကို မီးရောင်မထွက်နိုင်အောင် ကာထားလိုက်သည်။ သူတို့အားလုံးသည် ဂီတကို ချစ်သည်။ ဆေးရုံက အသိအမှတ်ပြုကာ ပေးထားသည့် ဓာတ်စက်ကို နာရီပေါင်းများစွာ ဖွင့်သည်။ သူတို့အကြိုက်ဆုံး ဓာတ်ပြားမှာ “လူမသွားသောလမ်း” ဟူသည့် ဓာတ်ပြား ဖြစ်သည်။ ယင်းကို ထပ်ကာထပ်ကာ ဖွင့်သည်။ သူတို့တွင် လျှို့ဝှက်မီးဖိုတစ်ခု ရှိသည် ဖြစ်သည်။ ဆေးရုံက ခွင့်မပြုသည့် အစာကို ထိုမီးဖို၌ ချက်ပြုတ်

သည်။ တစ်ခါတစ်ရံ တဲနီးနားချင်းတို့ကို ဖိတ်မန္တကပြု၍ ပါတီ ပေးလိုက်သေးသည်။ တစ်ည ညဉ့်နက်အောင် နေသည့်အခါ နောက်တစ်နေ့တွင် တစ်နေ့လုံး အိပ်ကြသည်။ သူတို့ ရဲလေးဖော်သည် ဘဝအကြောင်း၊ အဆုတ်နာအကြောင်း၊ စာအုပ်များအကြောင်းကို မနားတမ်း ပြောကြသည်။ သူတို့သည် သိပ္ပံပညာရှင် ဟူသော အသိကိုခွာ၍ အနာဂတ်ကို မျှော်ကြည့်ကာ ဘယ်နေ့တွင် ဘယ်သူ သေမည်ကို ဖော်ပြသည့် ဇယားတစ်ခု ဆွဲထားသည်။

အိမ်နံရံတွင် ဗက်သွန်းက ပန်းချီပုံကြမ်းများ ရေးဆွဲသည်။ ကျန်သုံးယောက်က စိတ်ပါဝင်စားစွာ စောင့်ကြည့်ကြသည်။ ထိုပန်းချီပုံကြမ်းတို့ကို ကြည့်လျှင် သူတို့၏ စိတ်နေစိတ်ထားကို သိသာနိုင်သည်။ ပုံကြမ်းတို့ကို “အဆုတ်နာသည်၏ တိုးတက်လာခြင်း” ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ “ဇာတ်လမ်း ကိုးခုပါ တစ်ခန်းရပ် ပြဇာတ်” ဟူ၍ လည်းကောင်း နာမည်ပေးထားသည်။ ထိုတစ်ခန်းရပ် ပြဇာတ်တွင် ဗက်သွန်း၏ ဘဝကို မွေးသည်မှ သေသည်အထိ ဖော်ပြသော ဇာတ်လမ်း ကိုးကွက် ပါသည်။ ထိုပုံကြမ်းပန်းချီကားသည် ဆေးရောင်ရဲရင့်သည်။ ကောက်ကြောင်း ရဲရင့်သည်။ ထို့အပြင် သူတို့လေးယောက် စောစော သေမည်ဆိုသည့် နိမိတ်ပြများလည်း ပါသည်။ ဇာတ်လမ်းတစ်ခုစီ၏ အောက်တွင် လင်္ကာတစ်ပုဒ်စီ စပ်ထားသည်။

ပထမကားသည် ဇီဝတမန်တော်က သူ၏ ရင်ခွင်၌ မွေးကင်းစ ဗက်သွန်းကို ပွေ့ချီထားပုံ ဖြစ်သည်။ နောက်တစ်ခုတွင် ကလေးငယ်ကို သားရိုင်းတို့က စားဝါးမည့်ဟန် ဆွဲထားသည်။ ကလေးဘဝတွင် ရောဂါထွေပြား ချူချာခြင်းကို ပြသည့်သဘောပင်ဖြစ်သည်။ ထိုနောက် လူငယ်ဘဝ ပန်းချီကား ဖြစ်သည်။ လူငယ်တစ်ယောက်သည် သင်္ဘောဦးတွင် ရပ်နေသည်။ ကျော်ကြားမှု၊ ချမ်းသာခြင်း၊ အချစ်၊ အနုပညာဟူသော ဥဩသံ လေးခုက ထိုလူငယ်ကို ကြည်နူးစေသည်။ ယင်းတို့ အားလုံးသည် “အသည်းနှလုံး၏ စေစားရာ ရဲတိုက်ကြီး” ဆီသို့ ရှေးရှုနေကြသည်။ နောက်ပန်းချီကားတွင် တံလျှပ်ရေထင် ရဲတိုက်ကြီး ရေးဆွဲထားသည်။ ထိုရဲတိုက်၌ လူငယ်ကို အဆုတ်နာ လင်းနီများက ဝိုင်း၍ ထိုးကိုက်ကြသည်။ နောက်ကားသုံးခုတွင် ထရူဒေါသို့ ရောက်လာပုံ၊ ဆေးရုံက ထွက်သွားပုံ၊ အရီဇိုနာကွင်းခေါင်ခေါင်တွင် သေဆုံးရပုံတို့ ရေးခြယ်ထားသည်။

နောက်ဆုံးပုံကား သေမင်းတမန်ရှင်မသည် ဗက်သွန်းကို ပွေ့ချီထားပုံဖြစ်သည်။ သေမင်းတမန်ရှင်မက သူ့ကို သနားကြင်နာစွာ ငုံ့ကြည့်နေ

သည်။ ရှေ့နားတွင် သင်္ချိုင်းပုံကလေးတစ်ခုနှင့် သင်္ချိုင်းဂူများ အစီအရိရှိနေသည်။
ထိုနောက်ဆုံးပုံ၏ အောက်တွင် အောက်ပါ လင်္ကာကို ရေးစပ်ထားသည်။

ချိုပြုံးတဲ့ သေမင်းတမန်ရှင်မ။ သင်ဟာ တမန်ရှင်တွေ အနက်
အကြင်နာဆုံးပါပဲ။

နောက်ဆုံးတော့ သင့်လက်ပေါ်မှာပဲ လဲလျောင်းပါရစေတော့။ ကြယ်
ပွင့်တောက်ပလေးတွေ ပြုထွက်လာကြပြီ။ ပူလောင်တဲ့ နေမင်းလည်း ကွယ်
သွားပြီ။ ကျွန်တော့်အခန်းလည်းဆုံးပြီ။ ငြီးငွေ့စရာကောင်းတဲ့ ပြဇာတ်လည်း
ပြီးဆုံးပါပြီ။

မိုးဦးကျတွင် သေမင်းတမန်ရှင်မက သူတို့အား ကြင်နာစွာ ငုံ့ကြည့်
နေခိုက် ဖရန်စီထံမှ စာတစ်စောင် ရောက်လာလေသည်။ သူတို့ လင်ခန်း
မယားခန်း ပြတ်စဲသွားကြပြီး ဖရန်စီလည်း အိဒင်ဗာရာသို့ သွားတော့သည်။

သူသည် စာကို ဖတ်ကာ လွှင့်ပစ်ခဲ့ပြီးနောက် ကုတ်အင်္ကျီကို ဆွဲ၍
အပြင်သို့ ထွက်ခဲ့သည်။ တောင်ကုန်းများပေါ်တွင် နာရီပေါင်းများစွာ လျှောက်
သည်။ သူ့ရင်ထဲတွင် အတွေးများ ရှုပ်ထွေးနေကြသည်။ ယခုလိုအချိန်မျိုးတွင်
လူသူကင်းမဲ့ရာ၌ နေလိုသည်။ စာကြောင့် မမျှော်လင့်ဘဲ အိမ်ကို လွမ်းသည့်
ဝေဒနာပေါ်လာသည်။ ဘာဖြစ်ရဦးမှာလဲ၊ သူ့ကိုယ်သူမေးသည်။ ယခုကိစ္စပြီး
ပြတ်ပြီ မဟုတ်လား။ လင်မယား ပြတ်စဲရန် သူကပင် တောင်းဆိုခဲ့သည်
မဟုတ်လား။ သို့ရာတွင် ယခုအခါ အပြင်ဘက်လောကနှင့် စည်းနှောင်ထားသည့်
နောက်ဆုံး ကြိုးတစ်မျှင် ပြတ်သွားသည်နှင့် တူနေသည်။ သူ ပြည်ဖုံးကား
ချခဲ့သည့် ဘဝကို ပြန်လည် တောင့်တနေသည် ဆိုသည့်အဖြစ်မှာ စိတ်ရှုပ်စရာ
ကောင်းလှသည်။ နှင်းစိုစိုထဲတွင် လျှောက်ရင်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သနားခြင်း၊
ဒေါသပူပန်ထခြင်း၊ ဘာမျှ မတတ်နိုင်ခြင်းတို့နှင့် စိတ်ထဲတွင် နှလုံးလုံးနေရ
လေသည်။

လီ တဲအိမ်ကလေးသို့ ရောက်သည့်အခါ မှောင်နေပြီ။ ဖစ်ရှာ၊ လီနှင့်
ဘီတို့က သူ့ကို စောင့်နေကြသည်။ ‘အရက် ကျန်သေးသလား’ ဟု သူက
မေးသည်။

အိပ်ရာပေါ် ထိုင်ရင်း ဘဝအဖော်ကို တောင့်တလာကာ စကားပြော
ချင်လာသည်။ ကျန်သုံးယောက်က သူ့စိတ် လှုပ်ရှားနေသည်ကို သိသဖြင့်
သူ ပြောသမျှကို နားထောင်နေကြသည်။

အပြင်ဘက်တွင် နှင်းကျစ ပြုနေပြီ။ နှင်းဖတ်များက ပြတင်းကိုလာ

နှလုံးလှဆရာဝန်

၍ ရိုက်သည်။ ညသည် ဖြူဆွတ်နေသည်။ ဗက်သွန်းသည် စီးကရက်ကို တစ်လိပ်ပြီး တစ်လိပ် သောက်ကာ အရက်ကို တစ်ခွက်ပြီး တစ်ခွက် ငှဲ့ရင်း စကားကို တတွတ်တွတ် ပြောလေသည်။ သူ့ဘဝကို နောက်ကြောင်း ပြန်နေစဉ် မှာပင် လေသည် ဝုန်းခနဲ တိုက်ကာ တဲကလေးကို ဘီလူး လက်ဝါးကြီးနှင့် ပုတ်သလို လာ၍ ရိုက်သည်။ အဖော်သုံးယောက်က သူ့စိတ် ဂနာမငြိမ် ဖြစ်နေပြီကို နားလည်ကြသည်။ သူတို့သည်လည်း ကိုယ့်ဘဝနှင့်ကိုယ် အတိတ်ကိုယ်စီရှိကြသူများဖြစ်သည်။ သို့သော် ယခုမူ ဝါရင့်နေကြပြီ။ ယခုမှ ရောက်လာသော လူသစ် အဆုတ်နာသည်ကို သူတို့ နားလည် သည်းခံနိုင်ကြလေသည်။

ဗက်သွန်းသည် အိပ်ရာပေါ်တွင် ကျောခင်းလိုက်သည်။ ဖရန်စီ၏ စာက မမှနေသည့် သူ့ဘဝကို ဆွပေးသည်ဟု သူသိသည်။ ထရူဒေါသို့ ရောက်လာကတည်းက ကံပစ်ချရာ နေတော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ပြီး ဖြစ်သည်။ ယခုမူ ကံပစ်ချရာ နေရမည် ဆိုသည်ကို တကယ်ခံစားရကာ နားလည်လာသည်။ ဖရန်စီကို ဘယ်တော့မှ တွေ့ရတော့မည် မဟုတ်။ သည်အသိကြောင့် သူ့ရင်ထဲ၊ ဝမ်းထဲတွင် ဟာလာသည်။ ဖရန်စီကို ဆုံးရှုံးရသောကြောင့် ခံစားရချက်သည် နာကြည်းလှသည်။ ဤပစ်စဂါး တောင်ကုန်းထက်တွင် အထီးကျန်ဘဝ၌ မျောပါရကာ ဘဝဆုံး တစ်နေ့ကို စောင့်မျှော်နေရသည့်အဖြစ်က ဆိုးရွားလှသည်။ သူသည် သေခြင်းတရားကို အပေါ်ယံမျှသာ သိခဲ့သည်။ ယခုမူ တဖြည်းဖြည်း ဇောပြန်ကာ သေငယ်ဇောတွင် မြောနေရသည့် အဖြစ်ကို လက်တွေ့ ခံစားနေရပြီ။

ဖစ်ရှာက အရက်ပုလင်းယူရန် ထသွားသည့်အခါ သူသည် “လူမသွားသော လမ်း” ဓာတ်ပြားကို ဖွင့်လေသည်။

ထိုနောက် တိတ်ဆိတ်သွားသည်။ အမှောင်ထုတွင် ရဲသုံးဖော်က သူ့ကို စောင့်ကြည့်နေကြသည်။ သူ့တွင် ပြောစရာ မကျန်တော့။ သူတို့လည်း ဖြည်းဖြည်းစွာ အိပ်ပျော်သွားကြသည်။ ထိုအခါတွင် အိပ်ရာထက်မှ မီးကိုဖွင့်ကာ ဖရန်စီထံသို့ စာရေးလေသည်။

ချစ်တဲ့ ဖရန်စီ...

မင်း အိပ်ရာကို ပြန်တော့မယ်ပေါ့၊ ဒါ အကောင်းဆုံးပါပဲ။ ခုတော့ ငါလည်း ဘာမှ မတတ်နိုင်ဘူး။

တို့ဆီမှာတော့ ဘာမှ ထူးထူးခြားခြား မဖြစ်သေးပါဘူး။

ထူးထူးခြားခြား ဖြစ်လိမ့်ဦးမယ်လည်း မထင်ပါဘူး။ တကယ်တော့ ထူးထူးခြားခြားတွေ ဖြစ်ခဲ့ပြီးပြီ။ ခုနေ့ အခါမှာတော့ ကမ္ဘဌာနန်း စီးဖြန်းတာရယ်၊ ဘာဝနာ ပွားများတာရယ်၊ ဒါ တို့အလုပ်ပဲ။ ဘယ်သူမှ ဖြစ်ခြင်း ပျက်ခြင်း သဘောကို မလွန်ဆန်နိုင်ကြဘူး။ တစ်ခါက ငါ့ကိုယ်ငါ ဘယ်ပန်းတိုင် အရောက်သွားမယ်လို့ စိတ်ကူးခဲ့ပြီးပြီ။ ခုတော့ လေမှာ လွင့်ရှာပြီ။ ခုဆိုရင် တို့တစ်တွေဟာ အသက်ရှင် လှုပ်ရှားနေတဲ့ ကမ္ဘာကြီးရဲ့ အပြင်ဘက် ရောက်နေကြတယ်။ တစ်ခါတလေတော့ တို့ဟာ သစ္စာတရားနဲ့ နီးစပ်တယ်လို့ ထင်မိတယ်။ အဲဒီလို နီးစပ်တဲ့အထဲက လူတိုင်း တွေ့ရမယ့် စိတ်ပျက်ခြင်း၊ မျှော်လင့်ချက်ထားခြင်း၊ စိတ်လျှော့ခြင်းဆိုတဲ့ သံသရာ ချားရဟတ်ကြီးဟာ တမှိတ်တုတ်တုတ် လက်နေတယ်။ ဒါပေမဲ့ ငါ့အဖို့တော့ နောက်ကျပါပြီ။ ဘယ်လောက် ရယ်စရာကောင်းတဲ့ အဖြစ်လဲ။ ဆုံးရှုံးမှုကို လက်သင့်ခံပြီးနောက် ပတ်ဝန်းကျင်ရဲ့ သားကောင်ဟာ သူ့ကံကြမ္မာရဲ့ အရှင်သခင်ဖြစ်လာရတယ်ဆိုတာ ရယ်စရာ မကောင်းဘူးလား။

ထိုခဏတွင်ပင် သူသည် အကျိုးမထူးပါဘူးဟူသော အသိကိုရကာ စာရေးရပ်လိုက်သည်။ သူ့ကို အထီးကျန်ဘဝက စိုးမိုး ခြယ်လှယ်နေသည်။ အထီးကျန်ဘဝကို တိုက်ခိုက် တွန်းလှန်သည်။ ဖရန်စီနှင့် ကင်း၍ နေနိုင်သည် ဆိုခြင်းမှာ သူ့ကိုယ်သူ ညာခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ သူ အသက်ရှင်နေခဲ့သည် ဆိုသည်မှာလည်း သူ့ကိုယ်သူ လိမ်ခြင်းတစ်မျိုးသာ ဖြစ်သည်။ သူ့တွင် ဘာမျှ မကျန်တော့ဟု ထင်နေခြင်းမှာလည်း သူ့ကိုယ်သူ လှည့်ဖြားခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ ကျန်ရစ်ခဲ့ရအောင် သူ ဘာကိုများ တည်ဆောက်ခဲ့သနည်း။ ထိုအတွေးတွင်ပင် ရပ်ကာ မီးကို မှိတ်လိုက်သည်။ စိတ်ရှုပ်လှပြီ။

သူ့အခန်းနံရံပေါ်မှ “ အဆုတ်နာသည် တစ်ယောက်၏ တိုးတက်လာပုံ ” ပန်းချီကားဇာတ်လမ်း ကိုးခုမှ သေမင်းတမန်ရှင်မကို အမှောင်ထုက လွှမ်းခြုံလိုက်လေသည်။

* * *

နွေနှောင်းရာသီ၏ တစ်ညနေခင်း ဖြစ်သည်။ ရာသီဥတုသည် နွေးထွေးသည်။ လီ တဲအိမ်ကလေးတွင် ရဲလေးဖော်သည် အိပ်ရာထက်၌ စာအုပ်ကိုယ်စီ ဖတ်နေကြသည်။ သူတို့သည် စာကြည့်တိုက်မှ ဝတ္ထု၊ မဂ္ဂဇင်း၊ ဆေးဂျာနယ်များကို သယ်လာကာ ဖတ်ကြသည်။

ဗက်သွန်းသည် နောက်ဆုံးထုတ် ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ကို ဖတ်ရင်း ငြီးငွေ့လာကာ ဒေါက်တာဂျွန်အလက်ဇင်ဒါဆိုသူ ရေးသည့် “အဆုတ်နာကို ခွဲစိတ်ကုသခြင်း” ဆိုသည့် စာအုပ်ကို ကောက်၍ ဖတ်သည်။ စာမျက်နှာများများ ပျင်းရိစွာ ဖတ်ရင်း တစ်နေရာ ရောက်လျှင် ‘ဟောဒီမယ် နားထောင်ကြစမ်းဗျို့’ ဟု အော်ကာ စာပိုဒ်ကို ဖတ်ပြလေသည်။

“အဆုတ်နာကို ခွဲစိတ်ကုသရေး လမ်းစဉ်ရာ၌ နောက်ကျနေရသည်မှာ လွန်လွန်းလှသည်။ အဆုတ်နာကို ခွဲစိတ်ကုသကာ လုံးဝမျှော်လင့်ချက်မရှိသည့် လူနာကိုပင် တိကျသော မျှော်လင့်ချက် ပေးနိုင်ပြီဟု ဆိုလျှင် များစွာသော အမေရိကန် သမားတို့ အံ့သြကြလိမ့်မည်”

‘ခင်ဗျားပြီးရင် ကျွန်တော်လည်း ဖတ်ပါရစေဗျ’ ဖစ်ရှာက အိပ်ချင်မူးတူးဖြင့် လှမ်း၍ပြောသည်။

ဗက်သွန်းသည် အိပ်ရာထက်မှ မီးကို ပြင်ကာ တစ်ခါထပ်၍ ဖတ်သည်။ အစဦး ဝါကျသည် တည်ငြိမ်သော အဆိုပြုချက် ဖြစ်သည်။ သို့သော် တော်လှန်သော လေသံပါသည်။ “နှစ်ဆယ်ရာစုခေတ် ခွဲစိတ်ကုသခြင်းသည် အဆုတ်နာတွင် ကြားဝင်နိုင်ပြီ”

အဆုတ်နာကို ခွဲစိတ်ကုသမယ်။ ဘယ်သူ ခွဲမှာလဲ။ အမေရိကန် ဆေးဂျာနယ်များတွင် သူ မှတ်မိသမျှမှာ မရေရာသော အစီရင်ခံစာများသာ များသည်။ ခွဲစိတ်ကုသမယ်။ အိပ်ရာပေါ် ပက်လက်ထားပြီး အနားယူခိုင်းပြီး ဆေးကျွေးနေတာနဲ့တော့ ဆန့်ကျင်ဘက်ကြီးပဲ။ အနားယူခိုင်းရုံဖြင့် မလုံလောက်ဟု သူ ဆင်ခြေတက်ခဲ့ပြီ မဟုတ်လား။ သူသည် ချက်ချင်းပင် လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်လာသည်။ စာအုပ်ကို ဆက်၍ ဖတ်ပြန်သည်။

“အဆုတ်နာကို ခွဲစိတ်ကုသခြင်းဖြင့် မပျောက်ကင်းနိုင်ဟု အရင်က အယူရှိခဲ့ကြသည်။ ယခုအခါ အဆုတ်တစ်ဖက်တည်း အနာဖြစ်နေသူ ရောဂါသည်ပေါင်း များစွာကို နံရိုး တစ်ပိုင်းတစ်စ ဖြတ်ကာ အနာဖြစ်နေသည့် အဆုတ်ကို ကျုံ့စေခြင်းဖြင့် သေတွင်းမှထွက်နိုင်ကြောင်း တွေ့ရပြီ။ လက်တွေ့လည်း ကုသပေးနေပြီ”

ထိုစာပိုဒ်ကို တစ်ခါထပ်၍ ဖတ်သည်။ စာရေးသူ ဆရာဝန်က ဆိုသည်မှာ အဆုတ်တစ်ဖက်တည်းတွင် အနာရသူကိုသာ ဆိုလိုခြင်း ဖြစ်သည်။ သူ့တွင်လည်း လက်ဝဲဘက် အဆုတ်တစ်ခုတည်းသာ အနာ ဖြစ်နေသည်။ စာရေးသူက ဆက်လက်၍ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု၌ ထို ခွဲစိတ်ကုသခြင်းနည်းကို လျစ်လျူရှုခဲ့သဖြင့် ထောင်ပေါင်းများစွာ သေပျက်ရကြောင်းကို ရေးသားထားသည်။ တစ်ဖန် ခွဲစိတ်နည်းသာ မသုံးလျှင် အဆုတ်နာ ဝေဒနာရှင်များစွာ အသက်ဆုံးရှုံးရမည်ဖြစ်ကြောင်း ထပ်မံဆော်ပြထားပြန်သည်။

သူ့အခန်းတွင် သူတစ်ယောက်သာ ကျန်သည်။ အားလုံး အိပ်ကုန်ကြပြီ။ သူ့အိပ်ရာထက်က မီးသာလျှင် လင်းနေသည်။ စာအုပ်ကို ကြည့်ကာ ဤအကြောင်း သူ ဘာကြောင့် မသိခဲ့သနည်းဟု စဉ်းစားသည်။ တစ်ဖန် စာအုပ် ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေသည့် နှစ်ကို ရှာသည်။ ယမန်နှစ် ၁၉၂၆ က ဖြစ်သည်။

ထောင်ပေါင်းများစွာ အသက်ရှင်မယ်တဲ့။ မျှော်လင့်ချက် လုံးဝမရှိတဲ့လူတွေ မျှော်လင့်ချက် ထားနိုင်မယ်တဲ့။ နည်းသစ်တွေတာ ဖြစ်မှာပဲ။ တစ်နေရာရာမှာ၊ မစမ်းသပ်ရသေးတဲ့နယ်မှာ နှိုက်ရင်းချွတ်ရင်းနဲ့ လမ်းစတွေတာ ဖြစ်မှာပဲ။ ကျန်တဲ့လူတွေ နောက်က လိုက်ဖို့ပဲ။

မနက်အရုဏ်တက်သည့်တိုင် သူ့အိပ်ရာထက်မှ မီးသည် လင်းနေသည်။ နောက်ဆုံးတွင် စာအုပ်ဘေးချကာ မအိပ်နိုင်သေးဘဲ စဉ်းစားနေသည်။ မျှော်လင့်ချက် ရောင်ခြည်ပဲလား။ မဟုတ်သေးဘူး။ ခုမှ ပွားများရတုန်း ရှိသေးတယ်။

မိုးစင်စင်လင်းမှ အိပ်ပျော်သွားသည်။ သူ့ဘေးမှ ဒေါက်တာဂျွန်အလက်ဇင်ဒါ၏ စာအုပ်တွင် နေရာပေါင်းများစွာ ခဲသားထားလေသည်။ သူ့ဘဝသည် တစ်မျိုးတစ်ဖုံ ပြောင်းလဲသွားတော့မည်။ ကောင်းဖို့လား ဆိုးဖို့လားတော့မသိ။

ထိုရက် နောက်ပိုင်းတွင် သူသည် စကားနည်းနည်းသာ ပြောသည်။ အချိန်ရှိသရွေ့ ဆေးရုံ ဆရာဝန်များ၏ စာကြည့်တိုက်တွင် အဆုတ်နာခွဲစိတ်ကုသခြင်းနှင့် ဆိုင်သည့် စာအုပ်မှန်သမျှကို ရအောင် ရှာသည်။ ထိုအကြောင်းအရာနှင့် ပတ်သက်၍ ရေးသား ထုတ်ဝေပြီးသား စာအုပ်စာတမ်းအနည်းငယ်သာ တွေ့ရသည်။

သို့ရာတွင် ရနိုင်သမျှ စာအုပ်စာတမ်းများကို သူ ဖတ်သည်။ အလက်ဇင်ဒါ၏ စာအုပ်ကို ဖတ်ရသည့်အခါ တစ်မျိုး အားတက်မိသည်။ ဒေါက်တာအလက်ဇင်ဒါသည် အဆုတ်နာ ဝေဒနာရှင်ကို သေတွင်းမှ ဆွဲထုတ်ရန် နည်း

လမ်းသစ် ရှာဖွေသူ ဖြစ်သည်။ သူသည် လူမသုံးသော နည်းဟောင်းများကို စွန့်ပစ်ကာ တော်လှန်သော နည်းသစ်ကို ရှာဖွေသူ ဖြစ်သည်။ သူကဲ့သို့ပင် တော်လှန်သော နည်းသစ်ကိုရှာသူ အများအပြားပင် ရှိသည်။ ယင်းတို့မှာ ဆွစ်ဇာလန်တွင် ဒီစီရင်ဗီး၊ ဂျာမနီတွင် ဗရောအာ၊ ဝင်း၊ ဆောအာဗရ၊ စထူ ဝပ်၊ ပြင်သစ်တွင် ဂေါဒတ်၊ တပ်ဖီယာ၊ ဗီရတ်၊ ဆွီဒင်တွင် ဂျက်ကိုဗော၊ အင်္ဂလန်တွင် ဒေဗီး၊ အမေရိကတွင် ဂက်ကလာနှင့် မာဖီ၊ ကနေဒါတွင် အာချီဗောတို့ ဖြစ်ကြသည်။ ဤဆရာဝန်များသည် အယူအဆသစ်ကို လက်ခံ ကြသူများ ဖြစ်သည်။ ဆေးပညာသည် ရပ်တန့်နေသော ပညာ မဟုတ်ဟူ သော အယူသစ်ကို လက်ခံသည်။ သူတို့သည် မသိသေးသည့် နယ်ပယ်ကို မွေနှောက်ကာ သိအောင် စူးစမ်းသည်။ ဆေးပညာ၏ အလုပ်သည် အဆုတ် နှာ ဝေဒနာရှင်ကို သေတွင်းမှ ဆွဲထုတ်ရန်ဖြစ်သည်ဟု သူတို့အကြိမ်ကြိမ် တင်ပြခဲ့သည်။ လက်ရှိ နည်းနာနိဿယတို့ မအောင်မြင်လျှင် နည်းသစ်ကို ရှာရမည်ဟု ဆိုကြသည်။ ယင်းတို့အနက် ကနေဒါပြည်မှ ဆရာဝန်ကြီး ဒေါက်တာ အာချီဗော ပါသဖြင့် သူဝမ်းသာ မိသည်။

အဆုတ်နာ လူနာများစွာတို့သည် အိပ်ရာပေါ်တွင် ပက်လက်သာ အနားယူနေကြရသည်။ အခြေအနေကား မတိုးတက်။ သို့သော် ရောဂါဖြစ် နေသော အဆုတ်သည် ပိန်ကြိုသွားသည့်အခါတွင်မူ ဝေဒနာ သက်သာ လာ သည်ကို တွေ့ရသည်။ ဗက်သွန်းသည် အဆုတ်နာ ကုသရေးနှင့် ပတ်သက်၍ အဆုံးထိအောင် စူးစမ်းလေ့လာသည်။ ထိုအခါ နဂိုက စိတ်မရှည်ဖြစ်ရာမှ ဒေါသပို၍ ထွက်လာရသည်။

လီ တဲကလေးတွင် ယခုအခါ အဆုတ်နာ ကုသရေး စကားကိုသာ မှန်မှန် ပြောနေကြသည်။ အထူးသဖြင့် ရင်ခေါင်းထဲကို လေထိုးသွင်းကာ အဆုတ်ကို ပိန်ကြိုစေသည့်နည်းကို သူတို့ ဆွေးနွေးကြသည်။

‘ခွဲစိတ်ကုသရင် ပျောက်ကင်းနိုင်တဲ့ ရောဂါသည်တွေ အများအပြား သေရတာ နာတယ်။ သူတို့မှာ ခွဲစိတ်ကုသခွင့် မရဘူး။ ဒီတိုင်းပြည်မှာ ဆရာ ဝန် ၁၇ ယောက်သာ ခွဲစိတ်နည်းကို အသုံးပြုတယ်။ မနှစ်က အမေရိကန်တစ် ပြည်လုံးမှာ လူ ၃၀၀ ပဲ ခွဲတယ်။ ရေကန်ထဲ ဆားရည် တစ်စက်ချလိုက်သလို ဖြစ်နေတာပေါ့။ ဒီတိုင်းပြည်မှာ လူနာ ၃၀,၀၀၀ ရှိနေတယ်။ ဒီအထဲက ကုထုံး ကုနည်း အဟောင်းကြောင့် ဘယ်နှယောက် သေကြမယ်မသိဘူး’ ဗက်သွန်း သည် မနားတမ်း ပြောသည်။

စကားပြောရင်းအခန်းထဲတွင် အငြိမ်မနေနိုင်ဘဲ ခေါက်တုံ့ခေါက် ပြန်လျှောက်နေသည်။ သူ့စိတ်သည် အကြီးအကျယ် လှုပ်ရှားနေသည်။

‘မဟုတ်သေးဘူးဗျာ၊ သူတို့တစ်တွေ လျစ်လျူရှုနေရုံတင် မဟုတ်ဘူး။ သူတို့တစ်တွေဟာ ခေတ်နောက်ပြန် ဆွဲနေတာဗျာ။ အယူသီးနေကြတာ။ ဘယ့် နှယ်ဗျာ လူရိုင်းခေတ်နဲ့ တူနေပြီ။ ကျွန်တော်တို့ လေးယောက်ဟာ သေမင်းကို စောင့်နေကြရုံပဲ ရှိတယ်။ ဒီအထဲက ဘယ်သူ ကံကောင်းထောက်မပြီး အသက် ရှင်မယ် ပြောနိုင်သလဲ။ ဒေါက်တာ အလက်ဇင်းဒါးက သက်သေ အထောက် အထားနဲ့ ပြခဲ့တယ်ဗျာ။ ရင်ခေါင်းထဲ လေသွင်းတဲ့နည်းကို ကျွန်တော်တို့ ကြား နေကြတာ ကြာပြီ။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီနည်းကို စမ်းရမှာ ရှိနေကြတယ်။ ဘာကြောင့်ရယ် မသိဘူး။ ပရိတ်ရေကို တစ္ဆေကြောက်သလိုပဲ ကြောက်နေကြတယ်။ ဒါထက် လွယ်တာရှင်းတာ ဘာရှိမလဲဗျာ။ ရင်ခေါင်းထဲ အပ်ထိုးသွင်းလိုက်တာပေါ့။ အဆုတ်ကို ကြုံချင်သလောက် ကြုံသွားအောင် လေသွင်းနိုင်တယ်။ အဲဒီအခါမှာ အဆုတ်ဟာ မလှုပ်ရှားဘဲ သေသွားမယ်။ မဖောင်းနိုင် မပွနိုင်တော့ဘူး။ ကဲ ခင်ဗျားတို့ပဲ စဉ်းစားကြည့်ကြစမ်းပါ။ အိပ်ရာပေါ်မှာ ပက်လက်နေပြီး ရင်ထဲမှာ မီးစက်ကြီးတစ်ခုလို အဆုတ်က အလုပ်လုပ်နေမှာနဲ့စာရင် ဒီနည်းက မကောင်း ဘူးလား။ အဲ လေသွင်းပြီးရင် နောက်ထပ် အပတ်တိုင်း၊ လတိုင်းလိုရင် လိုသလို ထပ်ပြီး သွင်းနိုင်သေးတယ်’

ဗက်သွန်းသည် လက်ထဲမှ စာအုပ်ကို ပစ်ချလိုက်ပြီးလျှင် ‘ကျွန်တော် တော့ ဒီအတိုင်း အသေမခံချင်ဘူး’ ဟု ဆိုလေသည်။

‘ဒါဖြင့် ခင်ဗျား ဘာလုပ်ချင်သလဲ။ အိပ်ရာပေါ်မှာ အနားယူနေဖို့ သူတို့ စီမံတာ နည်းလမ်းကျတယ် ထင်သလား’ ဖစ်ရှာက မေးသည်။

‘ဟင့်အင်း၊ မထင်ဘူး။ ကျွန်တော်တော့ အလက်ဇင်းဒါးရဲ့ နည်းကို ပဲ ကြိုက်လာပြီ။ ကျွန်တော် သူတို့ကို ပြောကြည့်မယ်ဗျာ’

ထိုနေ့ညတွင် ဆေးရုံဆရာဝန်ကြီးများ စည်းဝေးနေကြစဉ်ပင် ထို စည်းဝေးခန်းမသို့ဝင်ကာ သူ့ကို ရင်ခေါင်းထဲ လေသွင်းနည်းဖြင့် ကုသပေးရန် တောင်းဆိုလေသည်။ ထရူဒေါ ဆရာဝန်များသည် သူ့အကြောင်း ကောင်း ကောင်းသိကြသူများ ဖြစ်သည်။ ထိုအထဲမှ ဆရာဝန်တစ်ယောက်က ထိုနည်းသည် အန္တရာယ်မကင်းကြောင်း ပြောသည်။

ထိုအခါ ဗက်သွန်းသည် ပြုံးဖြူ အမူအရာဖြင့် သူ့အင်္ကျီကို လှန် လိုက်ကာ ရင်ကိုကော့၍ ‘အဲဒီအန္တရာယ်ကို ကျွန်တော် ရင်ဆိုင်ဖို့ အသင့်ပါပဲ

လူကြီးမင်း ခင်ဗျာ' ဟု ဆိုလေသည်။

ထရူဒေါဆေးရုံသို့ ရောက်လာရသည်မှာ သူ့အဖို့ ကံကောင်းသည်။ ဤဆေးရုံသည် ဆယ့်ကိုးရာစုနှစ် ကုန်ခါနီးတွင် ဖွင့်သည့် ဆေးရုံဖြစ်သဖြင့် မြောက်အမေရိကတွင် အဆုတ်နာကို တိုက်ဖျက်ရာ၌ မားမားမတ်မတ် ရပ်ခဲ့သည့် ဆေးရုံဖြစ်ကြောင်း နောင်အခါ ဗက်သွန်းက ထုတ်ဖော် ပြောဆိုဖူးသည်။

ထိုပြင် ထရူဒေါ ဆရာဝန်များသည် အဆုတ်နာ ကုသခြင်းတွင် ခေတ်မီကြသူများ ဖြစ်သည်။

သို့ရာတွင် ခွဲစိတ်ခြင်းကိုမူ ရောဂါကျွမ်းနေသူများတွင်သာ စမ်းသပ်သည်။ ထိုပြင် ခွဲစိတ်ကုသခြင်း ကုထုံးသည် ယခုအခါတွင် စမ်းသပ်စာအခြေ၌သာ ရှိသေးသည်ဟု အားလုံးက နားလည်ယူဆကြသည်။ သည့်အရင်ကမူ အဆုတ်နာ ဆေးပညာနယ်ပယ် တစ်ခုလုံးက ဒေါက်တာ အလက်ဇင်းဒါး၏ တင်ပြချက်၊ အဆိုပြုချက်များကို ဝေဖန်ဆွေးနွေးကြဆဲပင် ဖြစ်သည်။ အလက်ဇင်းဒါး၏ ကုထုံးကို မလွဲမသွေ လက်ခံရတော့မည် ဖြစ်သည်။ သို့သော် ဗက်သွန်းသည် ထရူဒေါဆေးရုံကို အတင်းအကျပ် လက်ခံအောင် ဇွတ်တိုက်တွန်းနေသူ ဖြစ်နေသည်။ သူ့အဖို့ကား ဆရာဝန်များ ဓားစမ်းမည့် ပူးကလေး နေရာက နေရန် ဝန်မလေးလှပေ။

ထရူဒေါ ဆရာဝန်များသည် သူတို့ မကျွမ်းကျင်လှသည့် ကုထုံးကုနည်းကို စမ်းသပ်ရန် မည်သို့ပင် အကြောင်းဆုံလာခဲ့သည်ကို ဆိုစေကာမူ၊ သူ့ကို ခွဲပါ စိတ်ပါဟု ထိုးအပ်လာသော လူနာကိုယ်တိုင်က ခွဲစိတ်ခြင်း၏ အန္တရာယ်ကို ကောင်းကောင်းနားလည်သည့် ဆရာဝန်တစ်ယောက် ဖြစ်နေသဖြင့် ထိုအခွင့်အရေးကို လက်သင့်ခံထိုက်ပေသည်။ ထို့ကြောင့် သူ့ကိုခွဲစိတ်ကြသည်။ ရင်ခေါင်းထဲ လေသွင်းသည့် ခွဲစိတ်နည်း၏ အနိသင်သည် ထိရောက်လှသည်။ မျက်လှည့်ပြသလို မြန်လည်း မြန်သည်။ ဗက်သွန်းသည် ခွဲစိတ်အပြီးတွင် ချောင်းဆိုးရပ်သွားသည်။ တစ်လအတွင်း သွေးမပါလာတော့။ ယခုအခါ သူ့တွင် အင်အားအသစ် ပြည့်ဖြိုးလာသည်။ လန်းဆန်းလာသည်။ မျှော်လင့်ချက် အပြည့်အဝ ရှိလာသည်။

ထိုနောက် သူသည် အဆုတ်နာ ဝေဒနာရှင်များ ကယ်တင်ရေးအတွက် စီမံကိန်းများ ရေးဆွဲလေသည်။ ထိုထက် အရေးကြီးသည်မှာ သူ၏ အနာဂတ် ဖြစ်သည်။ အနာဂတ်တွင် မားမားမတ်မတ် ရပ်နိုင်ရန် ကြိုးစားရဦးမည်။ ထိုကြောင့် ဆေးပညာကို ပြန်၍ ဖတ်သည်။ အထူးသဖြင့် အဆုတ်နာ ခွဲစိတ်

ကုသခြင်းကို ပို၍ လေ့လာသည်။ မိတ်ဆွေဟောင်းများထံ စာရေးသည်။ ဇီဝကမ္မဗေဒနှင့် ခန္ဓာဗေဒတို့ကို ပြန်၍ လေ့လာသည်။ သင်တန်းများ တက်သည်။

ခွဲစိတ်ပြီး နှစ်လအကြာတွင် ဓာတ်မှန် အရိုက်ခံသည်။ ထိုနောက် ထရူဒေါဆေးရုံမှ ဆင်းခွင့်ပြုလိုက်သည်။ နှစ်လအတွင်း ကင်းကင်းရှင်းစက်စင်ခဲ့ပြီ။ အဆုတ်ထဲက အနာများလည်း ကျက်ကုန်ပြီ။ သူ၏ လက်ဝဲဘက် အဆုတ်သည် လုံးဝ လှုပ်ရှားတော့မည် မဟုတ်။

ထိုနေ့ ညနေတွင် လီ တဲကလေးသို့ ဆရာဝန်များ၊ အပေါင်းအသင်း လူနာများ လာရောက် နှုတ်ဆက်ကြသည်။ သူတို့ ပြန်သွားကြလျှင် ရဲသုံးဖော်သာ ကျန်ရစ်သည်။

‘ခင်ဗျားနဲ့တော့ ခွဲရဦးတော့မယ်။ လီ တဲကလေးတော့ တစ်မျိုးဟာ သွားမှာပဲဗျာ’

‘ကောင်းတာပေါ့ဗျာ၊ ခင်ဗျားတို့လည်း ဒီအတိုင်း မနေကြနဲ့၊ အဆုတ်နာ ပျောက်အောင် ကျွန်တော့်လို ခွဲစိတ်ကြဦးမှပေါ့’

နောက်တစ်နေ့နံနက်တွင် ဗက်သွန်းသည် ထရူဒေါမှ ဆင်းခဲ့သည်။ ဘူတာရုံတွင် အီဒင်ဗာရာရို ဖရန်စီထံသို့ အောက်ပါ သံကြိုးတစ်စောင် ရိုက်လိုက်သည်။ “ရောဂါ ပျောက်ပြီ။ ဒီနေ့ ထရူဒေါက ဆင်းတယ်။ မင်းကို စိတ်မကုန်သေးဘူး။ ငါ့ကို ပြန်ပြီး လက်ထပ်နိုင်ပါ့မလား”

ဗက်သွန်းသည် ဒက်ထရွိုက်သို့ ပြေးနေသော ရထားပေါ်တွင် ရောက်နေသည်။ ယခု သူ ရောဂါ ပျောက်ကင်းလာပြီး ဆေးရုံက ဆင်းလာခဲ့သည်မှာ တကယ်ပင် ဖြစ်သည်။ သူသည် ကြိုးမိန့်ပေးမည့် စက်ရှင်ကို လှည့်ဖြားခဲ့သည်။ လွန်ခဲ့သည့် တစ်နှစ်ခန့်က ဤတောင်ကုန်းတို့ကိုပင် သူ ဖြတ်ခဲ့ရသည်။ ထိုစဉ်က သူ့ကြမ္မာသည် မရေရာလှ။ ထရူဒေါ ရောက်လျှင် သူ အသက်ဆက်လက် ရှင်ချင်စိတ် ပေါ်လာသည်။

ဒက်ထရွိုက်ကို သူ သွားရဦးမည်။ ထိုမြို့သည် လူချမ်းသာ လူဆင်းရဲ နှစ်မျိုးစလုံး တွေ့ရသည့်မြို့ဖြစ်သည်။ ထိုမြို့တွင် သူသည် လူချမ်းသာများကို အားကျမိခဲ့သည်။ ယခုကား ထိုမြို့ကြီးကို ရဲရဲဝံ့ဝံ့ ရင်ဆိုင်တော့မည်။ ယခင်ကလို ဆေးပညာကို အားကိုးပြုကာ စီးပွားချမ်းသာနောက်သို့ လိုက်တော့မည် မဟုတ်။ သူ့ဓားသည် အသက်ကိုသာ ကယ်တော့မည်။

ထရူဒေါတွင် ဖစ်ရှာလို လူနာ၊ လီလို လူနာပေါင်း မည်မျှ ကျန်ရစ်

ခဲ့သည် မသိ။ သူတို့နောက်တွင်ကား အဆုတ်ရောဂါသည်ပေါင်း မည်မျှရောက်လာကြဦးမည် မသိ။ ယခုမူ ထရူဒေါကို သူ့ခွာခဲ့ရပြီ။ ယခင် တစ်နှစ်ခန့်က သူသည် ထရူဒေါသို့ စိတ်မချမ်းမသာ ရောက်ခဲ့ရသည်။ သူ့ဘဝတာ တစ်ခုလုံး၏ မျှော်လင့်ချက်ကို အဆုတ်နာက ချေမှုန်းခဲ့သည်။ သူ့ဘဝသည် အဆုတ်နာကြောင့် ပျက်စီး ဆုံးပါးခဲ့ရသည်။ ထိုအဆုတ်နာကို ကုစားသူ မရှိခဲ့။ အချို့ကား စူးစမ်းရှာလိုစိတ် မရှိကြ။ အချို့ကား ရှာဖွေဖွေမှုန်း မသိကြ။ သို့ငြားလည်း ဆေးပညာ၏ သားကောင်းရတနာများ ရှိကြသေးသည်။ သူတို့သည် ငွေတွင်းတူးသူများ မပါဝင်။ ငွေနောက်ကို ခုံခုံမင်မင်လိုက်နေကြသူများ မဟုတ်။ လက်ဖျား ငွေသီးသည့် အလုပ်ကို လုပ်ကြသူများ မဟုတ်။ သူသည် ထိုပုဂ္ဂိုလ်မျိုးထဲတွင် စာရင်းဝင် ဖြစ်ရပေမည်။

ယခုကား ဗက်သွန်းသည် လူသစ်စိတ်သစ် မွေးမြူရမည့် အချိန်ဖြစ်သည်။ သို့နှင့် သူသည် မီးရထားကြီး၏ ဆွဲခေါ်ရာသို့ လိုက်ပါခဲ့ရသည်။ သူ၏ အတိတ်ဘဝသည် မီးရထားကြီးနှင့် တူသည်။ အထကား နှေးသည်။ သို့သော် ထွက်မိပြီဆိုလျှင် အရှိန်ကား အမြန်ဆုံးအလျင်ဖြင့် ပြေးနေလေသည်။

ဗက်သွန်းသည် ယခုအခါ အသက် သုံးဆယ့်ခုနစ်နှစ် ရှိလာပြီ။ ကုန်ခဲ့သည့် အချိန်များကား နှမြောစရာ ကောင်းလှသည်။ သို့သော် အတိတ်ကား အတိတ်တွင် ကျန်ရစ်ခဲ့ပြီ။ ပြည်ဖုံးကား ချခဲ့ပြီ။ ထိုပြင် ထိုအတိတ်ကို ထရူဒေါတွင် အဆုတ်နာပိုးတို့နှင့်အတူ မြေမြှုပ်ခဲ့ပြီ။ နေရစ်ခဲ့တော့ အဆုတ်နာရေဟု မြည်တမ်းရန် ရှိတော့သည်။ အနာဂတ်သည် သူ့ကို စောင့်ကြိုနေလင့်သည် မဟုတ်ပါလား။

